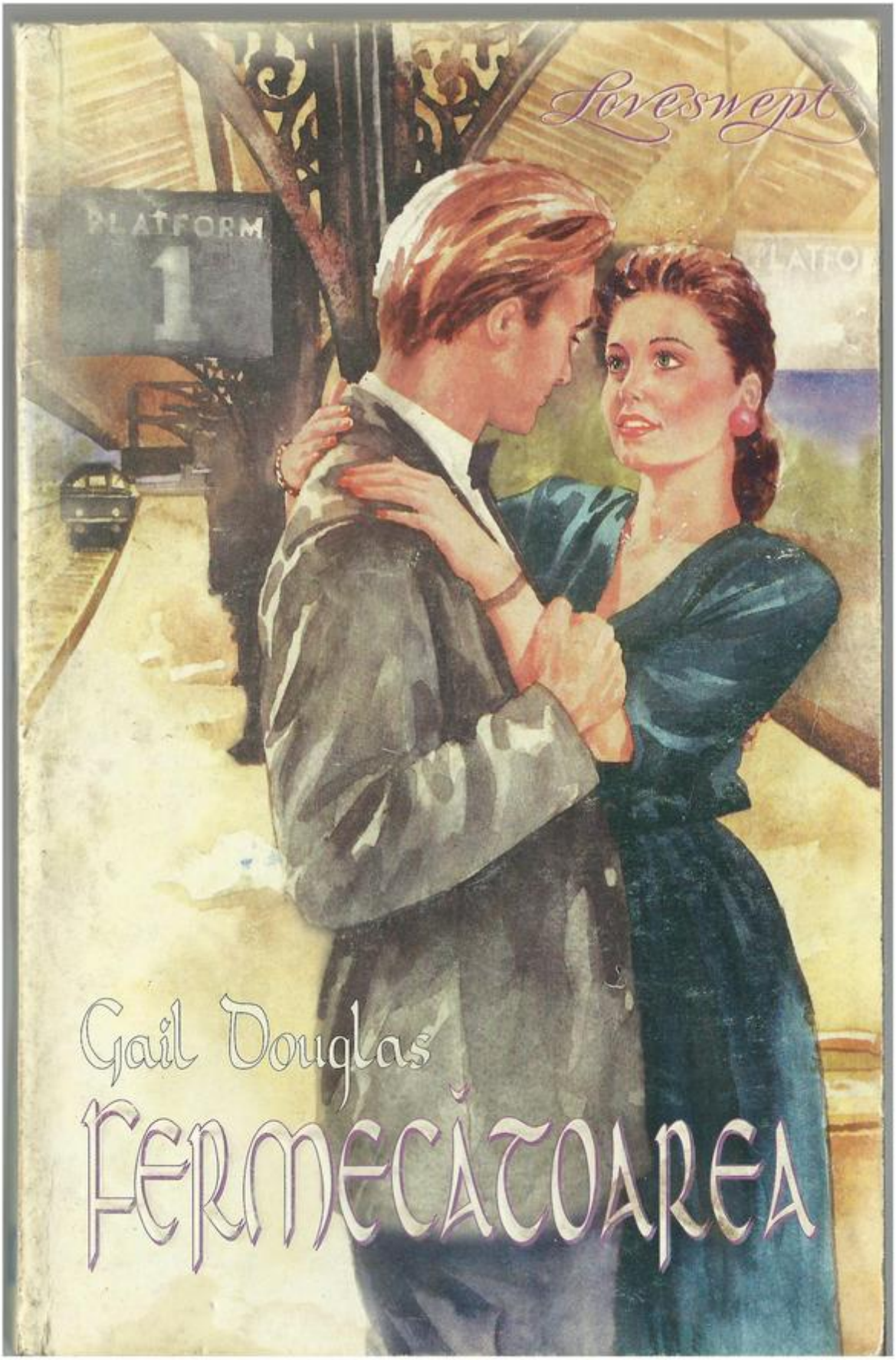
Loveswept
PLATFORM
1
Gail Douglas
FERMECĂTOAREA

1

Dan Stewart sări în picioare şi se duse la fereastra din spatele biroului său să aranjeze jaluzelele. Soarele se revărsa asupra femeii din faţa lui, poleindu-i părul şi însufleţindu-i ochii cu scîntei aurite, iar Dan voia să înceteze – trebuia să înceteze. Poate aşa o să fie capabil să gîndească din nou ca un om de afaceri.

– Domnişoară Chase, prezentarea dumneavoastră a fost extrem de... interesantă, zise el, în timp ce încerca să estompeze lumina, şi trebuie

să recunosc că aveţi recomandări impresionante.

– Mulţumesc, spuse ea cu un glas muzical, care făcea fiecare silabă să pară o melodie.

Dan îi aruncă o privire peste umăr, observînd sclipirea de veselie din ochii ei şi zîmbetul poznaş care-i înflorise în colţul gurii. Era o gură încîntătoare, plină de tentaţii tulburătoare.

Cînd văzu că fusese prinsă ca o şcolăriţă care se strîmba în spatele profesorului, nu-şi luă o expresie indiferentă, aşa cum ar fi făcut oricine. Dimpotrivă, zîmbetul îi înflori pe toată faţa.

Începu să vorbească şi Dan fu vrăjit de felul în care buzele ei rosteau cuvintele.

– Domnule Stewart, îmi dau seama că aveţi unele rezerve faţă de propunerea mea.

Dan încuviinţă, iar apoi îşi dădu seama ce făcea şi clătină uşor din cap.

– Cum? Ce te face să crezi că am rezerve?

Avea, într-adevăr, dar nu şi le exprimase.

– Cuvîntul „interesant", îi răspunse ea, iar apoi rîse uşor. Este ceea ce spui unui prieten actor, în culise, după un fiasco.

Dan o privi perplex. Era prea isteaţă. Se întoarse din nou şi observă că nu terminase de aranjat jaluzelele. Îşi lăsă mîinile să cadă. N-avea rost să oprească lumina, cînd adevărata incandescenţă venea din interior.

Rămase acolo, zgîindu-se ca un hoţ printre

deschizăturile subţiri ale jaluzelelor. Încerca să se gîndească cum să explice ce era de neexplicat.

Era dificil să analizeze la rece îndoielile pe care le avea faţă de angajarea agenţiei Victoriei Chase în promovarea celei mai cruciale lansări de produse din istoria companiei sale, fondată cu zece ani în urmă. Era prea tînără pentru o asemenea responsabilitate – nu mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dacă nu cumva se înşela. Realizările sale de pînă acum erau impresionante, dar puţine la număr, iar agenţia ei era cea mai mică şi mai nouă din Santa Barbara. Şi nu ştia dacă ar trebui să încredinţeze o treabă aşa de importantă unei persoane cu un zîmbet atît de poznaş.

Dar logica n-avea nici o legătură cu adevărul, pentră că, din momentul în care Victoria Chase pătrunsese în biroul lui, inima i-o luase razna. Valurile line ale părului ei scurt pînă la umeri îi făceau degetele să freamăte de dorinţă. Formele ei feminine, scoase în evidenţă de taiorul verde, îl îndemnau să atîrne pe uşa biroului o plăcuţă cu „NU DERANJAŢI". Se simţea ca şi cînd ar fi căutat-o prin diverse reîncarnări şi şi-ar fi ridicat deodată privirile, s-o vadă materializîndu-se dinaintea ochilor săi. Auzise parcă sunetele corurilor îngereşti. Lumea lui se transformase într-un film gen Frank Capra, deşi lui nu-i plăceau filmele lui Frank Capra. Le considera prea sentimentale.

– Mmmm... domnule Stewart, vreţi să-mi puneţi vreo întrebare în legătură cu prezentarea mea?

Dan tresări, dar rămase la fereastră, fără să se întoarcă.

– Nu, n-am nici o întrebare, domnişoară Chase. Dar... trebuie să iau în considerare anumite lucruri.

Grozav început, se gîndi el dezgustat. Eloc-vent. Dar cum n-avea încotro, trebuia să continue.

– Problema este că, atunci cînd o firmă cu un anumit profil în domeniul echipamentelor face o schimbare radicală de direcţie pentru a acoperi un anumit sector de piaţă...

Se întrerupse, dîndu-şi seama că alunecase într-un limbaj de calculatoare, strict profesional. Oare îi pusese cineva o pastilă în cafeaua de dimineaţă?

Îşi drese glasul şi încercă din nou:

– Avem într-adevăr nevoie de o schimbare radicală a imaginii noastre pentru articolele casnice pe care dorim să le adăugăm liniei noastre de produse, dar trebuie să fim prudenţi. Sîntem încă foarte puternici în sistemele profesionale. Aşa că, deşi vrem să arătăm şi latura noastră distractivă, acum, cînd vom trece la producerea roboţilor de bucătărie, a jucăriilor electronice, a jocurilor avansate pe computer şi aşa mai departe, în cadrul

departamentului nostru de produse electronice, trebuie să-i asigurăm în acelaşi timp pe clienţii noştri tradiţionali că vom fi la fel de serioşi şi de receptivi. Trebuie să păşim cu grijă...

– Da, şi cu un baston în mînă, nu? îi sugeră ea.

Întorcîndu-se s-o privească Dan fu cît pe ce să se înece cînd îşi trase respiraţia. Nu schiţă nici cel mai mic zîmbet, deşi îi plăcea obrăznicia ei nostimă. Era prea copleşit. Victoria Chase părea amuzată, dar sentimentele pe care i le deştepta erau ceva foarte serios.

În timp ce se zgîia la ea cu gura căscată, fata îşi luă geanta şi servieta şi se ridică în picioare.

– Domnule Stewart, vă mulţumesc că v-aţi gîndit la „Happenings", pentru o însărcinare atît de importantă, îi zise ea cu zîmbetul acela dulce care-i răscolea mintea. Dar am luat amîndoi o hotărîre de cîteva minute, aşa că nu are rost să mai prelungim această discuţie.

Dan clipi din ochi. Oare nu mai auzea bine? *Ea* era cea care-l refuza?

Întorcîndu-se în sfîrşit la biroul lui, îşi aşeză buricele degetelor pe suprafaţa lustruită şi se aplecă înainte:

– Domnişoară Chase, nu cred că am scos vreun cuvînt referitor la vreo hotărîre, zise el cu un glas blînd dar rece.

Cartea pe care o citise despre tehnica de a

conduce prin intimidare nu fusese totuşi o pierdere de timp. O aşteptă să se aşeze pe scaun şi rămase tăcut pînă va fi gata s-o expedieze politicos.

Dar Victoria Chase nu părea să priceapă rolul ei. Zîmbetul ei se lăţi şi-i apăru o strălucire ciudată în ochi.

– Haideţi să spunem aşa, zise ea pe un ton blînd. Sînt sigură că sînteţi de acord cît este de important să ne acceptăm reciproc. Cred de asemenea că sînteţi de acord că... nu ne prea potrivim.

– Nu ne potrivim? repetă Dan uimit. Vrei să spui că *refuzi* însărcinarea mea? Pentru că... nu ne potrivim?

Fata îi întinse mîna.

– Ştiam că veţi înţelege, domnule Stewart. Vă mulţumesc din nou că v-aţi gîndit la Happenings. Vă doresc numai succes.

Dan îi întinse şi el mîna, prea uluit să vorbească şi regretă imediat gestul. Strîngerea fermă a Victoriei Chase nu-l surprinse, dar nu era pregătit pentru şocul pe care-l resimţi în tot corpul. Singura lui consolare era că şi ea părea la fel de zguduită. Se înroşise la faţă şi-l privea drept în ochi.

Rămaseră aşa uitîndu-se în linişte, unul la celălalt, pînă cînd ieşiră din transă în acelaşi timp.

Apoi se despărţiră ca şi cum şi-ar fi dat seama că ţinuseră ceva atît de fierbinte, încît îi ardea.

– Am stricat totul, zise Tory, douăzeci de minute mai tîrziu, cînd intră în biroul pe care-l împărţea cu Elizabeth Collins, partenera ei la firma Happenings şi cea mai bună prietenă de cînd se cunoscuseră la colegiu.

În timp ce-şi atîrna geanta şi jacheta pe un cuier, Tory oftă din toată inima.

– Am pierdut afacerea cu Stewart, Liz. Sau, mai bine-zis, am refuzat-o. Ia-o cum vrei.

Sperînd fără prea multă convingere că o să scape doar cu această explicaţie, continuă:

– Ce se mai aude despre nunta lui Hart? Chiar vor să se căsătorească într-un balon?

Liz îşi ridică privirile din vraful de hîrtii care acoperea aproape fiecare centimetru din suprafaţa biroului ei. Dîndu-şi la o parte părul blond, drept, o privi pe Tory prin ochelarii ei enormi.

– Vor baloane pentru toţi invitaţii lor, inclusiv pentru un cvartet de coarde. Şi acum, repetă ce spuneai cînd ai dat buzna aici.

Resemnîndu-se să ofere mai multe detalii, Tory îşi trînti servieta pe biroul ei şi îşi înfruntă partenera.

– Am refuzat cea mai mare afacere pe care am avut-o vreodată.

Începu să se fiţîie prin camera înghesuită, mult prea agitată pentru a se aşeza.

– Am fost nevoită s-o fac. Stewart încerca să fie cît mai drăguţ, dar avea de gînd să mă pofteascăpe uşă afară. Aşa că am hotărît să-l scot din această încurcătură pe bietul om, înainte să se încîlcească stînjenitor într-un jargon de termeni profesionali care voiau să spună în final: „Îmi pare rău, nu se poate".

Urmă o pauză lungă, după care Liz izbucni în rîs.

– Aşa că l-ai scutit să te refuze el pe tine.

– Nu se putea altfel, Liz. Era evident că nu dorea să-şi dea contractul şi nu ştia cum să mi-o spună. Mi-a părut rău pentru el. Era atît de ... dulce.

– Dulce? repetă Liz, ridicînd din sprîncene. Te referi la Daniel J. Stewart? Omul care a făcut giganţii unei întregi industrii să se ridice în picioare şi să transpire în costumele lor Brooks Brothers? Să ştii că n-a înghiţit o porţiune atît de bună din

plaţa produselor electronice cu dulcegării. Este o *barracuda*[1]. Şi aş vrea să-ţi spun ceva...

– Nu este o *barracuda,* o întrerupse Tory oprindu-se în loc.

Întrebîndu-se de ce-i luase apărarea lui Dan Stewart, rîse şi continuă să se fiţîie prin cameră.

– O.K., recunosc că nu este cea mai simpatică persoană pe care am cunoscut-o. Ştii, din momentul în care am intrat în biroul lui, am simţit nişte vibraţii ciudate. Am avut impresia că singurul motiv pentru care mă asculta, era că-l rugase Roger McCormik. Înţeleg că este unul din primele lucruri pe care le-a făcut Roger după ce-a fost numit vicepreşedintele direcţiei de marketing a lui Stewart.

Oprindu-se din nou, Tory se uită la costumul verde din pînză pe care-l purtase la interviu, la pantofii negri de lac şi la bijuteriile discrete din aur. Se îmbrăcase elegant, dar nu se alesese cu nimic, se gîndi ea, oftînd.

– Cine ştie ce n-a mers? Poate că tipului nu-i place verdele. Sau părul castaniu. Sau femeile mici de statură.

– Sau părul castaniu tuns scurt, zise Liz zîmbind ciudat.

Tory surîse şi se trase de o şuviţă ondulată, ca

1. peşte carnivor

şi cînd ar fi vrut să crească mai repede. Regretase imediat după ce-şi lăsase coafeza să-i scurteze părul.

– S-ar putea. Nici eu nu sînt prea încîntată că m-am tuns. În orice caz m-a respins de la prima vedere. M-am simţit ca o proastă pledîndu-mi cauza, în timp ce Stewart stătea acolo, ca o statuie grecească bronzată.

Rîse din nou şi se retrase în spatele biroului, trîntindu-se cu atîta forţă pe scaunul rotativ, încît îl făcu să se învîrtească pe jumătate şi fu cît pe ce să cadă.

– Oricum, n-aş fi putut lucra cu Stewart , zise ea şi se apucă de marginea biroului ca să-şi recapete echilibrul. Poate că afacerea lui este grozavă, dar el este imposibil. Are impresia că i-ar crăpa chipul frumos dacă ar zîmbi şi îi place să-şi intimideze colaboratorii...

– Ei, o întrerupse Liz, lăsîndu-şi ochelarii în jos, pe nas, ca s-o privească peste ei. Acum nu-l mai găseşti „dulce"?

– Ba da. Am spus doar că-i place să-şi intimideze colaboratorii, nu că şi reuşeşte s-o facă. Dar este foarte sobru, Liz. Este complet lipsit de umor.

Liz o studie pe Tory.

– Şi este periculos de atrăgător, îndrăzni ea să spună.

Tory se foi stînjenită pe scaun, iar apoi se roti cu faţa la fereastra din spatele ei, privind absentă posterul care înfăţişa golful din Santa Barbara. Îl lipise pe sticlă, ca să ascundă zidul de ipsos care era singura ei privelişte.

– Presupun că este atrăgător, dacă-ţi plac bărbaţii serioşi, bruneţi, cu ochi albaştri, păr negru şi sprîncene sardonice.

Şi, din minutul în care a intrat în biroul lui J. Stewart, adăugă ea în gînd, raza de laser a ochilor săi albaştri oţeliţi a topit-o, în loc s-o îngheţe, aşa cum intenţionase el, mai mult ca sigur. Se întoarse s-o privească din nou pe Liz.

– În orice caz, am ratat afacerea, indiferent care a fost motivul.

– Nu chiar, murmură Liz, scoţîndu-şi ochelarii şi lustruindu-i cu un şerveţel pe care-l scoase din cutia de lîngă ea.

Tory tresări, brusc interesată.

– Ia spune ce-mi ascunzi?

– Am *încercat* să-ţi spun, dar erai prea înfierbîntată ca să mă asculţi. Roger a sunat aici înainte să intri scoţînd aburi ca o locomotivă micuţă care n-are putere. Ai obţinut contractul.

Tory se albi la faţă.

– Vorbeşti serios?

– Mă tem că da. Bineînţeles, dacă nu doreşti să adaugi compania Stewart pe lista clienţilor

noştri, poţi să-l suni pe Roger şi să-i spui că şeful lui este un tip imposibil. N-are rost să colaborezi cu un nesuferit care te stînjeneşte cu magnetismul lui.

– Magnetism? N-am pomenit nimic de magnetism, zise Tory pufnind dispreţuitor, ca să fie mai convingătoare. Şi bineînţeles că accept contractul. Ce te face să crezi că l-aş refuza?

Îi zîmb maliţios partenerei sale.

– Zău, Liz, de unde îţi vin ideile astea trăsnite?

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Tory pe Roger McCormick cînd sosi la prima lor întîlnire, în biroul spaţios al Companiei Stewart. Cum de mi-a revenit acest contract?

Roger îi răspunse, făcîndu-i semn cu mîna să se aşeze.

– Presupun că i-ai făcut obişnuita ta prezentare trăsnet.

– Da, sigur, trăsnet, repetă Tory, dîndu-şi ochii peste cap.

– Şi, în afară de asta, sînteţi o agenţie destul de mică şi deci puteţi să vă mişcaţi repede, fără să convocaţi comisia de acţionari şi să obţineţi

aprobări. Ştii, noi aici, lucrăm contra cronometru, îi zise Roger.

– Am observat , răspunse Tory.

În timp ce se îndrepta spre aranjamentul luxos de fotolii din piele şi din măsuţe placate cu marmură, se uită la fereastra uriaşă care înfăţişa panorama adevărată a golfului Santa Barbara.

– Ei, Roger, faptul că eşti vicepreşedintele compartimentului de marketing are avantajele sale. Ai o privelişte aproape la fel de grozavă ca a mea.

Roger rîse. Fusese în biroul lui Tory şi văzuse priveliştea ei trucată.

Cînd se aşează pe un fotoliu jos, Tory zîmbi văzîndu-l pe Roger care încerca să-şi aranjeze trupul voluminos pe scaunul din faţa ei. După ce-şi întinse picioarele pe podea şi îşi sprijini coatele pe genunchi, cu mîinile împreunate, se uită spre uşă, se ridică în picioare, se aşează şi apoi se ridică din nou.

Tory îi urmări privirea şi dădu cu ochii de Daniel J. Stewart în persoană. Şi ce persoană chipeşă era! I se puse un nod în gît. Înainte să-şi controleze gîndurile, se trezi întrebîndu-se cum arăta oare sub hainele lui impecabile. Suplu, evident. Şi solid. Şolduri şi coapse musculoase. Îi scoase în sinea ei costumul, cămaşa şi cravata, înlocuindu-le cu blugi strîmţi. Grozav. I se uscase

deodată gura şi-i venea greu să respire. Era şocată. Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea? Nu era obişnuită cu aşa ceva!

Domnul J. Stewart reprezenta o ameninţare. Nu avea dreptul să arate aşa atrăgător şi să fie atît de băţos.

– Îmi pare rău, zise Dan.

Chiar ar trebui să-ţi pară, îşi spuse Tory în gînd.

Îşi dădu seama că privirea lui aluneca încet spre ea, ca şi cînd s-ar fi pregătit pentru o nouă achiziţie sau ar fi încercat să-şi amintească unde o mai văzuse. Era inutil să încerce să ghicească ce se petrece în mintea lui. Spera doar că nici el n-avea habar ce se petrece într-a ei.

– N-am vrut să vă întrerup, zise el după un moment de tăcere, care durase prea mult.

Apoi, dădu din cap spre Tory.

– Încîntat să te revăd, domnişoară Chase.

– Tory, îl corectă ea, revoltîndu-se împotriva formalismului său, deşi era încîntată că n-o uitase.

– Tory?

– Da, de la Victoria.

– Înţeleg.

O privea cu atîta intensitate, încît ar fi vrut să creadă că-i plăcea ce vedea. De exemplu, ar fi fost bucuroasă dacă i-ar aprecia rochia galbenă *Anne Klein* care o costase o avere în urmă cu o

zi, cînd o cumpărase dintr-un boutique. Oare îi plăcea? Dar ei îi păsa oare de părerea lui? Nu ştia ce să creadă.

– Cu ce pot să te ajut, Dan? interveni Roger.

Glasul lui uimit întrerupse tăcerea dintre ei.

Dan îl privi surprins, de parcă ar fi uitat de prezenţa vicepreşedintelui său. Apoi, dădu vag din mînă.

– Nu este nimic urgent. O să discutăm mai tîrziu. Întîlnirea cu domnişoara... se opri şi îşi drese glasul. Întîlnirea ta este mai importantă.

Zicînd acestea, dispăru rapid şi tăcut, aşa cum venise.

– Cine *era* acest om mascat? îi şopti Tory, convinsă că Dan Stewart purta într-adevăr o mască, una pe care nu şi-o scotea niciodată.

Se întreba oare ce ascundea. Sau de cine se ascundea.

– Ciudat, zise Roger, aşezîndu-se la loc pe scaunul lui. Dan nu vine în biroul meu neanunţat dacă sînt cu cineva. Şi ştia că te aştept.

– Presupun că a uitat, spuse Tory pe un ton scăzut, fără să-şi dezlipească privirea din locul unde stătuse Dan, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să vadă un fuior de fum albăstrui ieşind din podea.

– Dar nu uită, insistă Roger. Din cîte ştiu eu, nu uită niciodată. Niciodată.

Tory îşi reveni şi zîmbi.

– Există întotdeauna un început în toate, Rog. Şi acum, să trecem la treabă. Trebuie să organizăm ceva care să zguduie acest sector de piaţă unde trebuie să pătrundem şi trebuie s-o facem repede.

Roger îi aruncă o privire ciudată.

Tory rîse şi îşi deschise servieta. Ştia că Roger era familiarizat cu inapetenţa ei faţă de jargonul de afaceri, dar nu se obosi să-i explice de ce alesese aceste cuvinte tocmai acum.

2

Tory îşi scoase pantofii şi îşi trase scaunul rotativ spre biblioteca impunătoare care domina peretele lung dintre biroul lui Liz şi al ei. Într-o zi, îşi propuse ea, o să-şi amintească să cumpere scara pe care intenţiona s-o achiziţioneze de cînd ea şi Liz înfiinţaseră această agenţie. Mobilaseră camera, folosind fiecare spaţiu disponibil, inclusiv părţile de sus ale dulapurilor şi ale rafturilor înalte. Dar Liz nu era întotdeauna pe aproape să-şi folosească statura înaltă ca să-i dea jos obiectele

aflate prea sus pentru ea.

După ce-şi propti scaunul de perete, îşi săltă fusta strîmtă şi se urcă într-un echilibru instabil, cu un picior pe scaun şi cu celălalt cocoţat pe spătar, să-i dea avînt, îşi încolăci degetele mîinii stîngi pe marginea unui raft, ca să se sprijine, iar apoi se întinse să ia un coş de trestie, la care, oricum, tot nu ajungea. Cînd îşi dădu seama că efortul ei era zadarnic, luă o carte de pe un raft şi începu să împingă coşul cu prudenţă, încercînd să-l apropie, fără să-l răstoarne.

Un zgomot în spatele ei, o făcu să privească peste umăr, sperînd că se întorsese Liz. Ajutorul ei ar fi fost mai mult decît binevenit. Dar în uşa deschisă nu era Liz.

– Tu?! strigă ea, inspirînd adînc.

În momentul acela coşul se răsturnă, revărsîndu-şi conţinutul în capul ei. Era plin cu marionete confecţionate manual. Şi, cînd îşi pierdu echilibrul, scaunul făcu ceea ce era de aşteptat să facă: se învîrti.

Tory luă repede hotărîrea să dea drumul raftului şi să încerce mai bine să sară de pe scaun, decît să rişte să tragă totul după ea. Nu spera să aterizeze în picioare, dar merita să încerce.

– Fereşte-te! strigă ea, cînd Dan Stewart lăsă jos plicul gros şi se repezi s-o ajute.

Nu-i luă în seamă vorbele şi-i dădu impresia că intenţiona s-o prindă, dar nu-şi alesese bine momentul. Datorită avîntului pe care şi-l luase, se lovi de el atît de puternic, încît fu sigură că o să-l trîntească pe podea cu ea cu tot. Mai precis, sub ea. Perspectiva n-o îngrozea la fel de mult pe cît credea că ar fi trebuit s-o îngrozească.

Dar îi subestimase forţa. Se izbise de el ca de un camion blindat. Deşi bombăni în surdină şi se dădu un pic înapoi, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi o luă în braţe s-o susţină. Chiar atunci, o broască purpurie cu buline alunecă din coş, aterizâ în capul lui şi-i alunecă în final pe umăr.

Primul gînd care-i trecu prin minte lui Tory fu acela că Dan Stewart mirosea bine. „Spice" cu aromă de lămîie.

Al doilea gînd îi şopti că, deşi tipul era un înfumurat îi făcea plăcere să stea la pieptul lui.

Al treilea gînd însă, o îndemnă să le izgonească pe celelalte două şi să afle ce căuta Daniel J. Stewart în biroul ei.

Dar, înainte să poată afla ceva, trebuia să-şi salveze demnitatea care-i mai rămăsese din acest fiasco. După ce inspiră adînc, încercînd să nu semene prea mult cu Soricica Minnie, Tory îşi dădu capul pe spate şi-i zîmbi celui mai nou şi mai ameninţător client al ei, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui.

– Salut, domnule Stewart, zise ea însufleţită. Ce vă aduce aici?

Dan o privi vădit îngrijorat. Găsise o scuză palidă ca s-o vadă pe această femeie, intenţionînd în mod expres să-şi testeze reacţiile. Ei bine le testase. Era la fel de zguduit ca şi-n ultimele două dăţi. Era, de asemenea, uimit. În mod evident, Tory considera că cel mai bun mod de a manevra o situaţie neplăcută, era să pretindă că nu se întîmplase nimic neobişnuit. Bine, îşi spuse el, o să-i facă jocul.

– Roger spunea că intenţionează să-ţi trimită cele mai recente prospecte cu produsele noastre şi, deoarece aveam drum prin zonă, m-am oprit să ţi le aduc, îi explică el calm, mîndru de sine însuşi.

– Ah, da! exclamă Tory cu un glas scăzut.

Bravura îi pierea cu repeziciune, pe măsură ce trupul ei îi dădea de ştire ce bine se simţea în poziţia aceea. Braţele puternice care o înlănţuiau, nu-i dădeau drumul. Azurul din ochii lui semăna cu promisiunea unui cer ascuns de nori negri de furtună. Răsuflarea lui cu aromă mentolată îi mîngîia pielea, caldă ca o adiere de vară, iar buzele sale, atît de apropiate de ale ei, erau parcă o invitaţie la plăceri nevisate. Ah, da. Trupul ei era extaziat.

Deodată, Tory îşi dădu seama că buzele ei

erau întredeschise. Le umezi cu vîrful limbii. *Dumnezeule,* se gîndi ea, *o să mă sărute.*

Își veni în fire la gîndul că s-ar putea să-l sărute ea prima.

– Te simți bine, domnule Stewart? zise ea în grabă. Te-am lăsat fără suflare, nu-i așa?

Bărbatul o privi uimit, după care îi dădu drumul și se trase înapoi, ca și cînd ar fi observat că intrase în mare fără să-și scoată pantofii.

– N-am nimic, îi răspunse el pe un ton repezit.

Luă broasca-marionetă de pe umăr și-o așeză ușor pe birou.

– Dar tu?

Tory își netezi fusta portocalie, de pînză, și își băgă înăuntru bluza de mătase care-i ieșise din cordon.

– Sînt întreagă, fiindcă ai sosit la timp.

Se gîndi că fusese destul de politicoasă, mai ales că ar fi putut da vina cu ușurință pe vizitatorul ei neașteptat. Doar din cauza lui se dezechilibrase.

– Am fost norocoasă că s-a întîmplat să treci pe aici, adăugă ea, fără pic de sinceritate.

– Da, ai fost într-adevăr, domnișoară Chase.

Tory se încruntă cînd îl văzu aranjîndu-și haina bleumarin și cravata de mătase în dungi.

– Poftim? zise ea încet.

– Ai avut noroc că s-a întîmplat să trec pe aici,

îi răspunse Dan. Puteai să-ţi rupi gîtul.

Ochii lui Tory aruncară flăcări de mînie.

– Dar nu mi l-am rupt, aşa că totul este bine cînd se termină cu bine, vorba proverbului, murmură Tory, trăgînd scaunul la locul lui, în spatele biroului.

– Să ştii că nu este pentru prima dată cînd mă urc pe scaune rotative, domnule Stewart. M-am mai căţărat şi pe scaune pliante şi alte improvizaţii, dar n-am căzut niciodată.

– Înseamnă că ai avut noroc, domnişoară Chase.

Simţind că se sufocă, Dan făcu cîţiva paşi pe dinaintea biroului, zguduit încă de sperietura pe care o trăsese din cauza ei. Cînd îi simţise trupul mic şi dulce aterizîndu-i în braţe, fusese străpuns de o săgeată fierbinte.

– Nu-mi venea să-mi cred ochilor cînd am intrat în biroul acesta şi am văzut o femeie în toată firea trăgînd de un coş. Pînă şi un iepure şi-ar fi dat seama că n-o să reuşeşti.

Se plimba cu paşi mari dintr-un capăt în celălalt al încăperii înguste, oprindu-se numai cînd fu cît pe ce să dea cu nasul de un iepure mic, roz, cu ochi albaştri de plastic şi un rînjet care-i dezvelea dinţii.

– Ai pomenit cumva de iepuri? îl întrebă marioneta cu un glas care imita intenţiile şi exprimarea

lui Dan. Vrei să faci vreo aluzie la inteligenţa iepurilor?

– Nu, voiam doar să critic activitatea unei anumite tinere, îi răspunse Dan.

Apoi, îşi trecu degetele prin păr.

– Ah, grozav. Acum vorbesc cu o bucată de blană roz sintetică.

– Mă cheamă Cecil, domnule Stewart şi sînt o bucată de blană roz, sintetică, la fel cum eşti dumneata o grămadă de şerpi, melci şi cozi de căţeluşi.

Tory ştia că se întrece cu gluma, dar se gîndea că n-avea altceva de pierdut decît un contract pe care nu şi-l dorea. Dan Stewart îi tulbura deja somnul. Nu voia să se apropie mai mult de el, de frică să nu-şi piardă minţile şi, în afară de asta, era curioasă să vadă dacă vorbele ei revoltătoare vor reuşi să-l facă să-i apară măcar un zîmbet.

– Ar trebui să fii mai sensibil, îl puse ea pe Cecil să-i spună, mişcîndu-i gura. Ştii, şi iepurii au suflet.

Dan îşi înclină capul într-o parte şi-l studie pe Cecil. Apoi, ridică din sprîncene spre Tory.

– Văd că te pricepi, zise el gînditor.

Apoi îi studie gura.

– Îţi mişti buzele?

– Dar tu? îi zise el pe un ton tremurat.

N-ar fi trebuit s-o privească aşa. Nu era drept.

Dan îşi lăsă fantezia să zburde cinci minute, imaginîndu-şi cum ar fi s-o sărute, după care îi răspunse:

– De ce mă întrebi? Doar nu eu fac pe ventrilogul aici.

Tory îl trase pe Cecil de pe mînă şi-l sprijini de o vază cu flori de pe birou. Apoi, se aplecă să adune marionetele împrăştiate pe podea.

– Gura ta se întoarce vreodată la colţuri, domnule Stewart? îl întrebă ea în timp ce-şi umplea braţele cu creaturi colorate. Ce te face să zîmbeşti?

– Dar zîmbesc, îi ripostă Dan, încruntîndu-se şi luînd plicul pe care-l lăsase pe birou mai devreme. Zîmbesc adesea.

Tory preferă să închidă subiectul.

Dan nu intenţiona însă să-l abandoneze aşa de repede.

– Dacă ar fi trebuit să mă amuz cînd te-am văzut zburînd prin aer, află, domnişoară Chase acum şi pentru totdeauna că nu apreciez acrobaţiile diletante şi umorul ieftin.

Fata se ridică. Avea braţele pline de creaturi colorate.

– O.K. Fără exhibiţii sau scamatorii. Şi acum, vrei să-mi faci o favoare? Ce-ai zice să-ţi foloseşti înălţimea şi să dai jos coşul acela după care mă

întinsesem? Lumea este crudă pentru cei mici de statură. Trebuie să riscăm şi să înfruntăm dificultăţi pe care voi, cei de un metru şi optzeci de centimetri nici nu bănuiţi că există.

Îşi împinse bărbia înainte şi adăugă:

– Inclusiv faptul de a fi mustraţi de la înălţime de anumiţi oameni.

Dan îşi înghiţi reproşul în timp ce punea plicul pe biroul lui Tory. Observă priveliştea oceanului de la fereastra ei şi rămase uimit o clipă. Clădirea nu se afla în apropierea apei. Privi mai atent, apoi îşi înălţă privirile în tavan, clătină din cap şi se duse să ia coşul care-şi revărsase conţinutul asupra lor cu cîteva clipe în urmă.

– Mulţumesc, îi zise Tory înţepată cînd puse marionetele în coş şi-l atîrnă de mîna ei.

– Îmi place biroul tău, spuse Dan, încercînd, dintr-un anumit motiv să compenseze aerul de superioritate pe care-l abordase mai devreme. Toate culorile acestea aprinse... nuanţele pastelate... Mă simt ca şi cînd aş fi pătruns în mijlocul unui desen animat de sîmbătă dimineaţa. Este reconfortant.

– Deşi nu este nici pe departe stilul tău, remarcă Tory, menţinîndu-se în apărare.

– Toţi trebuie să ne prezentăm pe noi înşine şi ceea ce ne înconjură într-un anumit fel, domnişoară Chase. Sfera de afaceri în care activezi îţi

permite să te bucuri de mai multă libertate decît mine. De exemplu, dacă ai fi contabil...

Ridică una din marionete.

– Pot să te întreb ceva? Voi încerca să nu fiu condescendent.

– N-am spus că eşti.

– Ba da. Şi presupun că ai avut dreptate. Dar, ca să revenim la întrebarea mea, domnişoară Chase, ce-i cu aceste marionete?

– Nu am prieteni, zise ea sinceră. Prin urmare, mă simt singură şi trebuie să-mi creez propria mea ambianţă socială.

– O.K., şi acum, dacă tot am început să vorbim, care este adevărul? o întrebă Dan nerăbdător. Sau sînt prea curios?

– De fapt nu glumesc. Mă rog... glumeam într-un fel, dar spuneam adevărul. Cînd eram mică, familia mea se muta foarte des şi îmi era greu să-mi fac prieteni.

– Şi te simţeai singură, murmură el, luptînd cu imboldul nebunesc de a o lua în braţe pe Tory Chase şi de a o strînge la piept.

– Puţin, recunoscu ea, întrebîndu-se de ce pălăvrăgea nestingherită cu un om cu care voia să aibă cît mai puţin de-a face.

Totuşi continuă:

– Obişnuiam să comunic cu spiritele. Presupun că părinţii mei m-au auzit şi au considerat

că ar fi mai normal să vorbesc cu ceva real. Aşa că mi l-au dat mai întîi pe Cecil, stră- străbunicul acestuia. Menajeria mea a crescut cu anii şi am şi învăţat un amestec de vorbire ventrilog. M-au ajutat foarte mult cînd mi-am pus pe picioare afacerea, organizînd petreceri pentru copii. Încă mă mai ocup de aşa ceva, dar doar de cele de modă veche. Fără exagerări.

– Refuzi să te ocupi de manifestări ingenioase pentru copii? Am auzit că sînt destul de rentabile.

– Da, sînt şi n-am nimic împotriva lor. Dar nu vreau să contribui la formarea unor lichele de şase ani.

– Deci te bazezi pe Muppet Show-ul din după-amiaza aceasta, remarcă Dan, din ce în ce mai tulburat de lucrurile pe care le descoperea în legătură cu Tory Chase.

Se simţea puternic atras de ea, dar nu voia s-o îndrăgească prea mult. Această ambiţie putea duce la o anumită legătură emoţională. Complicaţii şi conexiuni. Nu-i plăcea aşa ceva. Mai ales cînd era vorba de femei.

– Nu mi-am dat seama că agenta care-mi va pregăti piaţa este implicată în spectacole, adăugă el absent.

Agenta lui, se gîndi Tory. Şi-ar fi dorit să dispreţuiască acest ton de proprietar, în loc s-o facă să se înfioare.

– Am renunţat să mai dau reprezentaţii de acum un an, cu excepţia celor pentru familie şi a spectacolelor de caritate.

– Spectacole de caritate? zise Dan, brusc interesat.

– Ştii, vizite la spitale şi la clinici pediatrice, lucruri de genul ăsta, zise Tory, ridicînd din umeri.

Nu-i plăcea să vorbească despre eforturile ei de a înveseli vieţile tinerilor care aveau nevoie de ea. Considera că făcea mult prea puţin în această direcţie. Munca la firmă îi lăsa prea puţin timp liber.

Dan privi creaturile excentrice şi se minună de imaginaţia bogată a celui care le făcuse.

– De unde le-ai luat? o întrebă el.

– Le-am confecţionat eu, îi răspunse Tory.

Apoi zîmbi şi le privi cu ochii lui Dan Stewart.

– Bănuiesc că le găseşti destul de bizare, nu?

– Da, destul de bizare. Dar minunate, zise el. Cred că puştii sînt îndrăgostiţi de ele. Interpretezi toate rolurile? Atîtea personaje diferite presupun o mulţime de voci.

Tory rîse.

– Nu, Doamne sfinte! Interpretez rolul lui Cecil şi cîteva voci, dar, în general, îi las pe copii să manevreze marionetele şi să vorbească în numele lor. Îi ajută să se împrietenească şi le dă şansa să-şi folosească propria imaginaţie.

Dan luă cîteva creaturi şi le studie atent. Se gîndi: Ce-ar fi să-i destăinuiască lui Tory cel mai bine păzit secret al său, ca să nu-l mai considere un bărbat lipsit de umor. Dar rezistă tentaţiei şi se concentră asupra broaştei care-i aterizase pe umăr, mai devreme. Băgîndu-şi mîna în corpul ei, încercă să-i mişte gura, pentru început, doar închizînd-o şi deschizînd-o. Apoi, o suci în diverse feluri, pentru ca, în cele din urmă s-o lăţească într-un fel de zîmbet oribil.

– Broasca aceasta este de genul celor care se transformă în prinţ dacă o săruţi? o întrebă el simulînd indiferenţa.

Tory simţi că i se accelerează pulsul. Oare Dan Stewart flirta cu ea? Imposibil. În caz că ar fi aşa...

– Broaştele nu se transformă niciodată în prinţi chipeşi, spuse ea cu o sclipire maliţioasă în ochi. Acest zvon a fost răspîndit de un amfibian ambiţios, cu năzuinţe regale, cu dorinţă de promovare şi cu lipsă de scrupule în privinţa reclamelor false.

Dan îşi înălţă o sprînceană şi o studie atent pe Tory.

– Ai vrut să fii cinică? o întrebă el în cele din urmă.

– Nu cred. Poate realistă.

– Realistă.

Dan aruncă o privire broaştei din mîna sa şi dădu din cap.

– Da, îmi dau seama cît de important este realismul în viaţa ta.

Tory nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs.

– Deci, am şi eu cîteva scăpări. Ce aş putea spune?

– Că o să iei prînzul cu mine.

I se opri inima-n loc. Dan Stewart o invitase la prînz sau avea halucinaţii? Şi, apropo de asta, oare Dan Stewart era cel care o făcuse să rîdă? El, Omul Lipsit de Umor? Bineînţeles, ea nu reuşise să-i pună un zîmbet pe buze. Acest fapt reprezenta altă provocare.

– Tory? murmură el.

Doamne sfinte! Acum îi spunea pe nume. Lucrurile se desfăşurau prea repede.

– La prînz? zise ea cu un glas scăzut. Cînd?

– Acum, evident. Este ora prînzului şi presupun că trebuie să mănînci, aşa că m-am gîndit să mergem undeva şi să discutăm despre cîteva idei pentru lansarea produsului.

– Încă nu mi-am ordonat ideile, protestă ea. Nici n-am avut cum! De-abia mi-ai dat descrierea noii linii de produse.

– Nu mă referem la ideile tale, zise Dan ferm. Am şi eu cîteva şi mi-ar plăcea să le discutăm. Bineînţeles, dacă azi nu se poate, putem să ne

întîlnim altă dată.

– Este foarte bine azi, îi zise Tory.

Doar el era clientul, îşi spuse ea. Aşa că, dacă voia s-o invite la un prînz nevinovat, ca să-i vîre pe gît ideile lui demente, putea să-l suporte. Se îndreptă spre uşă.

– Domnişoară Chase, o chemă Dan.

Tory se întoarse. Nu-i mai spunea pe nume, se gîndi ea cu o umbră de regret.

– Da?

– N-ai uitat ceva? o întrebă Dan, înălţînd o sprînceană.

Tory se uită în jur.

– Crezi că o să am nevoie de servietă? Am un carneţel în geantă.

Dan clătină din cap şi se lăsă pe un genunchi.

– Poate că ar trebui să-i încalţi, Cenuşăreaso, spuse el, luînd în mînă un pantof şi ţinîndu-l în aşa fel, încît să-şi poată strecura piciorul în el.

Jignită, Tory înjură pe înfundate. Se hotărî să adopte atitudinea minimei rezistenţe şi să-l lase pe Dan să facă pe Făt-Frumos. Poate că era o experienţă romantică pentru el.

Faptul că era extrem de priceput să încalţe piciorul unei femei cu un pantof delicat cu toc înalt, era ceva la care prefera să nu se gîndească, chiar şi atunci cînd mîna lui îi atinse uşor glezna, făcînd-o să se înfioare.

Deodată, o simplă întîlnire pentru prînz devenise la fel de primejdioasă ca şi cînd ar fi trimis-o pe Bunicuţa la film şi l-ar fi invitat la ceai pe Lupul cel mare şi rău.

3

– *Şopîrle Săltăreţe* zise Tory cînd păşi în restaurantul extravagant ales de Dan, un fost depozit cu o iguana gigantică, roz, uitîndu-se pe furiş de pe marginea acoperişului, ca şi cînd ar fi intenţionat să înşface un om pentru o mică gustare.

– Ai ales un loc numit *Şopîrle Săltăreţe?*

– Nu te lăsa influenţată de nume, îi zise Dan, savurînd surprinderea lui Tory.

Se grăbise să tragă concluzii în ceea ce-l

privea, susţinînd că nu vorbea niciodată, că nu are simţul umorului, că nu voia să lucreze pentru el fiindcă nu se potriveau, mă rog, ce-o mai fi vrînd să însemne şi asta. Nu ştia de ce voia să-i schimbe părerea, dar intenţiona s-o facă, fără să-i destăinuie unicul detaliu care i-ar dovedi că avea o latură sensibilă.

– Mîncarea este grozavă, continuă el vesel. Sosul are o savoare deosebită, friptura este fragedă, iar cartofii prăjiţi sînt cei mai buni din oraş. Iar Burger-ul Salamandră? Ah, Doamne, nimic nu se compară cu un Burger Salamandră.

Tory îl privi cu o expresie speriată.

– Un Burger Salamandră? Dar Salamandra nu este o reptilă?

– Glumeam, spuse Dan, dîndu-şi ochii peste cap.

– Glumeai? Tu?

– Încă o ironie, îi reproşă el.

Tory îi ignoră comentariul.

– Şi vrei să spui că ai mai fost în restaurantul acesta?

– De multe ori. Tu nu?

Fata clătină din cap în semn că „nu", în timp ce studia ambianţa multicoloră. Creaturile de coşmar cocoţate pe pereţii galbeni, pîndind în cactuşi, semănau cu nişte copii mai mari ale marionetelor ei, aşa că i se părea logic să

presupună că alesese acest loc special pentru ea. Totuşi, Dan nu era la prima lui vizită.

– N-am fost niciodată în acest restaurant, murmură ea. Nici n-am ştiut că există.

– S-a deschis acum cîteva luni, îi explică Dan.

Îi făcu semn patroanei blonde care-l salută, spunîndu-i pe nume şi-i conduse în ceea ce afirma că era colţul lui obişnuit.

Tory continua să privească în jur, cu ochii mari, pe măsură ce observa mesele din lemn, scaunele viu colorate, scoarţele Navajo, plantele bogate şi, mai ales, menajeria de creaturi ale deşertului, confecţionate din hîrtie, rod al unei imaginaţii bogate.

Cînd se aşezară, nu se putu abţine să nu-şi exprime uimirea.

– Te rog să nu mă înţelegi greşit, domnule Stewart. Consider că restaurantul acesta este încîntător. Dar nu te văd în acest mediu.

– De ce?

Tory ridică din umeri.

– Este atît de lipsit de solemnitate. Îl găsesc potrivit pentru oamenii care ştiu cum să se distreze.

– Şi crezi că eu nu ştiu?

După ce se gîndi o clipă, Tory zîmbi.

– Poate că ştii, dar mă aşteptam să preferi locurile selecte, exclusiviste. Sau chiar un club de

oameni de afaceri, unde toţi stau în fotolii de piele, însemnînd pieţele de desfacere luate drept ţintă pe servietele lor din crocodil.

Dan găsea fascinant modul în care glasul melodios al lui Tory şi ochii ei sclipitori îndulceau înţepătura comentariilor sale obraznice. Dar n-avea de gînd s-o lase să-l incomodeze, deşi limbajul lui pretenţios de la prima lor întîlnire merita luat peste picior. Dar, la urma urmei, el era clientul. Trebuia să fixeze nişte limite. Îi aruncă o privire hotărîtă.

– M-ai atins la punctul sensibil, domnişoară Chase, zise el liniştit. Se ştie că încep să vorbesc în termeni tehnici în clipe de agitaţie extremă. Voi încerca să nu se mai repete.

Tory înghiţi în sec şi simţi că se înroşeşte la faţă. Dezarmată de sinceritatea lui Dan, renunţă să se mai prefacă.

– Te-ai atins singur, domnule Stewart. Doar eu eram cea care stăteam pe scaunul fierbinte în timpul interviului, aşa că de ce să fii agitat?

– Bună întrebare, zise Dan. Apoi făcu un efort să-i răspundă.

Atenţia lui fusese atrasă de roşeaţa care se răspîndise pe pielea albă a lui Tory. Observînd că se întinde în jos, pe gît, pînă la gulerul bluzei, se trezi imaginîndu-şi pînă unde va înainta şi ce va mai acoperi.

Cînd Tory îi observă direcţia privirii şi-i ghici gîndurile, îşi simţi inima bătînd în ritmul cadenţei stridente a unui cîntăreţ beat, de bongo. Îi venea greu să respire şi şi-ar fi desfăcut primul nasture de la bluză dacă ar fi avut unul. Pe de altă parte, în timp ce ochii albaştri de oţel o fixau, trebuia să reziste impulsului de a-şi strînge marginile gulerului şi de a-i cere chelnerului un ac de siguranţă. Ba chiar cîteva ace de siguranţă.

Uimită că îşi lăsa clientul s-o tulbure în asemenea măsură, Tory îşi drese glasul şi schimbă subiectul.

– De la ce vine iniţiala J.?

Dan îşi desprinse privirea şi gîndurile de la plăcuta lor îndeletnicire.

– Poftim?

– J. din Daniel J. Stewart. De la ce vine?

– Tu ce crezi?

– N-am idee. De la Jonathan? Nu arăţi ca un Jonathan, dar te porţi ca atare.

– Şi cum se comportă un Jonathan?

– Ca tine. Serios. Sobru. Fără aiureli. Apropo, de ce-mi întorci întrebările pe dos? Înţeleg că unui om care s-a afirmat într-o industrie atît de competitivă ca a ta îi place să joace strîns, dar nu crezi că-i prea mult să ţii secret cel de-al doilea nume

al tău?

– Dă-mi voie să răspund pe rînd întrebărilor şi comentariilor tale, îi spuse Dan cu un ton grav. J. nu vine niciodată de la Jonathan. Îţi întorc întrebările pentru că mă interesează răspunsurile tale. Şi îmi place într-adevăr să joc strîns. Altfel n-aş fi supravieţuit pînă acum într–o afacere ca a mea. Dar numele meu nu reprezintă un secret. Mă întrebam doar dacă o să ghiceşti. Şi acum, pot să-ţi pun o întrebare pertinentă? Sau poate una impertinentă, ca acelea pe care tu mi le adresezi.

– Bineînţeles, acceptă Tory, prudentă.

– Mulţumesc. Aş vrea să ştiu de ce eşti atît de hotărîtă să mă enervezi?

Tory îşi ţinu respiraţia.

– Oare chiar aşa sînt?

– Da, hotărîtă, însă n-ai reuşit încă.

O prevenise foarte clar. Tory se gîndi să ţină cont de asta.

– N-am putea începe?

Aruncă încă o privire prin restaurant, după care spuse:

– Este un loc cu adevărat extraordinar.

– Şi mie îmi place, zise Dan.

Apoi rămaseră tăcuţi, timp de cîteva minute.

– Deci, cam atît despre acest subiect, spuse Tory cînd nu mai putu să suporte liniştea.

Dan se uită după un chelner, observă unul, îi făcu semn să vină, apoi îşi încrucişă braţele pe masă şi spuse:

– Ai răbdare, domnişoară Chase. Cavaleria este pe drum. Îmi imaginez că putem umple trei minute şi ceva, discutînd despre specialităţile de la prînz.

Fata rîse şi se relaxă puţin. Chelnerul sosi exact cînd îşi dădu seama că Dan Stewart o amuzase a doua oară. Poate că nu era pregătit pentru extravaganţe prea mari, dar avea un oarecare simţ al umorului, ascuns sub trăsăturile sale imobile.

Tory luase deja o hotărîre pînă să dea comanda. Trebuia să ştie ceva, ceva ce simţea că n-avea cum să afle de la Roger McCormik. Aşa că, de îndată ce plecă chelnerul, îi zîmbi provocator lui Dan.

– Deşi risc să te înfurii, trebuie să-ţi pun încă o întrebare. Nu ştiu dacă o s-o consideri sau nu o întrebare impertinentă.

Dan îşi înlănţui braţele în jurul lui. Ce-o mai fi acum?

– Îţi place să rişti, domnişoară Chase, îi răs-

punse el. Hai, dă-i drumul.

– Ce te-a făcut să-mi oferi contractul după ce ţi-am sugerat că n-o să lucrăm bine împreună?

Pământ nesigur, se gîndi Dan. Nu intenţiona să admită că ieşirea bruscă a lui Tory îl şocase. În momentul acela, îşi dădu seama că permisese sentimentelor personale să-i întunece judecata profesională. Nu trebuia să ştie că ar fi preferat să păstreze relaţia lor în plan neprofesional, că ar fi angajat pe altcineva, dacă Happening n-ar fi fost agenţia potrivită pentru a plănui acest eveniment deosebit.

– Poate că nu-mi place să fiu refuzat, zise el după ce se gîndi un timp.

Într-un fel era un răspuns cinstit. Nu suporta să fie respins.

Tory zîmbi.

– Nimănui nu-i place, domnule Stewart. De aceea te-am refuzat, ca să n-o faci tu înaintea mea.

– Ştiu.

– Ştii?

– În locul tău aş fi făcut acelaşi lucru.

Dan omisese să precizeze că adevăratul motiv pentru care-l refuzase, fusese că i se făcuse milă de el şi-i oferise o ieşire uşoară.

– Cum de erai atît de sigură că asta intenţionam să fac? o întrebă el, în schimb.

– Pentru că întreaga mea prezentare se baza pe o abordare uşoară, plină de umor a produselor tale, iar eu nu reuşisem să-ţi cîştig nici un zîmbet ca să-mi salvez viaţa. Nu reuşisem nici măcar să-ţi cîştig întreaga atenţie.

Lui Dan îi venea greu să creadă că o femeie nu-şi dădea seama ce efect avea asupra unui bărbat, dar era sigur că Tory nu făcea pe timida. Se îndoia că ar fi capabilă de aşa ceva.

– Este evident că mi-ai cîştigat mai multă atenţie decît ţi-ai dat seama, remarcă el.

Tory încuviinţă din cap.

– Aşa se pare. Presupun că te-am subestimat, domnule Stewart.

– Mi-ar face plăcere să cred asta, domnişoară Chase.

Chelnerul sosi cu fulgii de porumb, o halbă cu bere mexicană pentru Dan şi un pahar cu ceai cu gheaţă pentru Tory.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Tory după ce ciocniră paharele şi toastară pentru succesul proiectului lor. De ce m-ai acceptat? Ştiu că n-aveai de gînd.

– Cum poţi să fii atît de sigură? Te-ai grăbit să

pleci, ofensată, fără să aştepţi să afli cum a decurs interviul.

– N-am fost ofensată.

– Ba da, domnişoară Chase. Recunosc imediat o persoană ofensată şi tu erai pînă peste cap. Dar, ca să revin la întrebarea ta, află că ai cîştigat contractul din simplu motiv că erai cea mai potrivită persoană pentru această însărcinare. Poate doreşti mai multe detalii. Ştiu că Roger ţi-a precizat de ce a fost selecţionată agenţia ta, aşa că-mi imaginez că această atitudine este pur feminină şi cauţi complimente.

– Ce ruşine, domnule Stewart, zise Tory.

Apoi îşi ţuguie buzele exagerat.

– Ţţ-ţţ, nu m-aş fi aşteptat la un asemenea comentariu misogin.

Privind conturul buzelor ei pline şi moi şi luminile jucăuşe din ochi, lui Dan îi venea să-i demonstreze lui Tory Chase cît de misogin putea să fie, dacă-şi punea mintea. Dar, cum nu intenţiona să se implice în felul acesta cu o femeie care îi ameninţa autocontrolul cultivat de-o viaţă, îi înşiră cîteva argumente mai blînde.

– În orice caz domnişoară Chase, este suficient să-ţi spun că, după părerea mea, eşti foarte bună în ceea ce faci. Ţinînd cont de faptul că eşti

gata să-i spui unui client potenţial să-şi vîre contractul pe gît, firma ta n-ar fi supravieţuit în aceşti doi ani de cînd a fost înfiinţată, dacă n-ai fi fost un coordonator excelent de evenimente.

– Cred că acesta a fost un compliment, zise Tory, încruntîndu-se uşor. Dar, dintr-un anumit motiv, nu sînt sigură.

– Eşti o femeie independentă, remarcă Dan.

Luă un fulg de porumb, îl înmuie în sos şi, dintr-un impuls, îl puse pe buzele lui Tory.

– Unii spun că este o greşeală să fii aşa.

Fata mesteca gînditoare fulgul crocant, îmbibat în sos.

– Atunci, cei care spun asta, se înşeală, zise ea după ce înghiţi. Independenţa nu este niciodată o greşeală.

– Mmm. Această declaraţie rămîne deschisă dezbaterilor. Cum îţi place sosul?

– Este grozav.

Deodată, îngheţară amîndoi, uitîndu-se unul la altul, cînd îşi dădură seama cu întîrziere că tocmai avuseseră o clipă de intimitate.

– Jeremiah? zise Tory cu un glas scăzut, după cîteva secunde tensionate.

Dan răspunse fără ezitare.

– Nu, nu este Jeremiah. Dar de ce este atît de

important pentru tine cel de-al doilea nume al meu?

Pentru că, încercînd să ghicesc, mă scoate din cele mai neplăcute situaţii. Tory fu cît pe ce să-i mărturisească adevărul. În schimb reuşi să rîdă încordată.

– Dacă nu aflu, va trebui să torc în fir de aur, peste noapte, această uriaşă grămadă de paie.

– Nu te îngrijora. Te asigur că nu este ca-n basme. Nu sînt Rumpel, fratele lui Jumpel Q. Stiltskin, zise Dan cu o figură rigidă.

Tory izbucni în rîs, pe de-o parte amuzată, iar pe de altă parte ca să-şi descarce nervii. Se gîndi că Dan o luase prin surprindere a treia oară cu umorul lui sec. Tocmai începea să se acomodeze cu această surpriză, cînd observă că o privea cu căldură şi cu o ciudată expresie pierdută, care nu era deloc nostimă.

– Domnule Stewart? murmură ea.

– Mă gîndeam, zise Dan blînd. Să treci paiele în fir de aur ar fi un fel de ursită pentru Tory Chase. Totul din jurul ei pare să capete o aură deosebită.

Lui Tory i se opri respiraţia.

– Ah, domnule Stewart! exclamă ea în şoaptă.

Deodată se încruntă. I se încordase un muşchi

în bărbie.

– Cel puţin aşa am auzit de la oamenii cu care ai lucrat, domnişoară Chase, aşa că mă bazez pe tine să-ţi reverşi magia unică asupra Companiei Stewart. Ne riscăm gîtul cu această nouă linie de produse şi să ştii că nu exagerez cu nimic.

– Înţeleg, zise Tory, spunîndu-şi că imaginaţia ei alunecase probabil, plutind pe tărîmuri neumblate.

Cum putuse oare să se gîndească, măcar şi pentru o clipă, că remarca lui Dan Stewart fusese mai personală decît o simplă referire la talentul ei profesional?

– Ştiu că trebuie să păstrăm echilibrul între intenţiile fanteziste şi cele serioase, domnule Stewart, continuă ea. Ai spus că te-ai gîndit cum ar trebui să abordăm problema.

Mulţumit că nătînga rătăcire romantică trecuse neobservată fiindcă îşi revenise repede, din fericire, Dan reveni la o discuţie serioasă.

– În primul rînd, aş vrea să-ţi sugerez cîteva nume ale angajaţilor mei, cu care cred că vei dori să discuţi. Roger este nou, aşa că nu mă aştept să ştie cine din oamenii noştri talentaţi ar putea fi de folos, unde să-i găsească la un moment dat.

Tory îşi căută în geantă stiloul şi carneţelul şi

începu să scrie în timp ce Dan vorbea. Luă notiţe tot timpul, însemnîndu-şi nume şi idei personale de-ale lui Dan. Timpul trecu în zbor şi Dan fu cel care se uită deodată la ceas.

– Cînd trebuie să te duci la petrecerea aceea pentru copii, să ţii locul magicianului bolnav?

Tory se uită şi ea la ceas.

– În mai puţin de o jumătate de oră. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Bineînţeles. Nu intenţionam să te ţin atît de mult, zise Dan, făcînd semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Apropo, cum ţi-a plăcut burgerul?

– A fost grozav. Şi m-am liniştit, recunoscu Tory. Deşi ai spus că glumeai, mă temeam într-un fel să nu fie făcut cu carne de şopîrlă. Ştii cum sînt restaurantele din ziua de azi. Ar fi în stare să servească orice, numai ca să fie deosebite.

– Într-adevăr, o aprobă Dan. Dar în ceea ce mă priveşte, trebuie să fii sigură de un lucru. Nu te-aş duce niciodată la un astfel de restaurant. Gusturile mele sînt prea tradiţionale.

Tory îi zîmbi uimită. Apoi îşi coborî privirea şi începu să-şi strîngă lucrurile.

Dan se încruntă. Ştia că era derutată de vorbele lui. N-ar fi trebuit s-o ducă nicăieri. Poate că

Îşi dăduse seama că pregătise această scuză ca s-o invite la prînz. Ar fi putut foarte bine să-i comunice aceste informaţii lui Roger, iar el să i le transmită la rîndul lui.

În timp ce-şi scotea portofelul din buzunarul de la piept şi extrăgea o carte de credit, Dan îşi promise că n-o să se mai amăgească din nou cu această femeie. O să rămînă în umbră, acolo unde-i era locul şi o să-l lase pe Roger să comunice cu Happenings. O să şi-o alunge din minte pe Tory Chase şi o s-o gonească din visele în care se strecurase cu ochii ei expresivi, cu vocea vrăjită şi zîmbetul atrăgător.

– Ne-am lămurit? zise Dan, împingîndu-şi scaunul şi ridicîndu-se în picioare.

Tory îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, dar...

– Mai doreşti ceva, domnişoară Chase? întrebă Dan.

Ar fi vrut să zăbovească toată după-amiaza, dar ştia că ea trebuie să se grăbească.

Fata clătină din cap.

– Nu mai doresc nimic, domnule Stewart, răspunse ea.

Apoi se uită fix la cartea de credit pusă peste nota de plată lăsată de chelner. Încă nu venise

s-o ia.

– N-ai uitat nimic?

Dan se aşează la loc pe scaun.

– Cred că mă gîndeam la altceva. Încercam să văd cum ai putea lua legătura cu Howard Beecher.

Cam slabă explicaţie, se gîndi ea, dar tot era ceva.

– Howard Beecher, repetă Tory, derulîndu-şi în gînd numele menţionate de Dan. Este cel mai bun cercetător al tău, nu-i aşa?

– Exact. Problema este că Howard nu vine la serviciu în mod regulat. Cel mai adesea lucrează acasă şi locuieşte în Ventura.

Scoase o carte de vizită din buzunar şi notă ceva pe spate.

– Iată adresa şi numărul lui de telefon, zise el, înmînîndu-i cartea de vizită lui Tory.

Ceea ce-i spusese despre Howard Beecher reprezenta încă o surpriză pentru Tory. Poate că Dan Stewart era un om scorţos, dar fata începuse să înveţe repede că nu lucra exact ca la carte. Se pare că nava impenetrabilă pe care o conducea era destul de neobişnuită.

– Vrei să spui, domnule Stewart că-ţi laşi unii oameni să lucreze acasă? îl întrebă ea, după ce chelnerul luă cartea de credit şi se grăbi s-o introducă în computer.

– Da, dacă aşa doresc şi dacă logistica permite acest gen de flexibilitate.

– Nu consideri necesar să-i ţii sub supraveghere?

– Cei care au nevoie să fie supravegheaţi, nu rămîn mult timp la Compania Stewart, îi răspunse Dan. Şi, în afară de asta, Howard Beecher este cu mine de cînd am înfiinţat această companie şi a contribuit foarte mult la succesele ei. Poate să stea acasă să trîndăvească toată ziua şi tot ar fi o comoară pentru noi. Şi-a cîştigat demult salariul pe viaţă. Faptul că vine în continuare cu idei strălucite este o mare realizare.

– Doamne sfinte, un conducător de companie care acordă tot atîta loialitate cîtă primeşte, zise Tory pe un ton blînd, mai mult pentru sine decît pentru Dan. Este ca şi cum ai descoperi că într-adevăr există Moş Crăciun.

– De ce oare am impresia că nu prea îi apreciezi pe conducătorii de companie?

Tory tresări, şocată că-i descoperise gîndurile.

– Sînt plăcut surprinsă de atitudinea ta, atîta tot, murmură ea stînjenită, dar apoi căută o diversiune. Te deranjează dacă îi spun partenerei mele să discute cu domnul Beecher? Locuieşte tot în Ventura.

Dan ridică din umeri.

– Bine. Dar trebuie s-o previi. Howard este...

un om ciudat.

– Liz este obişnuită cu oamenii ciudaţi, îl asigură Tory.

Dan încuviinţă din cap, lăsîndu-şi privirea să zăbovească asupra lui Tory.

– Da, presupun că este obişnuită, murmură ea.

Rîzînd nervos, Tory îşi dorea să nu mai răspundă din toată fiinţa ei căldurii neliniştitoare care se revărsa din ochii reci, albaştri, ai lui Dan. Însă trupul ei continua să nu se supună voinţei sale. Părea să nu priceapă că îl tachina într-un fel, cu blîndeţe. Nu ştia decît că se simţea cuprinsă de o dorinţă copleşitoare.

– Ar fi mai bine... să plecăm, zise ea pe un ton scăzut.

Dan nu-i răspunse. Era transfigurat de ochii ei luminoşi, de buzele ei întredeschise, de sfîrcurile tari care se întrezăreau prin bluza subţire de mătase.

Chelnerul reveni şi-i scoase din transă.

În timp ce semna nota de plată, Dan îşi spuse din nou că trebuia să se ţină departe de Tory Chase. Era o vrăjitoare. Iar un bărbat vrăjit devenea vulnerabil. El nu voia să devină vulnerabil.

– Îţi mulţumesc că mi-ai acordat o parte din timpul tău, domnişoară Chase, zise el politicos.

– Şi eu îţi mulţumesc pentru sugestiile tale

folositoare, zise ea, la fel de politicoasă.

Cînd ieşiră din restaurant, Dan rezistă impulsului de a-şi pune mîna pe rotunjimile atrăgătoare ale spatelui lui Tory. Nici nu putea fi vorba s-o atingă.

Îşi dădu frîu liber imaginaţiei, gîndindu-se cum ar fi să-şi petreacă restul după-amiezei cu Tory Chase, în pat, în braţele ei, cu picioarele ei suple înlănţuite în jurul şoldurilor sale, pierdut în căldura ei dulce, ademenitoare.

4

Cînd intră în biroul ei, după o petrecere încununată de succes, Tory se gîndi că nu exista un remediu mai bun pentru o minte preocupată decît doisprezece puşti cu marionete şi fantezii debordante. Sigur, nu exista nimic mai obositor decît să faci faţă energiei cumulate a doisprezece puşti.

Puse coşul cu creaturi ciudate pe birou, zăbovi să pună în funcţiune filtrul de cafea, apoi se trînti pe scaun, sprijinindu-şi capul de spătar şi închizînd ochii.

Dan Stewart îi apăru imediat în gînd, ca şi cînd ar fi pus stăpînire asupra minţii ei.

– Ieşi afară din capul meu, pufni Tory, deschizîndu-şi ochii.

Îl luă pe Cecil, îl legă de mînă şi îl întoarse spre ea, ca să-l vadă zîmbindu-i compromiţător.

– Ce-i cu mine, Cec? mormăi ea. Am douăzeci şi cinci de ani. Prea matură ca să mă îndrăgostesc la prima vedere şi mai ales de un client. Sînt de asemenea prea mulţumită de viaţa mea ca să mă complic cu o infatuare stupidă. Faptul că Dan Stewart nu se potriveşte cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre el, nu înseamnă că trebuie să-l las să-mi sucească minţile, nu-i aşa?

Cecil clătină din cap.

– Ştiam că o să fii de acord cu mine, zise Tory, apoi rîse de propria-i prostie.

Uşa biroului se deschise şi intră Liz.

– Ah, iată-l pe magicianul nostru, i se adresă ea veselă.

Scoţînd limba spre partenerul ei, Tory îl trase pe Cecil de pe mînă şi-l puse în coşul de trestie.

Liz zîmbi cînd îşi puse jos servieta.

– Vorbeşti cu animalele numai cînd simţi că înnebuneşti, puştoaico, aşa că o să-mi permit să ghicesc. Te-ai întîlnit din nou cu Dan Stewart.

– De unde ştii? pufni Tory, pregătindu-se să umple două ceşti cu cafea.

– Foarte simplu, draga mea.

Liz se cocoţă pe colţul biroului lui Tory şi acceptă recunoscătoare ceaşca cu cafea fierbinte.

– În primul rînd, sesizez o anumită tensiune. Eşti agitată. Ai o privire bîntuită în locul celei de autosatisfacţie, caracteristică unei femei care este imună problemelor legate de sexul opus.

Sorbi din cafea, apoi adăugă:

– Şi, în afară de asta, mă întorceam de la întîlnirea mea de dimineaţă exact la timp ca să te văd plecînd cu minunatul tău client în fabuloasa lui maşină decapotabilă. Ce frumuseţe!

– Las-o baltă, Liz, zise Tory, glumind pe jumătate. Dan Stewart este problema mea, nu a ta.

Liz îşi înălţă o sprînceană.

– Mă refeream la maşină, Tory. La maşină. Pun pariu că nici măcar n-ai remarcat că ai călătorit într-un model clasic.

Clătină din cap şi oftă exagerat.

– Aşa se întîmplă cînd eşti crescută în locuri îndepărtate, cu nume ciudate. Nu apreciezi firmele americane sănătoase, care au produs marii bolizi consumatori de benzină din anii trecuţi. Dar ce s-ar fi făcut tatăl tău fără ei?

– Ar fi locuit într-o casă de cărămidă pe Main Street şi ar fi avut un mic magazin de unelte, în loc să se plimbe de la o companie petrolieră la alta ori de cîte ori îi venea rîndul să fie transferat, îi replică Tory.

– Păi tocmai aici este poanta, spuse Liz.

Tory se încruntă.

– Care este poanta?

– Automobilul. Să fii propriul tău stăpîn.

– Cum a mers întîlnirea de azi-dimineaţă? o întrerupse Tory.

– Grozavă. Trebuie să pregătim o uriaşă petrecere pentru cineva care iese la pensie. Fondurile sînt nelimitate.

– Se pare că noi două vom fi foarte ocupate în următoarea perioadă, remarcă Tory.

Băgă mîna-n geantă şi scoase cartea de vizită a lui Dan, cu adresa şi numărul de telefon al lui Howard Beecher.

– Ai putea face o vizită unui om de ştiinţă nebun, în Ventura, pentru afacerea cu Stewart?

– Cu plăcere, îi răspunse Liz. Sînt înnebunită după oamenii de ştiinţă ţîcniţi, de cînd am văzut la televizor *Fiul lui Flubber.*

– Nici tu nu eşti sănătoasă, zise Tory, zîmbindu-i afectuos.

Liz îşi înălţă sprîncenele.

– Vrei să spui că sînt nebună?

– Exact. Vrei să mai asculţi încă o părere? îi sugeră Tory luîndu-l pe Cecil.

– Ei, ce zici, este nebună sau nu?

Cecil încuviinţă din cap viguros.

– Este clar că-i lipseşte o doagă sau două, răspunse el.

Liz oftă.

– Ştii, îmi pare rău pentru Dan Stewart. Habar n-are în ce s-a băgat.

– Nu s-a băgat în nimic, Liz, îi răspunse Tory punîndu-l pe Cecil la loc, în coş. Tipul nu este deloc interesat. Te rog să mă crezi. Posed un al şaselea simţ, în probleme de acest gen.

Dar, cel de-al şaselea simţ al lui Tory n-o preveni cînd sună telefonul vineri noaptea.

Se defăta într-o baie cu balonaşe de săpun, printre lumînări tremurînde şi spumă parfumată, cu o cupă de vin rece în mînă, sprijinindu-şi capul de-o pernă din pluş. Cînd întinse mîna languros să ridice receptorul, se felicitase că-şi permisese luxul unei extensii telefonice. Aşa nu-şi mai uda

covoarele din living-room, mai ales că adora băile cu spumă.

– Domnişoară Chase? auzi ea, de îndată ce spuse „Alo".

Pulsul i-o luă razna şi-i tremura mîna, făcînd-o să-şi verse vin pe un sîn. Scoase o exclamaţie de uimire.

– Domnişoară Chase, s-a întîmplat ceva?

Of, Doamne. Tory se cufundă în cadă. Trecuseră trei zile de cînd luase prînzul cu Dan Stewart. Trei zile în care încercase în zadar să lupte împotriva invaziei de gînduri şi de vise. Şi acum, iată-l că o tulbura şi-n baie.

– Ah, nu, domnule Stewart, zise ea veselă. Nu s-a întîmplat nimic. Absolut nimic.

Tăcere.

– Domnule Stewart? murmură ea.

– Te-am deranjat cumva? o întrebă el. Eşti.... ocupată? Adică... eşti cu cineva?

– Nu, zise Tory, întrebîndu-se dacă se interesa de viaţa ei socială sau era pur şi simplu politicos.

Se gîndi că nu putea fi decît cea de-a doua posibilitate.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule Stewart?

Bărbatul îşi drese glasul.

– Înţeleg că intenţionezi să te duci mîine în

Ventura, ca să discuţi cu Howard Beecher.

Tory nu-i răspunse imediat, distrusă de impactul senzual al vocii lui Dan. Era adîncă, liniştită, puţin dură şi i se părea că pluteşte prin atmosferă şi-i mîngîie pielea fină ca o mînă îndrăzneaţă nevăzută. Prezenţa dominatoare a bărbatului era atît de tangibilă, încît Tory ar fi putut jura că aroma de zmeură a uleiului ei de baie dobîndise un iz de mirodenii şi lămîie, iar aerul umed era atît de încărcat de dorinţă, încît de-abia mai putea respira.

– Domnişoară Chase mai sînteţi la telefon?

Nerăbdarea din tonul lui o scoase pe Tory din reveria ei erotică. Îşi duse la buze cupa cu vin şi o goli, iar apoi o puse deoparte înainte să-i răspundă.

– Domnule Stewart, nu crezi că un bărbat care vizitează o doamnă în timp ce-şi face baie ar putea să-i spună pe nume? îi zise ea, fără să se mai poate abţine.

Urmă încă o pauză. Apoi se auzi:

– Deci, faci baie.

– Da, baie cu spumă, ca să mă exprim mai exact.

– Da... tuşi Dan. Baie cu spumă.

– Mmm. Lumînări, vin, picături parfumate de

apă. Este cel mai plăcut mod de a încheia o zi grea. Ai încercat vreodată această experienţă?

Din nou linişte. În cele din urmă el îi spuse:

– Nu, nu am încercat, domnişoară...

I se stinse glasul.

– Deci, despre ce vorbeam? îl întrebă Tory.

– Vorbeam? Despre ce?

Tory zîmbi. Imperturbabilul Daniel J. Stewart părea derutat. Bine. I se părea cinstit să-l zăpăcească şi ea puţin, mai ales că el o aiurise atît de rău, încît de-abia mai putea vedea clar în jur.

Trebuia să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească despre ce discutau. Cînd se lămuri în sfîrşit, se încruntă la telefon. De unde ştia că intenţiona să se ducă în Ventura? Liz se întîlnise cu Howard Beecher noaptea trecută şi îi spusese lui Tory de-abia de dimineaţă că trebuia să-l vadă cu ochii ei pe acel bărbat fascinant şi invenţiile lui minunate.

Apoi îşi aminti. Roger. Îi pomenise despre această vizită. Iar el îi spusese probabil lui Dan.

– Ai o reţea de informatori foarte eficientă, zise ea, în cele din urmă. Da. Intenţionez într-adevăr să merg în Ventura mîine. Partenera mea a fost atît de fascinată de domnul Beecher al tău, de casa lui demnă de secolul al XXI-lea şi de labo-

ratorul amenajat în garaj, încît a insistat să-l cunosc personal. De fapt, cred că Liz este uluită. Nu-şi mai revine, ceea ce este ciudat cînd te gîndeşti că nu se lasă uşor impresionată de bărbaţi. Este foarte atrăgătoare, aşa că-i obişnuită cu complimentele.

– Sper că te înşeli în privinţa interesului ei faţă de Howard Beecher, îi replică Dan pe un ton care arăta că-şi recăpătase sarcasmul caracteristic. Howard trăieşte în propriul său univers. Nu ştiu să-i fi acordat vreodată atenţie vreunei femei. La cinci minute după ce s-a despărţit de ea, probabil că nici n-ar mai recunoaşte-o, chiar dacă ar fi să se întîlnească nas în nas. Cam aşa se comportă el.

– Dar n-ai văzut-o pe Liz, nu se lăsă Tory.

– Şi tu nu l-ai cunoscut pe Howard, aşa că m-am gîndit că n-are rost să iei maşina ta. Pot să te iau la zece. Eşti de acord?

– Da, foarte bine, se trezi Tory spunînd, deşi era iritată din cauza tonului lui imperativ.

– Bine. Şi acum, dă-mi voie să verific dacă ţi-am notat corect adresa.

O citi încet şi Tory îi confirmă că era corectă.

– Deci, pe mîine, la zece, îi zise el.

– La zece, repetă Tory. Voi fi gata.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Dan

vorbi din nou, cu un glas răguşit

– Îţi doresc să te bucuri de baia ta înspumată, domnişoară Chase şi apoi el închise.

Tory se ridică şi puse la loc receptorul. Apoi, îl privi un timp, visătoare. Deodată, simţi cît de tare îi bătea inima şi ce agitată era, aşa că gemu, închise ochii strîns şi se cufundă în spumă, sperînd să-l alunge aiurelile din cap.

Dar nu i le alungă.

Scăldîndu-se în zîmbetul ei însorit, Dan cedă inevitabilului. Renunţă să se mai întrebe ce-l apucase noaptea trecută s-o sune pe această femeie, inventînd altă scuză ca s-o vadă şi să fie aproape de ea. În timp ce-i privea faţa în formă de inimă şi ochii sclipitori, încetă să mai reziste puterii mistuitoare care părea să fi pus stăpînire pe el. Era vrăjit. N-avea rost să pretindă că nu era, cel puţin faţă de sine însuşi.

– Bună dimineaţa, domnule Stewart, îi zise ea zîmbind încîntător.

Se dădu la o parte să-l lase să intre şi închise uşa în urma lui.

Cînd trecu pe lîngă ea, Dan simţi aroma discretă de zmeură în mireasma care plutea în jurul ei. Gîndurile lui zburară înapoi, la imaginea ei într-o cadă plină cu spumă, cu pîlpîirea lumînărilor sclipindu-i în ochi, cu pielea scăldată într-o nuanţă roz-aurie. Se întrebă dacă avea gust de zmeură sălbatică. Mică, dulce şi zemoasă.

Încercînd să-şi tempereze căldura care-l cuprinse, Dan se uită repede prin living-room. Pereţii erau albi, mesele şi rafturile cu cărţi erau însufleţite de ţesăturile florale îndrăzneţe de pe canapele şi de pe scaune. Plante înfrunzite, flori şi cactuşi umpleau fiecare colţ, iar colecţia de păsări

tropicale sculptate ascunse printre ele părea atît de reală, încît se aştepta să le audă ciripind. Ambianţa era perfectă pentru Tory.

Reveni cu privirea asupra ei, îi găsi gura şi zăbovi acolo să savureze buzele întredeschise, ridicate la colţuri, pline şi bune de sărutat...

– Drăguţă locuinţă, zise el, cu un glas plin de dorinţă.

Ameţită încă de şocul prin care trecuse cînd îl văzuse pe Dan Stewart îmbrăcat în pantaloni albi obişnuiţi şi cămaşă roşie sport care-i scoteau în evidenţă trupul suplu, atletic, Tory murmură:

– Mulţumesc. Şi tu la fel.

Sprîncenele lui negre se încruntară. Era mirat.

Dîndu-şi seama că vorbele ei erau lipsite de sens, Tory se grăbi să se corecteze:

– Adică, vreau să spun... că eşti prea amabil.

Se uită peste umăr, ca şi cînd ar fi vrut să vadă ce găsea Dan atît de drăguţ.

– De fapt, unii oameni cred că aici este o adevărată junglă.

– Asta explică de ce-mi place, spuse Dan, bucuros să-şi ascundă sentimentele puternice într-o conversaţie neutră.

– Am apreciat întotdeauna sălbăticia.

– N-ai fi urcat atît de sus în ierarhia corporaţiei dacă nu le-ai fi apreciat, comentă Tory.

Deschise dulapul de pe hol ca să-şi ia geanta

şi o agăţă de umăr.

Dan îşi înclină capul într-o parte, ca şi cînd ar fi încercat să prindă un sunet îndepărtat.

– Ai auzit asta?

Derutată, Tory rămase liniştită să asculte.

– Ce anume? şopti ea, după cîteva clipe.

– Cunoscuta notă discordantă a cinismului Victoriei Chase, spuse Dan, în timp ce deschidea uşa pentru Tory. Ce ţi-a făcut lumea corporaţiilor, domnişoară Chase? În afară de faptul că ţi-a furnizat clienţi pentru serviciile tale.

– Ţi-am mai spus doar. Sînt realistă, nu cinică.

Tory trecu pe lîngă el şi ieşi în hol. Cînd after-shave-ul său îi aţîţă dorinţele, se întrebă cum ar reacţiona Dan dacă ar ceda impulsului şi şi-ar îngropa faţa la pieptul lui, frecîndu-şi obrajii de părul lui mătăsos care se zărea prin deschizătura cămăşii. Presupunea că n-ar considera această comportare drept teribil de profesională. Iar ea nu trebuia să uite că pe el îl interesa profesionalismul ei.

Dan închise uşa şi se dădu într-o parte, lăsînd-o pe Tory s-o încuie. Îşi atinse buricele degetelor de spatele ei în timp ce înaintau prin hol, spre scări.

Tory o luă înainte, ca o jucărie mecanică. Dan îşi trase mîna şi îşi strînse degetele într-un pumn.

– Pari cam iritată, domnişoară Chase, zise el, atacînd-o intenţionat, ca să nu bage de seamă

că, în momentul acela, inițiala J. din numele său, reprezenta cuvîntul *Jangle* [1].

Uimită că-i citea atît de bine gîndurile, Tory zîmbi totuşi şi-l privi pe Dan cît mai inocent posibil.

– Iritată? De unde ţi-a venit ideea asta?

Fără să aştepte vreun răspuns, adăugă:

– Poate că sînt nerăbdătoare să-l întîlnesc pe inventatorul acela trăsnit al tău. Liz nu mai încetează să vorbească de Howard Beecher. Şi spune că are cîţiva roboţi de care o să mă îndrăgostesc.

– Da, are cîţiva, dar îmi imaginez că se referea la Stan şi Bran, zise Dan. Ei doi au ceva mai multă personalitate.

Tory întoarse capul, ca să nu-i zărească privirea. Ai încredere în el, se gîndi ea. Crede-l cînd îţi spune că roboţii pot avea personalitate.

– Cine a botezat roboţii? îl întrebă ea. Howard este pasionat de Stan şi Bran.

– Eu.

Tory îl privi uimită.

– Tu? Îţi plac Stan şi Bran?

Dan înălţă din sprîncene.

– Este vreun motiv pentru care ar trebui să nu-mi placă?

---

1. Pus pe ceartă (engl.).

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse Tory în grabă. Deci tu ai botezat aceşti micuţi... oameni electronici?

– Deoarece, ca să spunem aşa, sînt naşul lor, Howard mi-a oferit acest privilegiu. Dar înţeleg că eşti cam sceptică în privinţa lui Stan şi a lui Bran.

Dan deschise uşa care dădea spre scări şi se dădu înapoi s-o lase pe Tory să treacă prima.

– O reacţie interesantă din partea unei femei care discută din cînd în cînd cu un iepure roz, pe nume Cecil.

Tory rîse.

– M-ai atins din nou, domnule Stewart. Dar nu sînt sceptică, protestă ea în timp ce cobora. Tocmai spuneam că de-abia aştept să-ţi cunosc finii electronici şi pe creatorul lor.

– Deci, hai să ne lămurim. Eşti nerăbdătoare, nu sceptică. Realistă, nu cinică. Ai reuşit, de asemenea, să eviţi întrebarea mea despre realismul tău faţă de jungla oamenilor de afaceri.

Tory se întrebă de ce Dan se încăpăţîna să primească un răspuns. Îi lua remarcile strict personal? Îşi spuse că n-avea ce pierde dacă-i destăinuia adevărul.

– O.K., recunosc că am un dinte împotriva corporaţiilor. Tatăl meu a lucrat timp de treizeci de

ani pentru o companie petrolieră multinaţională. Tata era foarte devotat muncii sale, iar mama reprezenta o soţie perfectă pentru el. Au făcut tot ce li s-a cerut – s-au adaptat socialmente, şi-au petrecut weekend-uri şi nopţi întregi muncind, s-au transferat la cîţiva ani o dată. Apoi, s-a produs o fuziune şi o disponibilizare de personal în toată corporaţia. Iar tata s-a trezit peste noapte în drum, după ce, pînă atunci, fusese considerat un om indispensabil! I-au strîns mîna şi i-au dat o jumătate de oră să-şi adune lucrurile din birou. Avea cincizeci şi doi de ani. Prea tînăr ca să se pensioneze şi prea bătrîn ca s-o ia de la capăt sau, cel puţin, aşa credea.

Ajunseră la parter. Dan îşi puse mîna ferm pe spatele lui Tory, ca s-o ghideze prin hol. Fata nu tresări. Şi nici el nu se dădu înapoi.

– Şi vrei să spui că această experienţă nu te-a necăjit? remarcă el liniştit. Cred că şi eu aş fi destul de neîncrezător dacă aş fi în situaţia ta.

Îşi ridică privirea spre el şi-i zîmbi, cu ochii sclipind.

– Dar, pînă la urmă, fuziunea aceea s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care s-a întîmplat vreodată în familia noastră. Tata a acceptat lămîia care i-a fost înmînată şi a transformat-o în punct tropi-

cal. S-a asociat cu alţi patru directori concediaţi şi au format un grup de investiţii, numit „Gaşca de peste Deal" şi, în cinci ani şi-au recuperat economiile şi bunurile imobile devenind independenţi din punct de vedere financiar. Acum, nimeni nu-i mai spune tatei unde să locuiască şi ce să facă. Este propriul său stăpîn şi-i place foarte mult această situaţie, iar mama are mereu un soţ lîngă ea, nu un vizitator ocazional. Şi, ceea ce-i cu adevărat nemaipomenit, este că, acum cîteva luni, tinerii turci care l-au înlocuit pe tata, au venit alergînd la ei, mulţumiţi să plătească scump pentru serviciile sale de consultanţă, cînd s-au văzut confruntaţi cu timpuri grele.

– Acest fapt demonstrează că un as găseşte întotdeauna o cale să triumfe, remarcă Dan, în timp ce deschidea uşa principală a clădirii.

Tory trecu pe lîngă el.

– Demonstrează, de asemenea, că nu este niciodată prea tîrziu sau prea devreme ca să te afirmi.

– Deci, lucrezi pentru corporaţii, dar nu vrei să te laşi manevrată de ele, spuse Dan cînd i se alătură, ţinînd-o de cot ca s-o orienteze spre maşina lui din parcare.

Ignorînd hotărîtă fiorii pe care Dan îi răspîndea în tot corpul la fiecare atingere, Tory ridică din

umeri.

– Cine vrea?

– Cine vrea ce?

– Cine vrea să fie manevrat de-o corporaţie?

– Unii oameni sînt fericiţi să dea independenţa pe siguranţă, îi atrase atenţia Dan.

– Vrei să spui pentru iluzia siguranţei. Dar ai dreptate. Unii oameni sînt dornici să facă acest tîrg. Dar eu găsesc că nu este drept.

Tory îi zîmbi.

– Şi tu eşti de aceeaşi părere, domnule Stewart. Ştiu că ai fost curtat de industriaşi puternici. Dar ai preferat să-ţi conduci propria bărcuţă, decît să sari într-un vapor de lux, cu altcineva la cîrmă. Eşti născut să fii căpitan, nu un membru al echipajului.

Dan nu-i răspunse. Rămase tăcut pînă ajunseră la maşină.

Cînd se urcă la volanul maşinii sale negre, decapotabile, şi Tory îşi puse centura de siguranţă se întrebă dacă nu cumva îl ofensase.

– Ştii, nu mă referéam la Compania Stewart. Voi sînteţi altfel. Angajaţii tăi par oameni adevăraţi, nu simple numere. Nu ai pierdut din vedere factorul uman.

– Nu sînt chiar atît de diferiţi de ceilalţi, îi zise

Dan, punîndu-şi ochelarii de soare. Este dificil să ţii cont de factorul uman. Cîteodată este de-a dreptul imposibil. Porneşti cu o mulţime de idealuri, dar nu poţi să te ţii de ele mereu.

Cînd porni motorul, Tory îl studie mai atent, dîndu-şi seama deodată că Dan lupta cu propriile sale dileme morale, că era sincer preocupat de tăria şi umanitatea propriilor sale idealuri.

– M-am gîndit să las capota, zise el după o clipă, ca şi cînd ar fi încercat s-o distragă pe Tory, după ce-i destăinuise o parte din îndoielile sale. S-au executat lucrări pe autostradă în ultimele zile, aşa că va fi praf. Te deranjează?

– Nu, deloc, îi răspunse Tory, dîndu-şi seama că îl privea fix, făcîndu-l să se simtă stînjenit.

Se lăsă din nou o linişte grea, cînd Tory începu să se gîndească la ce presiune trebuia să facă faţă Dan Stewart. Un neconformist încununat de succes era tolerat în industria lui pînă cînd altcineva îl înghiţea sau îl distrugea. Şi, dacă lui Dan îi păsa de angajaţii lui, înseamnă că lupta să-şi menţină compania în frunte, atît pentru binele lor, cît şi pentru al lui.

Dan era pierdut în propriile sale gînduri, întrebîndu-se dacă Tory Chase ar simţi pentru el altceva decît dispreţ, în caz că va trebui, în cele din

urmă, să cedeze în faţa corporaţiei gigant care-l agasa cu promisiuni şi cu ameninţări. Încerca să-l determine să-şi vîndă afacerea şi să lase oameni ca Howard Beecher la mila departamentului lor de personal, care nu era prea blînd. Dar Dan nu înţelegea de ce conta aşa de mult părerea lui Tory. Nu-l preocupau niciodată părerile celorlalţi. Dar îi păsa de ce gîndea Tory.

Iar acest lucru era cu adevărat îngrijorător.

6

La mai puţin de o milă de Ventura, traficul încetini şi apoi se opri complet. După cîteva minute, cîţiva şoferi ieşiră din maşini, clătinînd din cap, în timp ce încercau să vadă ce se întîmplase pe drum.

Dan opri motorul.

– Mă duc să văd ce este, zise el.

Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse pe Dan, avea ocazia să-l studieze pe îndelete, în timp ce se mişca printre şirurile de maşini.

Şi-i plăcea ce vedea.

Invidia vîntul care-i răvăşea părul negru, cu degete obraznice, invizibile. Contururile dure ale trăsăturilor sale meritau reţinute şi poate dezmierdate de atingerea unei femei. I se înmuiară buzele cînd se gîndi să le facă să alunece pe muşchii duri ai gîtului lui, pînă în scobitura de deasupra gulerului, unde limba ei va da de un elixir de mirodenii şi lămîie. Mîinile îi vibrau de dorinţă, tînjind să-i mîngîie firele de păr mătăsoase de pe piept şi muşchii care se zăreau sub pielea sa caldă. Şoldurile suple, coapsele încordate şi picioarele lungi îi animau viziuni care-o făceau să fiarbă la foc mic.

Oftînd, Tory îşi desprinse privirile de la Dan. Mersese prea departe. Simţea o greutate între coapse şi inima îi bătea atît de tare, încît era sigură că se auzea.

Dar nu reuşea să se uite în altă parte. Dan se oprise să discute cu un mic grup de bărbaţi, care se adunase să dezbată situaţia de pe şosea. Cu mîinile în buzunare, dădea din cap şi nu vorbea prea mult, în timp ce alţii se întreceau să-i explice care era problema.

Tory era uluită. Dan îi coordona fără efort. Bărbaţii îl remarcaseră probabil, fără să-şi dea seama de ce făceau, la un nivel conştient, şi-l acceptaseră imediat drept cel mai important

mascul dintre ei. Ritualurile animalice de haită erau universale, se gîndi Tory. Îi văzuse în acţiune de nenumărate ori, în diverse medii. Difereau numai din punct de vedere al detaliilor, de la o cultură sau situaţie, la alta.

Simţi deodată că i se usucă gura. Parcă i se încordase gîtul şi-i venea greu să respire. Îşi spuse să nu se mai comporte ridicol. Toată discuţia aceasta prostească din apartamentul ei, despre jungle, o făcuse să se gîndească la acest subiect primitiv. Trebuia să revină la civilizaţie, înainte să se întoarcă Dan. Altfel, era posibil să se năpustească asupra lui ca o leoaică asupra prăzii.

Se concentră, respirînd rar şi adînc, dar fu cît pe ce să se înece cînd Dan se întoarse şi o porni spre maşină, fără să-i lase timp să se liniştească.

Încă mai gîfîia puţin cînd deschise portiera şi se strecură la volan. Spera să nu se uite la ea sau, dacă se uita, să nu observe starea în care se afla.

–N-o să rămînem prea mult aici, îi zise el. O basculantă cu remorcă s-a răsucit în echer şi a împrăştiat moloz pe autostradă, dar este aproape...

Se opri şi se întoarse spre Tory. Îşi scoase ochelarii de soare încet, îi puse pe bord şi o privi fix. Văzu cum i se întindea roşeaţa pe piele,

observă sclipirea din ochii ei, sînii care se ridicau şi coborau. Animat de erotismul brusc care iradia din trupul ei, îşi întinse braţul şi o mîngîie cu degetele pe obraz. Îi ardea pielea. O cuprinse un tremur uşor şi închise ochii, ca şi cînd s-ar fi abandonat dezmierdării lui.

Tory simţi că pierde contactul cu realitatea. Parcă s-ar fi aflat în vîrful unui tobogan cu apă. Dacă-şi dădea drumul, va aluneca într-un bazin de senzualitate şi apoi va pluti fără ţintă, ca bărcuţa de hîrtie a unui copil. Luptîndu-se să-şi vină în fire, se agăţă de singurul subiect de conversaţie care-i veni în gînd.

– Povesteşte-mi de Howard Beecher, îi ceru ea cu un glas stresat. Reuşi să se mai liniştească puţin cînd adăugă:

– Se pare că voi doi vă cunoaşteţi demult.

– Aşa este, recunoscu Dan, sprijinindu-şi mîna de scaun, chiar sub capul lui Tory.

Părul ei moale îi atingea degetul mare, parfumul floral amestecat cu propria ei aromă feminină îmbătătoare îl ameţea, iar sfîrcurile umflate ale sînilor care ieşeau prin bluză reprezentau parcă o invitaţie secretă adresată mîinii sale... buzelor, limbii.

Totuşi, într-un fel, continuă să vorbească, ca şi cînd n-ar fi sesizat aceste influenţe perturbatoare.

– Howard Beecher a riscat cu mine cînd nu aveam altceva de oferit decît un vis neclar, spuse el, privind-o atent. Garajul lui Howard a fost sediul nostru, iar mintea lui, principala noastră avuţie.

– Alături de spiritul tău de om de afaceri, de curajul şi de credinţa ta, completă ea cu o hotărîre neaşteptată, deşi se ferea să se uite la Dan.

Îşi ţinea privirile îndreptate în faţă, într-un punct fix. Şi vorbea gîfîit, cu răsuflarea întretăiată şi cu degetele albite de emoţie.

– Mie mi se pare că ai riscat la fel de mult cu Howard, cît a riscat şi el cu tine. Dar ia spune-mi, cum aţi ajuns să vă împrieteniţi? Din cîte am auzit despre el, sînteţi un cuplu foarte ciudat.

– Presupun că aşa este, zise Dan absent, surprins de insistenţa lui Tory.

Îi acorda tot atîta credit pentru succesul companiei cît investise el în Howard. Îi vorbea aproape protector. Clătină uşor din cap. Ridicol, se gîndi el. Tory Chase cu cei un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri ai săi să-l protejeze pe Dan Stewart? Şi Dan Stewart să fie încîntat de reacţia ei? Din cale-afară de ridicol. Totuşi, simţea o căldură neobişnuită în corp. Încercă s-o alunge. Risca să devină dependent de acest sentiment. Îşi petrecuse o viaţă întreagă ţinîndu-şi sub ascultare această dorinţă. Şi nu intenţiona să se

schimbe acum.

Dîndu-şi seama că nu răspundea la întrebarea lui Tory, Dan rămase tăcut încă o clipă, gîndindu-se ce să-i spună despre anii cînd se împrietenise cu Howard. Era periculos să-i destăinuiască prea mult acestei femei. Ar fi prea afectuoasă. Prea impresionată. Şi n-avea nevoie de compasiunea ei. Nu era sigur de ceea ce dorea de la Tory Chase, în afară de dulceaţa ademenitoare a trupului ei, dar, în orice caz, nu dorea compasiune.

– Howard şi cu mine ne cunoaştem de cînd eram copii, îi spuse el, în cele din urmă, pe un ton mai repezit decît intenţionase.

Dar n-avea încotro, se afla sub asediu.

– Tu cum te-ai ataşat de partenera ta? o întrebă el, aducînd din nou vorba despre Tory ca să-şi poată reface apărarea.

Tory se întrebă de ce Dan se ferea să vorbească despre el însuşi, dar îi respectă dorinţa. În ciuda neliniştii pe care i-o trezea apropierea de el, îi relată destul de calmă cum ea şi Liz se cunoscuseră la Universitatea din Los Angeles, cum lucraseră împreună în comisiile de pregătire a evenimentelor importante şi apoi se hotărîseră să deschidă o firmă, după ce cîştigaseră experienţă cîţiva ani, lucrînd la diverse companii din Los Angeles, specializate în relaţiile cu publicul.

– Deci, caracterul tău independent nu exclude posibilitatea unui parteneriat, comentă Dan.

– Independenţa mea nu este o trăsătură de caracter, îi replică Tory, deşi cu mai puţină convingere decît de obicei.

În momentul acela, independenţa ei era subţire ca un fir de aţă.

– Mă defineşte. Aşa sînt eu. Iar parteneriatul este foarte lejer. Liz are afacerile ei şi eu pe ale mele. Împărţim acelaşi birou, ne ajutăm una pe cealaltă şi, din cînd în cînd, lucrăm împreună la cîte un proiect deosebit de complex, dar oricare din noi se poate retrage oricînd, fără să facă rău celeilalte sau asocierii noastre.

– Deci te asiguri întotdeauna să ai o portiţă de acces, remarcă Dan.

Vorbise sarcastic, în mod ciudat.

Tory se înfurie, deşi nu ştia de ce. Ceea ce spusese era adevărat.

– Da, dacă vrei s-o iei aşa, zise ea, ridicîndu-şi bărbia, sfidătoare.

– Cîteodată, stau şi mă întreb, domnişoară Chase.

Tory bănui că n-o să-i placă ceea ce urma să audă. Îşi săltă bărbia şi mai sus şi îşi arcui sprîncenele.

– Ce anume te întrebi, domnule Stewart?

– Cum intenţionezi să te descurci în ceva care

nu oferă o portiţă uşoară de scăpare? Cum ar fi de exemplu căsătoria. Copiii. Sau plănuieşti să le eviţi pentru totdeauna?

– Am doar douăzeci şi cinci de ani, domnule, Stewart. Am destul timp la dispoziţie. Va trebui să iau o astfel de hotărîre abia peste cîţiva ani. Nu mă grăbesc să răspund faţă de cineva, să urmez visurile altuia, în loc de ale mele. O să fac asta cînd voi fi pregătită.

Dan îşi lăsă mîna să alunece pînă-i atinse ceafa.

– Perspectiva ta asupra căsătoriei este şi mai întunecată decît părerea ta despre marile corporaţii. Dar dacă trebuie să iei o hotărîre înainte să fii pregătită? o întrebă el blînd, fără să aibă idee de ce deschisese un subiect atît de nesigur.

Tory inspiră adînc, dar reuşi să-i răspundă.

– N-o să fie nevoie. N-o să permit să se întîmple aşa ceva.

Cînd întinse mîna să desfacă centura de siguranţă a lui Tory, trăgînd-o în acelaşi timp spre el, Dan fu surprins să constate că nu întîmpina nici o rezistenţă.

– Chiar crezi sincer că poţi avea atîta control asupra evenimentelor din viaţa ta, domnişoară Chase? o întrebă el cu un calm amăgitor.

– Tu nu poţi? îl chestionă ea nesigură.

Îi atinse buzele cu mîna liberă, la început trasîndu-le conturul, apoi îi mîngîie uşor pielea roz, mătăsoasă, în timp ce-i studia ochii.

– Nu, răspunse el după o pauză. Am început să mă îndoiesc dintr-odată de acest fapt.

Cînd Dan îi acoperi gura cu a lui, ţinîndu-şi palma lipită de gîtul ei arcuit, Tory rezistă cîteva secunde, după care cedă, oftînd din tot sufletul. Îşi aruncă braţele pe după umerii lui şi îşi întredeschise buzele, umezindu-le puţin cu limba. Bărbatul o gustă, o mîngîie, se avîntă şi o exploră posesiv, în timp ce Tory îi răspundea, oferindu-i şi mai mult decît îi cerea el. Mîna lui alunecă în jos, pe curba sînilor, dezmierdînd cu palma sfîrcul ei tare. Fata gemu blînd, iar Dan se însufleţi la auzul sunetului neajutorat.

– Tory, eşti atît de dulce, îi şopti el. Dulce, caldă şi delicioasă. Te doresc.

– Ah, Dan, strigă Tory, vreau....

Se întrerupse deodată, inspiră adînc, îşi lăsă braţele să-i cadă şi înţepeni, ca şi cînd cineva i-ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe faţă.

– Doamne sfinte, ce facem?

Lui Dan îi trebui o clipă ca să se liniştească. Îşi trase mîna de pe sînul ei, îi puse trei degete sub bărbie şi i-o ridică încet, ca s-o facă să se uite la el.

– De ce lupţi atît de mult împotriva mea, Tory?

o întrebă el, omiţînd faptul că se comportase la fel ca ea pînă acum cîteva minute.

Se opusese din toate puterile sentimentelor care-l dominau.

Tory reveni la trucul ei obişnuit.

– Lupt împotriva ta? repetă ea, prefăcîndu-se uimită.

Dar, de data aceasta, nu-i reuşi jocul.

– Nu sînt... adică... tocmai...

– Respiră adînc de cîteva ori, o sfătui Dan ironic. Este cel mai bun mod de a te opri din bîlbîit.

– Nu mă bîl.... bîlbîi, protestă Tory.

Deschise gura să continue, dar fu salvată de o explozie de claxoane, iar şoferul unui camion din spatele lor, strigă:

– Hai, mişcaţi-vă!

Dan înjură pe înfundate cînd văzu că maşinile din faţa lor porniseră din nou. Îi dădu drumul lui Tory, se întoarse să-şi pună ochelarii de soare şi porni maşina, în timp ce ea se trase de lîngă el şi îşi fixă la loc centura de siguranţă. Ce sincronizare grozavă, se gîndi el, neştiind prea bine dacă se referea la el sau la trafic.

Nici unul din momentele de tăcere îndurate de cei doi în trecut nu se putea compara cu liniştea tensionată care se lăsase acum. Pe măsură ce treceau minutele, Dan începea să se răzgîn-

dească. Poate că fusese mai bine aşa, noroc că se reluase traficul şi şoferul de camion strigase la el. Tory avea dreptate. Ce dracu' făceau? Ce dracu' făcea el?

– Îmi cer scuze, domnişoară Chase, zise el pe un ton grav. Comportarea mea a fost de neiertat.

– La fel ca şi a mea, îi precizã Tory.

Îi părea rău să-l audă vorbindu-i din nou cu un glas neutru. O parte din ea regreta panica absurdă care distrusese un moment fermecător. Totuşi, era şocată şi nu-i prea venea să creadă că era capabilă de o asemenea reacţie iraţională. Nici un sărut nu trebuia să aibă asemenea putere asupra ei, îşi spuse fata. Nici un bărbat nu trebuia să-i înfrîngă apărarea atît de uşor şi atît de complet. Nici o mîngîiere nu trebuia să-i înfioare pielea aşa cum făcuse atingerea lui Dan.

Şi dacă tot era vorba de asta, de ce-l lăsase pe Dan s-o pună într-o situaţie defensivă? Îi pregătise şi ea o întrebare. Aceeaşi pe care i-o pusese el. Se hotărî să-l chestioneze:

– Domnule Stewart, rosti ea încordată. De ce lupţi tu împotriva mea?

Îi luă atît de mult timp să-i răspundă, încît începu să bănuie că o ignoră. Dar, în cele din urmă, zise:

– Nu lupt împotriva ta, Tory. Cred că... nu ştiu.

Cred că mă lupt cu umbrele.

Şi mai uimită decît înainte, Tory deschise gura să continue subiectul, dar se răzgîndi uşurată.

– Mai este mult pînă la Howard? întrebă ea puţin cam prea nerăbdătoare.

– Nu, îi răspunse Dan, o să fii încîntată să afli că drumul nostru nu va dura mai mult de cinci minute, domnişoară Chase.

Tory îşi încordă bărbia. Îi spunea din nou „domnişoară Chase". Minunat.

– Cred că de-abia aşteptăm amîndoi să schimbăm atmosfera, de îndată ce ne vom întîlni cu Howard, adăugă Dan.

Nu ştia de ce simţea nevoia s-o facă pe Tory să se simtă bine. Dorinţa lui de a şterge cuta care apăruse pe fruntea ei era la fel de inexplicabilă ca tot ce simţise de cînd pătrunsese ea în viaţa lui.

Aproape fără să-l asculte, Tory înţelese abia după cîteva clipe ce încerca să facă Dan. Se hotărî atunci că trebuie să-l ajute. Era o prostie să se arate supărată.

– Cum adică să schimbăm atmosfera? îl întrebă ea, străduindu-se să zîmbească.

Dan nu-i răspunse imediat. Nu ştia cum să-şi formuleze explicaţia. În cele din urmă, făcu o încercare.

– Această situaţie care s-a produs între noi... se pare că...

Oftă adînc şi apoi rezumă ce voia să spună:

– Lui Howard nu-i stă gîndul decît la tehnică. Este atît de prins de ceea ce face, încît o să ne molipsim probabil de entuziasmul lui şi o să încetăm să....

– Fim distraşi de altceva, completă Tory, încruntîndu-se brusc.

Bine. Deci ea fusese copleşită de pasiune, iar el fusese distras.

– Exact, zise Dan, recunoscător că înţelesese. Howard Beecher este un antidot perfect pentru....

– Astfel de situaţii, murmură Tory.

Dan îi aruncă o privire aspră. Părea jignită. De ce? Doar ea era cea care pusese capăt unui lucru care promitea să fie foarte, foarte bun. Ea era cea care încremenise în loc.

– Oricum, zise el blînd, putem fi siguri că o să ne petrecem următoarele ore în cea mai puţin romantică atmosferă ce se poate imagina. Sînt sigur că vei fi recunoscătoare pentru asta.

Tory reuşi din nou să zîmbească fals.

– Nici nu-ţi închipui ce recunoscătoare-ţi sînt, domnule Stewart. Ultimul lucru pe care l-am dori ar fi un strop de romantism în aer.

– De acord. Deci, ne îndreptăm spre locul

potrivit, spuse Dan, ştiind că exagera.

De ce oare Tory Chase îl lăsa întotdeauna fără cuvinte?

Peste cîteva clipe, trase într-o parcare, pe o stradă, în faţa unui bungalow alb, nepretenţios, construit din lemn, cu un acoperiş cu ţigle roşii.

– Aici locuieşte Howard. Ţine deschisă uşa de la garaj.

Tory văzu maşina lui Liz.

Dan coborî şi înconjură maşina să-i deschidă portiera. Dar Tory ieşise deja şi o închisese pînă să ajungă el.

– Ştiu că nu-i mare lucru să te dai singură jos din maşină, dar am impresia că te străduieşti să-ţi demonstrezi independenţa cu fiecare ocazie, remarcă el. Încerci să dovedeşti ceva faţă de mine sau faţă de tine?

– Nici una, nici alta, îi replică Tory veselă. Aşa sînt eu. Nu trebuie să dovedesc nimănui, nimic.

O porniră pe potecă. La jumătatea distanţei spre garaj, Dan se opri în loc şi îşi trase ochelarii pe vîrful nasului, zgîindu-se la micuţa clădire, ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă ce vedea.

Tory zîmbi cînd îi urmări privirea. Ea nu era deloc surprinsă să vadă un bărbat, mai mult ca sigur pe Howard Beecher, înlănţuit într-o îm-

brăţişare fierbinte cu Liz Collins.

Apoi îi pieri zîmbetul. Deci, s-a terminat cu orele pe care urmau să le petreacă într-o atmosferă sigură, lipsită de romantism.

7

– Ar trebui să mă cunoşti mai bine, domnule Stewart, îi zise Tory pe un ton scăzut, în timp ce stăteau încremeniţi în mijlocul potecii, fără să ştie ce să facă sau unde să se uite. Sînt încîntată să-ţi atrag atenţia că te-am prevenit asupra acestei posibilităţi. Şi ţi-am sugerat că între partenera mea şi domnul Beecher al tău s-ar putea înfiripa ceva, nu-i aşa?

– Da, aşa este, recunoscu Dan. Dar tot nu-mi vine să cred.

Tory zîmbi şi dădu din cap în direcţia cuplului înlănţuit din garaj.

– Atunci, ce înseamnă acest tablou viu? O experienţă ştiinţifică. Dacă da, mor de nerăbdare să aflu ce ipoteze testează. Sau este vorba de un nou tip de lipici? Probabil o tehnică de reanimare gură la gură?

Îngustîndu-şi ochii, Dan îi aruncă lui Tory o privire care se voia ameninţătoare.

– Într-una din zile, domnişoară Chase...

– Ştiu, ştiu. O să mă azvîrli pe lună, zise ea fără să-şi mişte buzele.

Dan clipi din ochi mirat.

– Cum poate o femeie atît de micuţă să scoată nişte sunete asemănătoare lui Ralph Kramden?

– Fiindcă am o voce groasă, îi răspunse Tory prefăcîndu-se. Am în permanenţă o broască în gît. Şi îmi exersez imitaţiile cu conştiinciozitate, ştii, pentru spectacolul meu cu marionete.

– Oare talentele tale nu au limite, domnişoară Chase? Eşti uimitoare.

Tory îşi dădu ochii peste cap.

– Ştiu. Şi sînt nişte talente atît de folositoare!

– Îmi imaginez că există cîţiva copii care îţi împărtăşesc părerea, zise Dan.

Tory zîmbi, luînd remarca drept compliment.

– Cît crezi că o să trebuiască să stăm afară? îl întrebă ea, începînd să se simtă stînjenită.

– După cum se prezintă situaţia, am putea sta toată ziua, răspunse Dan, gîndindu-se că ar fi mai bine să facă ceva, înainte să cedeze tentaţiei de a urma exemplul lui Howard.

Îi venea să lase prudenţa deoparte şi s-o sărute din nou pe Tory, plin de pasiune.

Aşa că tuşi uşor, să-şi anunţe prezenţa. Dar în zadar. Se apropie de intrarea în garaj şi încercă să-şi dreagă glasul ostentativ.

Liz şi Howard se desprinseră în sfîrşit, întorcîndu-se spre cărare cu ochii umezi.

– Bună, zise Howard, fără să se arate cumva stînjenit.

Cu un braţ pe după umerii lui Liz, înaintară să-şi întîmpine musafirii. Howard îi zîmbea drăgăstos partenerei sale.

Liz încuviinţă din cap, zîmbindu-i lui Dan, în timp ce dădea mîna cu el. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Howard, privindu-l pierdută de adoraţie.

Tory era atît de uimită de comportarea partenerei ei, încît de-abia îl băgă în seamă pe Howard Beecher. Deşi Liz se arătase de la început atrasă de el, Tory nu-şi imaginase că lucrurile vor merge atît de departe şi atît de repede! Liz şi Howard făcuseră dragoste. Se vedea foarte clar. Între ei apăruse o legătură deosebită, aproape tangibilă. Iar lui Liz îi plăcea la

fel de puţin să se implice ca şi lui Tory şi nu fusese niciodată genul care să se îndrăgostească uşor. Oare ce avea atît de deosebit acest Howard?

Tory îl privi mai atent. În ultimele zile fusese prea preocupată de atitudinea ei faţă de Dan, ca să-i mai pese de cercetătorul lui.

Era înmărmurită. Sigur, se aşteptase, într-un fel, îşi spuse ea. Pe Liz n-o interesa cum arată un bărbat, dar n-ar fi umblat cu un tip caraghios. Iar Tory şi-l imaginase în persoana unui profesor distrat, slăbănog, cu ochelari uriaşi.

În schimb, Howard arăta ca şi cînd şi-ar fi petrecut viaţa la surfing, nu în faţa unui computer. Era blond, bine legat, cu pielea aurie, un adevărat vis californian cu ochi verzi, pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă sport impecabilă, cu o nuanţă mai deschisă decît pantalonii.

Dar altceva o uluia pe Tory. Liz, care se îmbrăca întotdeauna la patru ace cînd se întîlnea cu un client sau cu cineva care avea o legătură cît de îndepărtată cu un client, purta de asemenea pantaloni scurţi. Da, pantaloni scurţi şi un tricou pînă la sîni. Arăta grozav. Sexy. Atrăgătoare. Ochii ei păreau luminaţi din interior. Chiar şi pielea şi părul ei blond strălucitor păreau să fi dobîndit un luciu deosebit.

În momentul acela, lui Tory îi trecu prin minte

că Howard şi Liz vor face copii frumoşi împreună. Iar Howard o privea fix pe Liz ca şi cînd de-abia ar fi aşteptat să se apuce de treabă.

Tory înaintă încet. Îi apăruseră broboane de transpiraţie pe sprîncene şi pe ceafă. Vîntul nu reuşea să-i alunge valul de căldură care o cuprinsese. Atmosfera din jurul lui Howard şi a lui Liz era încărcată de senzualitate. Exact de ce încerca să scape Tory.

Va fi o dimineaţă dificilă.

– Deci, tu eşti cealaltă jumătate de la Happenings, îi zise Howard, desprinzîndu-şi privirea de la Liz, suficient ca s-o privească pe Tory cu un zîmbet poznaş.

Tory încuviinţă din cap şi-i întinse mîna.

– Sînt încîntată să te cunosc, domnule Beecher, spuse ea pe un ton formal, care o scotea din sărite cînd era adoptat de Dan. Am auzit multe lucruri despre tine.

– De acord, dar hai să ne tutuim, O.K.?

Apoi făcu prezentările între Dan şi Liz. Cînd încercă s-o prezinte pe ea lui Liz, îşi dădu seama că Howard era mai aiurit decît părea.

Liz rîse cu indulgenţă.

– Howie, Tory şi cu mine ne cunoaştem, ai uitat?

– Howie? repetă Dan cu un glas gîtuit, apoi îşi reveni repede, cînd văzu că prietenul său se

înroşise la faţă. Vreau să spun, Howard... cred că Tory de-abia aşteaptă să facă cunoştinţă cu Stan şi Bran şi cu celelalte personaje care mişună pe la tine prin casă.

– Exact, aprobă Tory cu un zîmbet uimit, cînd ea şi Dan intrară în garaj.

Îi plăcu cum trecuse peste momentul stînjenitor. Era un bărbat isteţ şi fermecător, chiar şi atunci cînd nu se simţea în apele lui. Îi venea să-l îmbrăţişeze.

– Ce-aţi spune să începem cu o cafea? le sugeră Howard.

– Da, este o idee grozavă, acceptă Tory, nerăbdătoare.

Poate că o doză bună de cofeină era exact ce-i trebuia.

Uitîndu-se în jur, prin garaj, văzu peste tot roboţi, gadgeturi şi jocuri ciudate.

Dan era încîntat. Dovedise că studiase materialele.

– Trebuie să le introducă treptat. Problema nu este tehnologia, ci momentul în care publicul este gata să cumpere. De aceea este riscantă noua linie de produse.

– Riscantă dar palpitantă, zise Tory cînd Howard îi conduse într-o bucătărie spaţioasă, pînă se uită mai atent.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea, cu ochii măriţi

de uimire. Se pregăteşte bucătăria anului 2000?

– Nu este nevoie să aştepţi pînă la sfîrşitul secolului ca să ai astfel de dotări, cel puţin în mare parte, îi răspunse Howard. Multe dispozitive nu sînt altceva decît nişte variante mai sofisticate ale celor deja existente pe piaţă.

Luă o telecomandă şi o îndreptă spre un mic robot dintr-un colţ.

– De exemplu, cel care-mi pregăteşte cafeaua.

Robotul intră în acţiune. Măcină cafeaua, o prepară, o turnă în căni, adăugînd frişcă şi zahăr, conform comenzilor primite prin telecomanda manevrată de Howard, iar în cele din urmă, se deplasă prin cameră s-o servească.

– Şi dacă trebuie să te scoli de dimineaţă, tipul ăsta micuţ face şi curăţenie? adăugă ea maliţioasă.

– Bineînţeles, spuse Howard, fără să-şi dea seama că glumise. Trebuie să fixez o dată pe săptămînă tot ce are nevoie şi îşi ia singur.

Tory clătină din cap uimită şi gustă cafeaua. Era delicioasă.

– Ei bine, m-ai convins! exclamă ea. Vreau şi eu unul!

– Exact asta sperăm să spună toţi oamenii cînd vor vedea produsele noastre, adăugă Dan.

Tory zîmbi. Începuseră deja să-i vină idei pentru lansarea liniei de fabricaţie.

– Aşa vor spune, Dan. O să avem grijă de asta.

O credea. Iar încrederea şi entuziasmul ei însemnau mult pentru el.

În orele care urmară, rămase deoparte şi-l lăsă pe Howard să facă demonstraţii cu produsele pe care le vor prezenta, precum şi cu cele care se aflau încă în studiu.

Tory era ca un copil lăsat să zburde pe un teren de joacă. Asculta şi învăţa cu aviditate.

Căldura pe care o simţise Dan mai devreme se intensificase şi se întinsese, trecînd prin el ca Gulf Stream prin apele îngheţate ale Atlanticului, topind emoţiile sale încremenite de cînd se ştia. În timp ce urmărea luminile dansînd în ochii lui Tory şi asculta rîsul ei zglobiu, se trezi întrebîndu-se dacă nu cumva imposibilul devenise posibil, dacă toţi aceşti ani în care se educase să fie insensibil nu reuşiseră să înăbuşe fiecare scînteie de trăire adevărată?

Nu era sigur dacă spera să fie aşa sau nu.

– Dan, noi avem de-a face aici, cu fantezia! exclamă Tory întorcîndu-se spre el.

Fata îi zîmbea din toată inima.

Dan se trezi din reverie. Îi plăcea cum spusese noi, ca şi cînd ar fi simţit că sînt împreună în această afacere. Şi zîmbetul acela al ei... vocea aceea melodioasă!

– V-ar interesa să luăm prînzul? întrebă el, pe un ton încordat.

I se pusese un nod în gît.

– Ce-aţi zice să facem o plimbare cu barca şi să pregătim un grătar la bordul vasului? le sugeră Howard.

– Ce idee grozavă! zise Liz, privindu-l încîntată.

Apoi se întoarse spre Tory.

– Howie are o frumoasă barcă cu motor, pe care o ţine în portul Ventura. Ce zici, Tory?

Tory nu prea ştia ce să spună. Îi plăcea să meargă pe apă, dar altceva îi făcea inima să palpite, în orice caz, nu perspectiva unei după-amiezi pe mare. Era gîndul că va petrece cîteva ore-n plus cu Dan. Totuşi, ezita. Nu voia să-l oblige să meargă şi bănuia că era prea periculos s-o refuze dacă-i observa nerăbdarea.

– Nu credeam că o să ne petrecem toată ziua aici, răspunse ea prudentă. Nu ştiu dacă ar trebui.

– Ai alte planuri? o întrebă Dan.

– Nu, dar... tu?

Clătină din cap.

– Sînt gata să accept propunerea lui Howard. Te rog să mă crezi, este un privilegiu deosebit să fii invitat la bordul copilaşului său. O păstrează pe *Moonstruck* mai mult pentru sine.

– Serios? spuse Liz, aruncîndu-i o privire uimită lui Howard. Pe mine m-a plimbat cu ea din prima seară cînd ne-am întîlnit.

Dan se uită ciudat la Howard, dar Tory pufni în rîs.

Howard se mulţumi doar să zîmbească şi-i făcu cu ochiul lui Liz, înainte să le întoarcă spatele celorlalţi.

– Ne-am înţeles. Daţi-mi cîteva clipe să deconectez totul pe aici, ca să nu mă trezesc la întoarcere într-un coşmar demn de „Ucenicul vrăjitor" şi pe urmă putem pleca. Va trebui să ne oprim pe drum, să luăm ce ne trebuie pentru grătar şi ceva de băut.

– Dacă ne folosim de ambele maşini, putem cumpăra tot ce este necesar, se oferi Dan. Şi, în afară de asta, Tory are nevoie de nişte pantofi adecvaţi.

Tory clipi din ochi. Nu se gîndise că purta pantofi cu tocuri înalte.

– O să mergem rapid la cumpărături şi ne întîlnim cu voi la barcă, continuă Dan.

Apoi, discută pe scurt cu Howard şi cu Liz, întrebîndu-i dacă să ia cotlete şi vin sau hamburgeri şi bere. Aleseră hamburgerii şi berea, în timp ce Tory asculta ameţită, dînd din cap absentă cînd îi cerură părerea.

O clipă mai tîrziu, se trezi îndreptîndu-se spre

maşina lui Dan, cu mîna lui sub cotul ei, ca şi cînd ar fi orientat-o în direcţia potrivită. Era foarte bine aşa, se gîndi ea. Poate că n-ar fi reuşit să ajungă de una singură. Totul se întîmplase aşa de repede, încît i se învîrtea capul.

De aceea fusese derutată toată dimineaţa, deşi o încîntaseră invenţiile şi inovaţiile lui Howard. De fiecare dată cînd se uita pe furiş la Dan, îi venea greu să creadă că se sărutaseră cu pasiune doar cu cîteva minute în urmă, că o strînsese în braţele lui şi-i dezmierdase trupul cu îndrăzneală, că-i posedase gura atît de avid, încît îşi mai simţea şi acum buzele umflate, tînjind după atingerea lui.

Dar expresia lui Dan rămăsese impasibilă, aşa că-şi propuse să fie cît mai atentă la explicaţiile lui Howard şi să-şi păstreze demnitatea la întoarcere, în maşina lui. Apoi, cînd va ajunge acasă, intenţiona să-şi petreacă restul zilei curăţind toate dulapurile şi debaralele, ca să-şi consume energia nervoasă.

Şi, cînd colo, iată că urma să se plimbe cu barca. Cu Dan. Să ia prînzul cu Dan. Să meargă la cumpărături cu el.

Ultimul loc unde şi-ar fi imaginat că o să fie cu Dan Stewart, era la piaţă, alegînd bere şi hamburgeri.

Poate că visa.

Cînd se sui în maşină, Tory îşi alungă uimirea şi îşi propuse să se bucure de ziua aceea sau de vis, dacă asta era.

În orice caz, se distra cum n-o mai făcuse de mult.

Cînd ajunseră la piaţă, Tory se năpusti într-un magazin, în timp ce Dan se duse la băcănie, după hamburgeri şi bere, stabilind să se întîlnească la maşină.

Fata alergă printre rafturi, alegînd nişte pantofi albi de pînză, fără toc, un şort alb, un tricou galben şi o geantă sac, în care să-şi pună lucrurile cu care era îmbrăcată. După ce achită cumpărăturile, se schimbă în cabină.

Se simţea ciudat de timidă în noua ei îmbrăcăminte şi, în timp ce se îndrepta spre maşină, spera că Dan o aşteaptă la volan.

Îl găsi sprijinit de aripa din spate, studiind-o atent pe măsură ce se apropia. Îşi pusese un şort de doc, în locul pantalonilor subţiri.

Lui Tory i se puse un nod în gît. Tipul n-avea nici un pic de milă. Şoldurile acelea suple, talia subţire, picioarele musculoase, splendide... Îşi

simţi inima grea cînd se întrebă dacă picioarele ei erau atrăgătoare. I se părea destul de suple şi i se spusese că aveau o formă frumoasă. Dar bărbaţilor le plăceau picioarele lungi. Şi ale ei nu erau. Nici n-aveau cum să fie. Nu era destul de înaltă.

– Ai reuşit să-ţi cumperi şi şort şi mîncare aşa de repede? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Nu mi-am dat seama că am întîrziat atît de mult.

– N-ai întîrziat, o linişti Dan, îndreptîndu-se de spate.

Înconjură maşina să-i deschidă portiera.

– Am în portbagaj haine potrivite pentru ocazii plăcute ca aceasta. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi cumperi lucruri pentru după-amiază. Îmi dai voie...

– Te rog, nici măcar să nu te gîndeşti la asta, îl întrerupse Tory.

Se urcă în maşină şi îşi trase picioarele înăuntru dintr-o singură mişcare.

– Şi, în afară de asta, le-am cumpărat ieftin. Mi-a plăcut întotdeauna să mă tocmesc.

Dan zăbovi o clipă s-o privească.

– Arăţi...

Incapabil să termine propoziţia, inspiră adînc şi expiră încet, în timp ce-o studia. În cele din urmă, murmură:

– ... foarte drăguţ.

Apoi închise uşa în grabă şi se urcă la volan;

se gîndea cît mai intens la pescuit, la baseball şi la impozite, la orice, numai să reuşească să-şi tempereze libidoul.

Dar, în zadar. Cînd se urcă în maşină, simţi o încordare în vintre, pe care îi era imposibil s-o domolească. Inima îi bătea ca după o cursă de decatlon. Strînse volanul cu mîinile tremurînde, în timp ce imaginaţia sa aluneca peste picioarele suple ale lui Tory, îi pipăia pielea fină a coapselor interioare, simţind căldura dintre ele...

Trezindu-se la realitate, se întrebă de ce nu-şi mişcase maşina din loc. Îşi dădu seama că n-o băgase în viteză. Şi nici măcar nu pornise motorul.

Nu i se părea o ideea bună să conducă în asemenea stare, aşa că îşi căută o scuză în gînd, ca să poată zăbovi cîteva minute. În timp ce se uita fix înainte, îi veni inspiraţia.

– Ar fi mai bine să şterg geamurile, zise el cu un glas răguşit. S-au cam umplut de praf pe autostradă.

Tory nu prea remarcase urme de praf, dar bărbaţii care aveau asemenea maşini erau deosebit de grijulii. Şi, în afară de asta, cînd Dan coborî şi deschise portbagajul să scoată o cîrpă şi-un spray, îi fu recunoscătare că-i oferise ocazia să-şi adune minţile. Niciodată în viaţa ei nu ştiuse că pielea păroasă de pe picioarele unui bărbat putea

fi atît de îmbietoare pentru buzele şi limba ei.

Gura lui încordată, se gîndi ea din nou. Oare şi el era la fel de agitat? Şi din acelaşi motiv?

Un zîmbet uşor îi apăru în colţul gurii, în timp ce-l privea pe Dan stropind cu lichid fereastra din spate şi apoi frecînd-o viguros, pînă cînd sticla protestă scîrţîind. Repetă procesul la fiecare geam, lăsînd la urmă parbrizul din dreptul ei. Cînd ajunse acolo, termină din cîteva mişcări, în loc să fluiere nonşalant şi să studieze norii de pe cer.

Întors în sfîrşit în maşină, zise:

– Acum este mai bine.... arată mai bine. Arată mult mai bine, nu crezi?

Tory nu pomeni nimic de urma de praf de pe partea ei, pe parbriz, care nu fusese acolo pînă atunci.

– Mult mai bine, îl aprobă ea.

Această întrerupere îi fusese de folos. Acum avea o şansă să se împotrivească imboldului care o îndemna să se arunce asupra lui Daniel J. Stewart şi să-l posede în parcarea din piaţa Ventura.

Lui Tory îi trecu prin minte un gînd incredibil. Oare Dan era timid? Se putea aşa ceva?

Nu, îşi spuse ea imediat, amintindu-şi felul în care o sărutase. Nu era timid. Dar era într-un fel.... Distrat? Neatent?

Exact. Iar ea era vrăjită, sîcîită şi uluită, îşi

reproşă Tory impacientată deodată, din cauza problemelor pe care şi le făcea.

Se hotărî să accepte după-amiaza aşa cum era, un interludiu plăcut, petrecut împreună cu colegi de afaceri şi nimic mai mult.

8

Cînd Tory şi Dan ajunseră la *Moonstruck*[1], Howard şi Liz erau deja la bordul vasului. Stăteau pe punte, îmbrăţişaţi.

Tory îşi dădu ochii peste cap. Încerca să-şi alunge gîndurile lascive, în timp ce-şi petrecea după-amiaza cu Liz şi cu Howard, dar era la fel de imposibil ca şi cînd ar fi vrut să se abţină de la ciocolată într-un laborator de cofetărie.

– Tot nu-mi vine să cred ceea ce văd,

1. vrăjit de lună (engl.)

murmură Dan.

– Ca să-ţi spun drept, nici mie, recunoscu Tory.

– Am văzut femei care au făcut orice, doar că n-au stat în mîini, ca să cîştige atenţia lui Howard. De fapt, parcă îmi aduc aminte că o tipă atletică, de pe plajă, chiar a stat în mîini. A făcut fel de fel de eschibiţii, încercînd să-şi pună gleznele în jurul gîtului...

Dan se opri şi îşi drese glasul.

– Oricum, Howard tot n-a remarcat-o.

– Dar tu, da, zise Tory, înainte să se oprească.

Apoi, înjură pe înfundate cînd Dan înălţă din sprîncene. Grozav, se gîndi ea. Reuşise să pară geloasă. Da, geloasă, retroactiv.

– Numele bărcii este profetic – spuse ea cu inima uşoară. Howard pare cu adevărat vrăjit. Poate că a ştiut întotdeauna că o să se îndrăgostească foarte tare dacă o să i se întîmple vreodată.

– Poate, o aprobă Dan.

Se uită la cuplul de pe punte şi clătină din cap.

– Hai să continuăm spectacolul, îi spuse el încet lui Tory, apoi ridică glasul şi se adresă celor doi. Ne daţi voie să venim la bord, domnule?

Cînd îl auzi vorbind ironic, Tory se întrebă cum de-l considerase pînă acum drept un om lipsit de

umor.

Howard şi Liz se desprinseră din îmbrăţişare şi zîmbiră timid.

– Da, puteţi urca, zise Howard, netezindu-şi părul cu palma.

Descărcară mîncarea şi berea rapid. Dan se sui la bord şi se întoarse să-i ofere mîna lui Tory.

Era perfect capabilă să se urce de una singură într-o barcă cu motor, dar acceptă ajutorul galant al lui Dan şi n-o deranjă cînd nu-i dădu drumul imediat.

Cel puţin de trei ori pînă să se ridice ancora, Dan se atinse de ea, deşi ar fi putut s-o evite. Bineînţeles, nici ea nu încerca prea mult să nu-i stea în cale.

– Eşti un bun membru al echipajului, comentă Dan la un moment dat. Se pare că ştii ce să faci.

Tory remarcase acelaşi lucru în ceea ce-l privea, dar lauda lui o făcu să se înfioare de plăcere.

– Mi-am dorit întotdeauna să mă plimb pe mare, dar n-am avut ocazia cînd eram mică. Familia noastră se muta de colo-colo şi nu şi-ar fi cumpărat o barcă. Aşa că am luat cîteva lecţii de navigaţie la UCLA şi am participat la nişte întreceri, îi explică ea. Dar tu, Dan? Ai crescut

familiarizat cu bărcile, ca mai toţi copiii din sudul Californiei?

– Nu sînt originar din California, îi răspunse el. Am făcut ca şi tine, am luat lecţii la colegiu. Cînd eram puşti, cea mai mare realizare a mea a fost cînd Howard şi cu mine ne-am amenajat o plută cu un cearceaf vechi, în loc de pînză, şi o coadă de mătură, în loc de catarg. Parcă am fi fost Hycklebery Finn.

Howard izbucni în rîs cînd auzi comentariul lui Dan.

– Îmi amintesc de pluta aceea. Urma să navigăm pe Mississippi şi să fugim de...

– Din păcate, ne aflam în New Mexico la vremea aceea, îl întrerupse Dan.

Apoi, îl întrebă pe Howard încotro trebuiau să se îndrepte ca să prindă cel mai bun vînt.

Tory se întrebă de ce oare Dan îl oprise pe Howard în mijlocul propoziţiei şi schimbase subiectul aşa de brusc, dar, curînd, deveni prea prinsă de încîntătoarea după-amiază ca să insiste.

Îşi împărţiră sarcinile, fără prea multă discuţie. Dan se ocupă de grătar. Tory şi Liz pregătiră chiftelele, salata, fructele şi brînza pe care le cumpăraseră pentru picnicul lor pe apă. Apoi, toţi trei, se ocupară de curăţenie. Între timp, Howard manevră ambarcaţiunea cu pricepere, zîmbind

mulţumit.

Tory stătea lîngă Dan, la provă, cu genunchii la piept şi braţele în jurul lor, cu faţa ridicată spre soare şi cu ochii închişi, cînd Liz ieşi de sub punte.

– Tory, tocmai m-am gîndit la ceva. Pun pariu că nu te-ai dat nici măcar cu un strop de cremă ecran pentru soare.

Tory deschise un ochi.

– Am uitat.

– Uiţi întotdeauna. De obicei nu contează, pentru că nu-ţi petreci prea mult timp în soare, dar azi este important. O să te arzi. Uite!

Liz îi dădu o sticlă de plastic cu loţiune.

– Mai bine mai tîrziu decît deloc.

Oftînd, Tory îi mulţumi lui Liz şi acceptă sticla. Îşi puse puţină cremă pe degete şi o întinse pe faţă şi pe gît.

– Păzeşte-ţi nasul, dacă nu vrei să arăţi ca renul lui Moş Crăciun, zise Liz, întorcîndu-se lîngă Howard. Şi poate îl rogi pe Dan să te ungă pe spate.

Tory îşi îngustă ochii şi jură să i-o plătească lui Liz pentru asta. Prietena ei era îndrăgostită, aşa că dorea ca toată lumea să fie în această stare.

Cînd îi aruncă o privire lui Dan, se linişti. Părea că adormise, aşa că poate nu auzise sugestia

scandaloasă a lui Liz. Auzi, s-o ungă pe spate.

După ce-l studie o clipă, Tory îşi feri ochii în grabă. Aşa cum stătea acolo, lîngă ea, cu picioarele încrucişate, sprijinit de peretele cabinei, cu braţele sub cap şi ochii închişi, era încîntător. Relaxat. Inofensiv. Aproape ca un băieţel.

Tory începu să-şi toarne loţiunea pe picioare, încet. Apoi o întinse pe un umăr şi încercă să nu-şi dorească să fi fost mîna lui Dan, alunecînd senzuală pe pielea ei. Îşi dădu seama că n-avea nici un rost să evite să-l privească. Imaginea feţei şi a trupului său i se întipărise prea mult în minte cînd îl studiase. Pulsul i-o luase razna, i se adunase în interior, ca un nucleu de energie erotică şi se întreba cît timp o să reziste. I se uscase gura. Îşi umezi buzele cu limba în timp ce-şi aplica loţiunea pe celălalt umăr.

Deodată, ca şi cînd ar fi sesizat că se schimbase ceva, se uită din nou spre Dan.

Cînd văzu că o privea, i se opri inima-n gît.

– Liz are dreptate, îi zise el liniştit, mişcîndu-se să se apropie de ea, cu palma întinsă. Poţi să te arzi rău.

– Ştiu, şopti fata.

Dar Tory nu se referea la ce putea să-i facă soarele. Răsuflarea caldă a lui Dan îi atingea pielea sensibilă, chiar după ureche, iar apropierea trupului său îi trimitea fiori în tot

corpul. Vrăjită, îi turnă loţiunea în palma întinsă.

Îşi ţinu respiraţia şi îşi păstră privirile în faţă, în timp ce Dan îşi frecă mîinile ca să încălzească lichidul şi să-l întindă pe ambele palme.

Cînd începu să-i maseze umerii, Tory îşi stăpîni un geamăt de plăcere. Luptîndu-se să se gîndească la altceva în afară de atingerea lui Dan, se concentră asupra vasului care înainta printre valuri, împrăştiind picături înspumate. Transa ei hipnotică se adînci.

– Ai muşchii încordaţi, murmură Dan, mişcîndu-şi degetele mari în mici cercuri, de-a lungul spatelui ei. Nu mi-aş fi imaginat că Tory Chase este o persoană încordată.

– Ba da, cîteodată, recunoscu Tory cu un glas scăzut.

– La fel ca noi toţi, zise Dan, întrebîndu-se de ce oare se chinuia atît de mult.

Unsese cu loţiune tot spatele lui Tory, dar nu se putea opri să mîngîie acel teritoriu delicios. Mai bine ar fi purtat tricou pînă la talie, decît aşa, pînă la jumătatea coastelor. Se gîndi ce-ar fi să-i desfacă şireturile legate la ceafă şi să-i tragă în jos cele două triunghiuri de material, dezmierdîndu-i sînii pînă cînd i se ridicau sfîrcurile, căutînd căldura umedă a gurii lui. Se trezi încercînd să-şi imagineze areolele sînilor ei. Oare erau rozalii şi fragede ca nişte boboci de trandafiri? Sau întune-

cate ca fructele tîrzii de pădure?

Dan simţi o vibraţie ciudată în mîini, ca şi cînd ar fi fost străbătute de curent electric. Cînd Tory începu să se balanseze spre el, trupul lui fu cuprins de dorinţă.

Ştia că trebuia să se abţină, cel puţin pentru că nu erau singuri. Cu un uriaş efort de voinţă, reuşi să o bată pe umeri şi să se îndepărteze.

– Cred că ajunge, îi şopti el, deşi glasul îi trăda gîndurile tainice.

– Nu vrei să te ungi şi tu? îl întrebă Tory, pe un ton înfundat, ca şi cînd ar fi vorbit de sub apă.

Dan clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, sînt O.K., spuse el, deşi nu era deloc în apele lui.

Ba chiar se simţea în agonie.

Tory se uită înapoi şi văzu că Howard şi Liz discutau şi rîdeau împreună.

– Poate ar trebui să ne alăturăm celorlalţi, îi sugeră ea.

– Bună idee, încuviinţă Dan.

Cu cît erau mai mulţi, cu atît era mai sigur.

Reuşiră să-şi petreacă după-amiaza fără să recurgă la altceva decît la unele priviri pline de subînţelesuri şi presupuse atingeri întîmplătoare.

Moonstruck alergă pe ape pînă la asfinţit şi ajunse în port cînd cerul începu să se întunece, căpătînd culoarea indigo a ochilor lui Dan.

Tory oftă în timp ce dădu o mînă de ajutor la strîngerea pînzelor. Ştia că petrecuse o zi deosebită. Memorabilă. O zi care n-o să se mai repete, cel puţin cu Dan. Acceptase că era atras fizic de ea, dar în orice caz nu era îndrăgostit. Acum, o s-o conducă acasă, o să-i spună „noapte bună" la uşă şi o să revină la viaţa lui obişnuită. Poate, alături de o femeie pe... care o iubea.

Era foarte bine aşa, îşi spuse Tory. Dan Stewart era capabil să-i frîngă inima. Nu ştia cum să se apere de el. Era bărbatul pe care ar fi trebuit să-l respingă cu toată voinţa de care era capabilă, numai că nu era deloc în stare.

Cînd coborîră din barcă, Tory îi zîmbi lui Dan, iar apoi lui Howard şi lui Liz.

– Vă mulţumesc pentru ziua de azi. Nu ştiu cînd m-am mai distrat aşa.

– A fost bine, o aprobă Howard, punîndu-şi braţul pe după umerii lui Liz.

Dan sesiză tonul dulce-amar al lui Tory. Şi el se simţea la fel. Dar avusese timp să se gîndească de cînd îşi pierduse cumpătul cu cîteva clipe mai devreme. Nu se schimbase nimic. El, cel puţin, nu se schimbase. Şi nici Tory. În ciuda independenţei ei afişate era o femeie vulnerabilă, blîndă, iubitoare, care se putea dărui în întregime bărbatului iubit. Ar fi atît de uşor să-şi aprindă dorinţa pentru ea, să se bucure de prezenţa ei

pînă cînd sentimentele prindeau formă. Dar merita ceva mai bun decît pe el. Cel mai amabil lucru pe care-l putea face pentru Tory era s-o ducă acasă, să-i spună „noapte bună" la uşă şi să înceapă să-şi caute o femeie care n-avea nevoie de un bărbat pe care să se bazeze.

Treceau pe lîngă un restaurant de pe chei, cînd Howard spuse deodată:

– Hei, au trecut cîteva ore de cînd am mîncat hamburgerii ăia şi aici este un local grozav, unde servesc hrană de mare. Ce-aţi zice să încheiem o zi perfectă cu o seară grozavă?

Proastă idee, se gîndi Dan.

– Mie îmi convine, se auzi el spunînd.

Lui Tory i se opri inima-n loc. Ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Dan că prefera s-o ducă imediat acasă. S-ar fi potrivit orice scuză. Dar, în timp ce-şi muşca buza de jos, văzu că ceilalţi o priveau aşteptînd-o să răspundă, aşa că ezită.

În cele din urmă, murmură neajutorată.

– Mi-ar plăcea nişte specialităţi oceanice.

Howard avusese dreptate, hotărî Dan cînd terminaseră cina şi comandaseră cafea. Restauran-

tul de pe chei servea nişte preparate oceanice delicioase.

Howard nu precizase un detaliu – ringul de dans. Se dansa încet, romantic, sub stele. Muzica era sexy. Dan ştia că, dacă ar dansa cu Tory în atmosfera aceea, pe muzica aceea, s-ar risipi toate intenţiile sale nobile. Atent pe jumătate la Howard, care spunea o anecdotă copilărească, se hotărî s-o ia pe Tory de la locul ei şi s-o ducă direct acasă, de îndată ce vor termina cafeaua.

Deodată, Dan deveni brusc foarte atent, cînd Howard reluă povestea cu pluta pe care o construiseră în copilărie.

– Aveam amîndoi vreo zece ani, zise Howard. Şi uram familiile adoptive la care stăteam pe vremea aceea, aşa că ne-am hotărît să plecăm pe apă la asfinţit.

Tory îl privi aspru pe Dan.

– Familii adoptive?

– Da, continuă Howard. Nu ţi-a spus Dan cum am ajuns să ne împrietenim? Eram amîndoi orfani. Mă rog, eu eram în mod sigur orfan. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii sau nu-mi amintesc să-i fi cunoscut şi n-am avut nici o rudă dornică să se sacrifice pentru un plod sîcîitor, cum eram eu, se pare. Dar, pe de altă parte, el era...

– Un burlac precoce, care a plecat de acasă la o vîrstă fragedă, îl întrerupse Dan.

Howard şi Liz făcură haz de vorbele lui, dar Tory îl studie cu atenţie.

– Ce vîrstă aveai?

– Trei ani.

– Dan urăşte cuvîntul „alint", zise Howard clătinînd din cap şi chicotind.

– Am fost copilul unei mame necăsătorite, care a încercat să aibă grijă de mine şi n-a reuşit, aşa că m-a lăsat la preotul unei biserici din Albuquerque, le explică Dan, pe un ton resemnat.

Îl admira pe Howard că putea discuta atît de degajat despre copilăria lor, dar n-ar fi vrut să afle Tory. Era prea bună la suflet. O să ia totul în tragic. Deja îl privea cu ochii aceia uriaşi ai ei, blîndă şi tristă, ca şi cînd ar fi vrut să se întoarcă în timp şi să schimbe lucrurile. Trebuia să lămurească totul.

– Cînd a văzut că nu mai scăpa de mine, preotul a anunţat autorităţile locale să găsească o familie adoptivă pentru mine. Howard se afla deja acolo şi, într-un fel, ne-am împrietenit după aceea. Pe atunci nu ştiam, dar am fost mai norocoşi decît mulţi alţi copii.

– Mai norocoşi decît alţi copii? repetă Tory. Vorbeşti serios?

– Da, foarte serios, rosti el, hotărît să încheie această poveste şi să schimbe subiectul. Am fost obligaţi să învăţăm de mici ce înseamnă viaţa. De

exemplu, ne-am deprins să muncim. Părinţii adoptivi temporari nu sînt la fel de indulgenţi ca cei adevăraţi. Şi apoi, a intervenit creativitatea. Isteţimea. Trebuia să ne creăm propriile noastre jocuri şi distracţii.

– Cum ar fi construirea unei plute cu care să ajungeţi din New Mexico pe Mississippi? spuse Tory, uimită că-i venea să izbucnească în lacrimi.

– O.K., nu eram prea tari la geografie, spuse Howard zîmbind. Oricum, ne-am imaginat că o să găsim un afluent pe undeva.

– Oare nu-şi doreşte orice copil să fugă de acasă la un moment dat? întrebă Dan.

Apoi o privi pe Tory. Dar ar fi preferat să n-o facă. Arăta atît de răvăşită. Îi venea să plîngă. Iar lui îi venea s-o ia în braţe, s-o aline.

– Ţie nu ţi-au venit niciodată asemenea idei?

Înţelegînd că Dan se simţea stînjenit, Tory îşi alungă emoţiile în tăcere.

– De fiecare dată cînd ne mutam, mă hotăram să fug de acasă. Voiam să mă întorc întotdeauna acolo de unde plecasem, zise ea zîmbind.

Încerca să-l ajute pe Dan, atrăgînd atenţia asupra ei.

– Odată, chiar am făcut-o, dar m-am oprit în timp ce împachetam, pentru că nu ştiam ce păpuşi să-mi aleg. N-aveam cum să le iau pe toate şi n-aş fi vrut să se simtă....

Se opri, dîndu-şi seama îngrozită că fusese cît pe ce să spună „să nu se simtă părăsite". Cum putea fi atît de lipsită de sensibilitate?

Howard şi Liz zîmbiră, ca şi cînd n-ar fi observat gafa lui Tory.

Dar Dan o remarcase. Remarcase de asemenea că era tristă şi-i părea rău. Schimbase conversaţia de dragul lui şi acum se temea că-l jignise. Însă nu era aşa. Nu-l mai afecta. Scăpase de această povară cu mai mult de zece ani în urmă. Dar fetiţa care ţinuse cont de sentimentele păpuşilor nu se schimbase prea mult, în mod evident.

– Dar cum a fost cînd n-ai dat înapoi? îi şopti el.

– Mă temeam că o să mă întrebi, zise Tory, deşi era bucuroasă că o încurajase să continue.

Poate că nu trebuia să se ferească de el.

– Compania petrolieră pentru care lucra tatăl meu îl transferase din Oklahoma în Canada. Mai bine-zis în Calgary, Alberta. Aveam vreo şapte ani şi, ca de obicei, nu-mi plăcea să fiu eleva nouă din clasă. Voiam să mă întorc la vechea mea şcoală, să fiu cu prietenii pe care mi-i făcusem, aşa că le-am spus tuturor păpuşilor că trebuie să rămînă unde erau şi să aibă grijă una de alta, pînă cînd trimiteam după ele. Mi-am împachetat un sandviş cu unt din nucă de cocos şi gem, o

pijama şi puşculiţa în formă de porc. Apoi m-am strecurat pe uşa din spate şi am fugit pînă n-am mai putut.

Rîse şi clătină din cap.

– Am făcut semn unui taxi şi am întrebat şoferul cîţi penny mă costă pînă la Oklahoma. Nici eu nu eram tare la geografie. Eram atît de fraieră.

– Aveai şapte ani, spuse Dan animat, sărind în apărarea ei.

Cînd Tory îi zîmbi întrebător, se încruntă şi îşi învîrti mîncarea în farfurie, întrebînd:

– Deci, ce s-a întîmplat?

– Şoferul mi-a spus să mă urc în maşină şi pe urmă m-a pisat la cap pînă i-am dat adresa părinţilor, răspunse Tory, privindu-l fix pe Dan, care încerca în zadar să-şi urmărească gîndurile.

– Pînă am ajuns acasă, mă convinsese să acord o şansă oraşului Calgary. Îmi promisese, de asemenea, să mă prezinte fetiţei sale, care era întîmplător de aceeaşi vîrstă cu mine. Şi s-a ţinut de cuvînt. Fiica lui a devenit cea mai bună prietenă a mea şi ţinem şi acum legătura una cu cealaltă.

– Un sfîrşit fericit, remarcă Liz. Cam aşa merg treburile de obicei cu Tory.

Conştient că Liz îl urmărea atentă în timp de vorbea, Dan îşi ridică un scut invizibil.

– Incidentul acela s-ar fi putut termina prost

Tory a avut noroc.

– Sau poate că face ca oamenii să dea ce-i mai bun din ei, îl contrazise Liz.

Dan o privi pe Tory ca şi cînd ar fi reflectat asupra acestei posibilităţi, apoi clătină din cap.

– Presupui că există întotdeauna ceva bun, Liz. Dar cîteodată nu există.

Tory îşi spuse că fusese destul timp în centrul atenţiei, aşa că se grăbi exagerat de entuziastă să schimbe subiectul.

– Un lucru este sigur. Cineva a scos ce-i mai bun din bucătarul nostru astă-seară. Aceste preparate oceanice sînt excepţionale. Howard, să ştii că mi-ai cîştigat încrederea, în calitate de critic gastronomic.

Diversiunea ei avu succes. Howard, fără să aibă habar de tensiunea de la masă, sau, prefăcîndu-se că nu o observă, pălăvrăgi despre alte restaurante care-i plăceau, pînă cînd fură atraşi cu toţii într-o discuţie animată despre tendinţele frenetice ale bucătăriei californiene.

Şi din nou, Tory se trezi admirînd spiritul lui Dan, comentariile sale ironice, descrierile satirice ale dejunurilor servite în cele mai selecte restaurante din Los Angeles.

– Îmi place să cred că sînt deschis noutăţilor, dar am renunţat să pasc măcriş de baltă, zise el.

Apoi se întoarse spre Tory şi-i făcu semn cu

ochiul.

– Prefer să mestec cotlet de iguana.

Amintindu-şi de prînzul lor la *Şopîrlele Săltăreţe,* Tory rîse şi se simţi măgulită, fiindcă făcuse această aluzie special pentru ea.

– Oho, spuse Liz, dîndu-şi scaunul la o parte şi ridicîndu-se, simt că această glumă a avut o destinaţie deosebită. Howard, îmi faci onoarea, te rog? Este un cîntec de Nat King Cole. Ar fi un sacrilegiu să nu dansăm.

Howard se ridică şi îşi puse braţul în jurul taliei fetei în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

– Liz o să regrete, spuse Dan. Howard nu ştie să deosebească un vals de o scălămbăială.

Tory zîmbi.

– O să-l înveţe Liz.

– O să-i distrugă degetele de la picioare.

– N-ai vrea să pariem, domnule Stewart?

Dan ştia că încercau să acopere stînjeneala momentului, fiindcă ar fi trebuit s-o invite la dans. Era tentat să renunţe la conversaţie, s-o conducă pe podeaua lustruită şi să-l lase pe Nat King Cole să-şi reverse magia. Dar îşi spunea că nu era drept să continue un flirt început într-un moment de slăbiciune.

– Domnişoară Chase, cred că o să renunţ la pariu, zise el vesel. Pari prea încrezătoare.

– N-am faţa ta de pokerist, spuse Tory, cu un oftat exagerat de dezamăgire. Te-ai gîndit vreodată să fii un jucător profesionist?

– De fapt, da, m-am gîndit.

Tory îl privi mirată.

– Da? Serios?

– Timp de cîţiva ani cînd eram adolescent, jocul de cărţi profesionist mi se părea cea mai bună alegere. Descoperisem că nu puteai cîştiga bani din lupte stradale sau sîcîind poliţiştii.

Dan ezită, apoi continuă

– Cînd eram încă prea tînăr ca să fiu lăsat de unul singur, dar prea independent ca să fiu bine venit într-o familie adoptivă, am fost trimis într-un loc numit eufemistic drept casă pentru băieţii cu probleme. Acolo am descoperit că eram destul de bun la cărţi. Pînă cînd crescusem destul ca să fiu acceptat în jocuri cu mizã mare, m-am gîndit că mă săturasem să lupt împotriva lumii. Aşa că mi-am folosit cîştigurile dobîndite pe căi necinstite, ca să-mi finanţez o educaţie decentă. M-au ajutat mult slujbele de vară, cînd făceam pe comerciantul în Las Vegas. Deci, ai putea spune că mutra mea de pokerist m-a ajutat să-mi iau diploma.

– Ah, Dan, murmură Tory. Sînt atît de ...

– Opreşte-te, zise el ferm. Nu mai vreau să te aud compătimindu-mă. Îţi spun aceste lucruri

pentru că... pentru că....

Încruntîndu-se, îşi dădu seama că n-avea idee de ce-şi deschisese sufletul faţă de Tory. Nu-i stătea în fire să se comporte aşa.

– Howard, spuse el cu voce tare, Howard pare să fie într-o dispoziţie nostalgică astă-seară, poate din cauza cîntecelor acestora vechi. Probabil că starea lui este molipsitoare.

Tory începuse să-şi alcătuiască deja o imagine despre Dan Stewart, ca să-l poată înţelege mai bine, dar era mai curioasă ca oricînd să descopere piesele lipsă din puzzle. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar i se păreau toate mult prea personale. Aşa că se mulţumi să zîmbească şi spuse:

– Apropo, nu ştiu care din noi am fi cîştigat pariul.

Îi făcu semn cu capul spre ringul de dans.

Dan îi urmări privirea. Îi văzu pe Howard şi pe Liz lipiţi unul de altul, legănîndu-se ca şi cînd ar fi fost un sigur trup şi făcînd din cînd în cînd cîte un pas, aproximativ în ritm cu muzica.

– Ah, la dracu'! gemu Dan, împingîndu-şi scaunul şi ridicîndu-se în picioare. Hai să dansăm, fir-ar să fie!

Lui Tory i se înmuiară genunchii, dar reuşi să se ridice şi chiar să zîmbească dulce.

– Sigur, mi-ar plăcea. De fapt, cum aş putea

rezista unei invitaţii atît de frumos exprimată?

Ignorînd ezitarea ei, Dan o conduse pe ringul de dans, cînd începu să cînte o melodie clasică, interpretată de Sinatra. O apropie de el şi îşi apleacă faţa, aşa încît buzele lui să atingă marginea delicată a urechii ei.

– Dă-mi voie să-mi reformulez invitaţia, murmură el. Tory, vrei să dansezi cu mine?

Trupul ei unduios şi doritor în braţele lui, îi răspunse în loc de cuvinte.

9

Cîntecul era o versiune a lui *Stardust*[1], interpretat de Willie Nelson, iar cerul se transformase într-o catifea neagră, presărată cu puncte strălucitoare de lumină. Tory nu ştia dacă dansa cu Dan de cîteva minute sau de cîteva ore. Ştia doar că şi-ar fi dorit ca noaptea să nu se mai termine.

La un moment dat, Dan îşi înlănţui braţele în jurul taliei ei, cu mîinile împreunate la baza

1. Praf de stele (engl.)

coloanei vertebrale. Braţele ei erau atîrnate de gîtul lui. Îşi sprijinise obrazul de umărul bărbatului, iar şoldurile ei se legănau în ritm cu ale lui.

Cînd Willie intonă ultimele acorduri, braţele lui Dan se strînseră în jurul lui Tory pentru o clipă care părea fără sfîrşit, înainte să se relaxeze.

Ameţită, Tory îşi ridică faţa de pe umărul lui şi se uită languros în jur.

– Unde sînt ceilalţi? întrebă ea cînd văzu că rămăseseră singuri pe ringul de dans.

– Au plecat, spuse Dan, mîngîindu-o pe spate şi pe umeri.

Clipi din ochi.

– Au plecat?

– Dacă ar fi fost un dans matern, am fi cîştigat, îi spune el. Şi tocmai am observat că ospătarii se pregătesc de închidere şi cască, să ne dea de înţeles.

Tory se uită din nou în jur.

– Ce s-a întîmplat cu Howard şi cu Liz?

– Au plecat cam cu vreo cinci melodii în urmă. Howard ne-a făcut cu mîna. Liz îl privea ca şi cînd nu mai văzuse vreodată ceva mai inteligent ca el.

Tory rîse liniştit.

– Probabil că a fost ceva în aer. N-am mai dansat niciodată pînă la ora închiderii.

– Nici eu. Dar poate ar fi mai bine să le dăm

drumul acestor oameni şi să-i lăsăm să se ducă acasă.

Dan îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Tory, în timp ce se îndreptau spre masă. Acolo, îi aştepta o hîrtiuţă cu un mesaj. Dan o ridică şi citi:

„N-am vrut să vă întrerupem. N-am vrut să fim întrerupţi. Am achitat nota de plată. Drum bun pînă acasă. H.“

Cînd ea şi Dan ieşiră din restaurant şi merseră mînă-n mînă spre parcarea unde-şi lăsase maşina, Tory remarcă:

– Lui Howard nu-i place să vorbească mult, mai ales în unele momente.

– Cred că da. Nu sînt sigur că-l mai cunosc pe Howard. Nu l-am văzut niciodată să se comporte aşa ca acum.

Dan se gîndi că nu se mai recunoştea nici pe sine însuşi, dar prefera să nu adîncească deocamdată acest subiect. I se părea mai sigur să discute în continuare despre Howard.

– Nu i-am mai spus nimeni Howie vreodată. Oricum, cine a făcut-o n-a mai îndrăznit a doua oară. Dintr-un anumit motiv, nu tolerează poreclele. Dar cu Liz este O.K. Tot ce iese din gura ei este ca o muzică pentru urechile lui. Presupun că se adevereşte vechea zicală: Un bărbat care se îndrăgosteşte greu o face latră pînă la urmă.

– Acelaşi lucru este valabil şi pentru o femeie,

spuse Tory. Liz a fost o mică vampiră pînă l-a întîlnit pe Howard. Nu mi-aş fi imaginat că i se poate întîmpla aşa ceva. Părea atît de... invincibilă.

Dan rămase tăcut.

Tory îi aruncă o privire pe furiş şi observă că i se încordase bărbia din nou şi se adîncise în gînduri. Se întrebă dacă-şi dăduse seama de acelaşi lucru ca şi ea, că se descriau pe ei înşişi.

Pe Tory o cuprinse un fior cînd fu confruntată cu adevărul propriei sale vulnerabilităţi.

– Ţi-e frig? o întrebă Dan imediat.

Nici vorbă, se gîndi ea, dar îi zîmbi inocent.

– Briza s-a răcorit puţin.

Îşi desprinse mîna de-a ei şi-o luă pe după umeri pînă ajunseră la maşină. Apoi deschise portbagajul şi scoase o haină de doc.

– Uite! Îmbracă-te cu asta!

– Văd că ai o adevărată garderobă în portbagaj, remarcă Tory chicotind, în timp ce-şi băga braţele pe mîneci. Parcă ar fi valiza fără fund a unui clown.

– Te-ai mira să vezi ce conţine, spuse Dan, trăgînd-o de umeri ca s-o întoarcă spre el.

Îi închise fermoarul la haină, apoi se uită la picioarele ei goale.

– Poate ar fi mai bine să-ţi pui celelalte haine. Măcar pantalonii. Sînt în geantă, nu-i aşa?

– Nu-i nevoie, mă simt bine.

N-avea chef să se schimbe în parcare sau în maşină.

– M-am încălzit deja.

Se studie şi clătină mînecile mult prea lungi pentru ea.

– Oricum, haina ta mă acoperă mai mult decît lucrurile mele. Dar ţie nu ţi-e frig?

– Nu, îi răspunse Dan deschizînd portiera. Dacă mi-ar fi, am un pulover în portbagaj.

Tory se urcă, se aşeză confortabil pe scaunul de piele şi îşi dădu seama deodată ce obosită era. Îşi înăbuşi un căscat cînd Dan se strecură la volan.

– Scuză-mă, zise ea, apoi căscă din nou. Sînt mai rău decît ospătarii.

– Ei, este tîrziu, remarcă Dan, pornind motorul. Iar aerul sărat pe care l-am respirat azi te adoarme.

– Pe tine te adoarme?

– Nu, dar eu sînt tare.

– Am impresia că eşti foarte tare. N-aş vrea să mă asociez cu tine.

Tory nu sesiză dublul înţeles al vorbelor ei decît după ce le rosti.

– Serios, nu ai face-o?

Tory se înroşi la faţă şi îşi trase haina în jurul ei. Îi venea să-i spună adevărul, că i-ar plăcea să se

asocieze cu el, chiar în noaptea aceasta sau oricînd dorea. Dar nu trebuia să-i spună. Nu acum.

Aşa că schimbă subiectul. Sprijinindu-şi capul de scaun şi închizînd ochii, zise cu glas obosit:

– Maşina aceasta este frumoasă. Merge ca-n vis. Dar pare ciudat pentru un om care activează într-o ramură de vîrf a industriei să aleagă un model clasic.

Se opri cîteva clipe, apoi continuă:

– Eu am o teorie care ar explica acest fapt.

Între timp, Dan scotea maşina din parcare şi nu-i răspunse. Se gîndea la ultima ei remarcă. Îi oferise ocazia să-l respingă sau să-l încurajeze, dar ea, în schimb îl lăsase să ghicească, preferînd să discute despre maşina lui. Îl dorea. Era sigur de asta. Şi, la un moment dat, în timpul serii, hotărîrea de a o proteja el însuşi se topise ca un cub de gheaţă într-un ceainic în clocot.

Dar trebuia să ştie ce simţea ea emoţional şi fizic. Trebuia să fie sigur că, dacă era de acord să facă dragoste, spunea „da" în mod raţional, nu însufleţită de un imbold senzual de moment.

– Nu vrei să auzi teoria mea? insistă Tory.

– Bineînţeles că vreau, spuse Dan, deşi uitase la ce se refera.

– Eu cred aşa. Că ai văzut o maşină exact ca aceasta pe vremea cînd hoinăreai pe străzi, zise Tory fără să-şi ridice capul.

Trebuia să vorbească pentru că îi venea să adoarmă şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să încheie seara cu un sforăit.

– Ai văzut o luminiţă neagră strălucitoare şi te-ai simţit ca băieţelul din poveste, care-şi lipise nasul de vitrina unui magazin cu jucării. Erai pe-afară şi te uitai înăuntru. Nu-ţi convenea situaţia, evident. Aşa că te-ai hotărît să intri înăuntru şi, cînd ai reuşit în cele din urmă, ţi-ai cumpărat una ca simbol al succesului tău, care însemna totul pentru tine.

Dan era uimit.

– Howard i-a spus lui Liz, nu-i aşa? Şi ea ţi-a spus ţie?

– Nu. M-am gîndit de una singură.

Tory zîmbi cu o satisfacţie nedisimulată, fără să deschidă ochii.

– Am nimerit drept la ţintă, nu?

– Da, ai nimerit. Cred că eşti destul de deşteaptă, spuse Dan.

Simţea din nou căldura aceea ciudată stîrnită de Tory înăuntrul său, un fel de căldură care n-avea nimic de-a face cu dorinţa. Îi plăcea să ştie că se gîndise la el, că-şi imaginase motive pentru ceva atît de trivial ca alegerea unei maşini. Se bucura că era interesată de el, nu de averea şi de poziţia lui socială. Îi plăcea cum se amuza de glumele lui, de parcă ar fi fost Robin Williams, Billy

Crystal şi Steve Martin la un loc. Îi plăcea că-l asculta atentă, ca pe oracolul secolului. Îl făcea să se simtă... preţuit. Ca om. Ca bărbat.

– Ei bine, vreau să-ţi spun ceva, o anunţă el, cu glasul gîtuit de emoţie.

– Mmmm? murmură Tory.

Dan îi aruncă o privire. Nu mai avea mult pînă să adoarmă. Întinse mîna să-i răvăşească părul, drăgăstos, şi-i spuse:

– Eşti deşteaptă, Tory Chase.

Fata îi zîmbi somnoroasă, oftă şi se cufundă în lumea viselor.

Cînd Dan ajunse în faţa clădirii lui Tory, fata mai dormea încă. Opri maşina, gîndindu-se dacă s-o trezească sau să-i ia pur şi simplu cheile din geantă, s-o ducă în apartamentul ei şi s-o bage în pat. Era ca şi cînd ar fi profitat de Frumoasa din Pădurea Adormită. În afară de asta, trebuia să plece la San Francisco de dimineaţă şi îşi dăduse seama că nu voia să-şi petreacă noaptea cu Tory dacă nu puteau fi împreună şi a doua zi. Un mic dejun tihnit. O plimbare pe malul oceanului. Un buchet de trandafiri şi poate o cină la lumina

lumînărilor.

Această revelaţie era un gînd neliniştitor. De cînd devenise Dan Stewart un tip atît de romantic?

Înainte ca Dan să se hotărască ce să facă, Tory deschise ochii şi clipi de cîteva ori.

– Ah, fir-ar să fie, am adormit!

Îşi înclină capul ca să se uite la Dan.

– Îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea să te las să conduci singur.

Excitat împotriva voinţei sale de tonul ei melodios, tărăgănat, mai pronunţat ca de obicei, Dan îi porunci libidoului său să se calmeze şi o trase de nas pe Tory.

– Nu te îngrijora. Torsul tău mi-a ţinut companie.

– Tors? exclamă ea tresărind. Vrei să spui că am sforăit?

– Crezi că aş folosi un asemenea cuvînt lipsit de feminitate pentru... micuţele tale oftaturi? o necăji Dan cînd se dădu jos din maşină.

Tory îşi îngropă faţa-n mîini.

– N-o să mai adorm niciodată, în viaţa mea.

Dan deschise portiera.

– Haide, domnişoară supărată. Ai ajuns acasă.

Rîzînd, Tory îşi scoase haina şi o lăsă în maşină, în ciuda protestelor lui, apoi îi acceptă mîna.

În timp ce mergeau alături spre apartamentul ei, se gîndea ce să facă atunci cînd vor ajunge acolo. Ar fi fost banal să-l invite la o cafea. Mai bine să treacă direct la subiect. Dacă-l voia în patul ei, şi aşa era, trebuia să i-o spună. Ce i se putea întîmpla dacă făcea primul pas?

Putea s-o refuze. Mai rău de atît n-avea cum să fie.

Cînd ajunseră la uşa ei, o descuie şi o deschise. Se pregătea să-i sugereze o cafea, dar Dan luă iniţiativa.

– Ţi-am spus că mîine trebuie să fiu la San Francisco? Lipsesc pînă la weekend-ul viitor.

Lui Tory i se păru că vorbea încordat. Şi nu intenţiona să intre în apartamentul ei, deşi uşa era deschisă. Ştia că o să plece şi nu pentru că n-o dorea.

– Eşti atît de dulce, murmură ea, sprijinindu-se de el, cu obrazul pe umărul lui şi cu mîinile strînse în pumni, pe pieptul său.

Dan îşi strînse instinctiv braţele în jurul ei şi o sărută în vîrful capului.

– Sînt dulce? De ce?

Îl prinsese nepregătit. I se spuseseră multe lucruri. Dar nimeni nu afirmase că ar fi „dulce". Oare aflase cumva motivul călătoriei sale?

Răspunsul ei îl surprinse.

– Eşti dulce pentru că vrei să faci dragoste cu

mine şi ştii că şi eu vreau. Dar n-o să faci nimic, pentru că sînt adormită. Şi pentru că trebuie să pleci devreme mîine dimineaţă. Eşti atît de grijuliu, Dan, un adevărat cavaler. Un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului. Un bărbat gentil.

Se lipi de el şi îşi înclină capul să se cuibărească sub gîtul lui.

– N-aş putea să dorm chiar aici? Puţin. Sînt sigură că m-aş întări. Aş deveni un adevărat tigru.

Dan se gîndi: Ce-ar fi s-o ia în braţe şi s-o ducă în pat? Atîta tot. Şi apoi să plece.

Trupul lui Tory se relaxă şi începu să respire mai liniştit. Doamne sfinte, se gîndi el, chiar că adormise.

Se întrebă dacă putea conta pe autocontrolul lui s-o ducă în pat şi să stea puţin lîngă ea. Ştia că n-ar protesta. Doar spusese că-l dorea.

Spusese de asemenea că era dulce. Grijuliu. Cavaler. Fir-ar să fie, de ce trebuia să fie atît de încrezătoare? De ce insista să-l vadă în el pe *Lancelot?*[1]

– Tory, o chemă el. Trebuie să intri acum. Nu poţi să dormi aici, în hol.

Tresări şi apoi îşi undui trupul, agăţîndu-şi braţele de gîtul lui.

– Încă un minut, murmură ea.

---

1. Cel mai pur cavaler al Mesei Rotunde.

Îi simţi răsuflarea fierbinte pe gît.

– Lasă-mă un minut să stau cu ochii închişi. Pe urmă, sînt gata să sar dintr-o prăjitură sau să fac un dans exotic dacă doreşti.

Chicoti şi îşi mişcă buzele într-un cerc sinuos, ca şi cînd ar fi vrut să-l inspire pe Dan.

Bărbatul simţea cum i se udă fruntea de transpiraţie. Nu dorise niciodată o femeie cum o dorea pe Tory. Şi ea n-avea nimic împotrivă. Atunci, ce-l oprea?

Uşoară întrebare, îşi dădu el seama. Nu era o problemă că Tory adormise; ştia sigur că putea s-o trezească. Adevărul era că merita mult mai mult de la un bărbat decît îi putea oferi el.

– Noapte bună, Tory zise el ferm, apucînd-o de umeri şi desprinzînd-o de el.

Fata se mişcă şi deschise ochii.

– Noapte bună?

– Te sun cînd mă întorc.

Tory se trezi suficient să-şi dea seama că era ridicolă.

– Oho, şopti ea, încercînd să uşureze momentul stînjenitor. Se pare că trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica de seducţie.

– Tehnica ta de seducţie este foarte bună, spuse Dan încordat. Dar ar trebui să te gîndeşti la ceva, înainte să... continuăm acest flirt.

Tory clipi din ochi. De ce oare cuvîntul acesta

îi dădea senzaţia că tot ce simţise cu Dan şi credea că simţise şi el cu ea, era trivial?

– La ce-ar trebui să mă gîndesc, Dan? îl întrebă ea.

– Că nu sînt dulce! răspunse el brusc agitat. Sînt un ticălos, Tory, în adevăratul sens al cuvîntului. Sînt genul de bărbat împotriva căruia ar trebui să fii prevenită.

Tory zîmbi.

– Ştiu asta, prostuţule.

Era rîndul lui Dan să clipească.

– Serios?

– Bineînţeles. Eşti genul de bărbat împotriva căruia este prevenită fiecare fiinţă de sex feminin, din momentul în care îşi dă seama că băieţii nu sînt ca fetiţele. Am luat în considerare acest fapt înainte să mă hotărăsc să-mi petrec o noapte grozavă cu tine, decît să regret tot restul zilelor mele că n-am făcut-o. Dar, trebuie să te contrazic într-o privinţă, Dan Stewart. Să ştii că eşti dulce. Eşti drăguţ, chiar dacă tu nu crezi asta.

– Un drăguţ, repetă Dan clătinînd din cap. Sînt dulce. Sînt un drăguţ... Un cavaler al Mesei Rotunde. Ştii Tory, cînd este vorba de bărbaţi, pari de cincisprezece ani, nu de douăzeci şi cinci.

Fata nu se supără. Dimpotrivă, izbucni în rîs.

– S-ar putea. Şi cînd te gîndeşti că sînt probabil prea lipsită de experienţă pentru tine.

Aşa că, poate somnul meu inoportun a fost o binecuvîntare....

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că Dan îi astupă gura cu a lui. Punîndu-i o mînă sub cap, îşi trecu degetele prin părul ei. Degetul mare al celeilalte mîini mîngîia o venă care pulsa nebuneşte pe gîtul ei. Limba lui îi despărţi buzele agresiv. Apoi exploră, gustă şi se mişcă ritmic înăuntru şi în afară, ca şi cînd ar fi dorit să demonstreze intimitatea pe care ar fi vrut s-o împartă cu ea.

Tory luase foc cînd îşi săltă capul în cele din urmă şi o privi curios. Era ameţită. Nu mai putea gîndi. Îşi pierduse voinţa.

– Cred că nu se poate pune problema lipsei de experienţă, zise el, plin de pasiune. Dar hai să ne lămurim, Tory. Sper că înţelegi sincer că nu sînt....

Ezită. Nu ştia cum să explice ce voia să spună.

– Un animal domesticit? sugeră ea.

Dan se încruntă.

– Da, cam aşa ceva.

– Vezi? Te înţeleg foarte bine, îi replică Tory zîmbind triumfător.

Apoi se ridică pe vîrfuri şi luînd faţa lui Dan între palmele ei, îi sărută dungile dintre sprîncene, colţurile ochilor şi cutele din jurul gurii.

– Ai cîştigat, bărbat încîntător ce eşti. O să-mi petrec săptămîna gîndindu-mă serios dacă să mă încurc sau nu cu oameni ca tine. Poate, pînă te întorci, o să-mi vin în fire şi o să fiu din nou sobră.

Îl sărută pe gură dulce şi pasionat, apoi oftă şi se trase înapoi.

– Noapte bună, Dan. Şi mulţumesc pentru această zi minunată, zise ea şi intră în apartament.

Dan simţi aproape o durere fizică, văzînd-o plecînd, mai ales că se temea să nu-şi vină în fire, în timp ce el îşi pierdea minţile.

Închise uşa şi începu să înainteze încet, pe hol.

Deodată, fata îşi scoase capul pe uşă.

– Dan?

Se opri şi se întoarse nerăbdător.

– Da?

– Cred că am descoperit ceva, pînă la urmă.

Dan aşteptă, ridicînd din sprîncene. Inima îi bătea să-i sară din piept.

– Ei, ce-ai descoperit.

Tory îi zîmbi dulce.

– „J"-ul din numele tău. Vine de la *Jughead,*[1] nu-i aşa?

Zicînd aceasta, îi scoase limba şi dispăru.

---

1. prostănac (engl.)

Dan îşi trecu degetele prin păr. Îi venea să se întoarcă, să bată la uşă, pînă-i deschidea şi să facă dragoste cu ea toată noaptea.

Avea dreptate. Era un prostănac.

10

Lui Tory îi luă mai puţin de-o săptămînă să-şi dea seama că Dan îi făcuse o mare favoare că o lăsase să se gîndească. De fapt, se lămuri într-o singură zi.

Duminică dimineaţa se trezi tîrziu, se uită în oglindă şi văzu ceea ce văzuse Dan: o femeie de douăzeci şi cinci de ani, cu ifose de adolescentă cînd era vorba de probleme sentimentale. Îi era recunoscătoare că se purtase aşa de decent, dar rămăsese uimită. Doamne sfinte, se aruncase

practic asupra lui.

Probabil că-n Ventura bîntuia un virus. Un microb al dragostei.

Doar şi Liz fusese afectată. Şi Howard. Şi poate şi Dan, un timp.

Un timp foarte scurt, se gîndi ea încruntîndu-se. Dan îşi revenise extraordinar de repede. După şapte zile, poate că va reuşi să dea ochii cu ei fără să rişte.

Dar Tory nu luase în considerare complicaţiile şi simptomele secundare care puteau apărea într-o săptămînă.

Şi, bineînţeles, se manifestară imediat.

De exemplu, programul ei radio preferat lansă în weekend un concurs Frisco, aşa că, de fiecare dată cînd deschidea aparatul, îl auzea pe Tory Bennet cîntînd. Îi părea rău să admită că inima ei rătăcise parcă spre nord sau că Santa Barbara îşi pierduse farmecul. Se gîndea ce întunecat ar fi orașul, dacă ar fi presărat cu amintiri dureroase.

Cînd ajunse la compania Stewart, miercuri după-amiază, la întîlnirea cu Roger McCormick, Tory constată că i se accelerase pulsul din simplul motiv că locul acela era dominat de prezenţa lui Dan, chiar dacă el nu se afla acolo. Era într-adevăr o problemă pentru ea. Omul îi dis-

trusese pur şi simplu toate simţămintele emoţionale. Le transformase într-o grămadă nefolositoare de gunoi.

Tory fu poftită imediat în biroul lui Roger, spre bucuria ei. Munca părea să fie singurul remediu pentru neliniştea care o măcina.

Se aşează cu Roger pe canapeaua de piele şi puse schiţele şi notiţele pe masă, în faţa lui. După ce-şi contură planurile de principiu zise:

– Voiam să-ţi obţin acordul înainte să discut cu Howard.

Roger încuviinţă din cap.

– Îmi place. Absolut tot. Dar cred că ar trebui să mă consult şi cu Dan înainte să-ţi dau O.K.-ul. Sugerezi ceva neobişnuit faţă de strategia companiei Howard Electronics.

– Nu ştiu dacă va mai fi timp să le punem pe toate în ordine, în caz că aşteaptă pînă săptămîna viitoare, îi precizează Tory.

– Nici o problemă. Dan a telefonat acum o oră şi a lăsat un număr unde poate fi găsit toată după-amiaza. O să-l caut.

Pe Tory o cuprinse un val de căldură cînd Roger se ridică şi se duse la telefonul de pe biroul lui. Fata îşi muşcă buza de jos şi închise ochii, blestemîndu-se în gînd că se simţea atît de entuziasmată de posibilitatea de a vorbi cu Dan. Dar nu se putea abţine. O să discute cu el

dintr-un moment într-altul. O să-i ceară lui Roger s-o dea la telefon, ca să-i explice ideile ei, nu? Va dori să discute cu ea, nu?

Încercă să nu tragă cu urechea cînd Roger luă legătura cu Dan. Studie acuarelele de pe pereţi. Îşi repetă în gînd planurile, ca să nu-i răpească prea mult timp lui Dan. Făcu orice, ca să-şi distragă atenţia, doar ca să nu-şi vîre degetele în urechi, să fluiere Dixie. Totuşi, auzi fiecare silabă rostită de Roger şi ghici fiecare cuvînt de-al lui Dan, inclusiv „NU"-ul pe care i-l oferise drept răspuns cînd Roger îl întrebase dacă nu voia să i-o dea la telefon să-i explice. Se pare că nici nu-i plăceau ideile ei.

Era şocată. Zdrobită. Îi venea să se repeadă la Roger, să-i smulgă telefonul din mînă şi să-i spună lui Dan că nu voia oricum să discute cu el.

Dar, cînd Roger închise, se mulţumi doar să întrebe:

– Care este verdictul?

– Ai O.K.-ul, o anunţă el.

– Grozav! exclamă Tory, strîngîndu-şi hîrtiile. Eşti sigur că domnul Stewart a înţeles detaliile?

Detaliile care nu-l preocupaseră, adăugă ea pe înfundate.

– Dan se grăbea, îi răspunse Roger. A spus doar că are încredere în tine.

Tory închise servieta şi-i zîmbi ca într-o re-

clamă pentru pasta de dinţi.

– Sînt flatată.

– Chiar ar trebui să fii. Dan nu acordă prea des atîta libertate de acţiune. Îi place să deţină controlul.

Parcă eu nu ştiu, se gîndi Tory. I se înfiora pielea cînd îşi amintea doar de mîinile lui şi de atingerea lor. Dar, se pare că o apăsa ceva dureros pe suflet. Dan fusese prea grăbit să-i vorbească, măcar pentru cîteva secunde. Era o modalitate dură, dar eficientă de a-i da de ştire că dorea să revină la o relaţie strict profesională. Fir-ar să fie, se simţea rănită. Dar nu ştia de ce? Doar şi ea voia acelaşi lucru, nu?

– O să-l sun pe Howard ca să stabilim cînd ne putem întîlni pentru discutarea detaliilor, spuse ea veselă, în timp ce Roger o conducea pînă la uşă. Nu pot să mă apuc de nimic dacă el nu le consideră fezabile.

– Howard se află aici, azi, o anunţă Roger. A ţinut o şedinţă cu ceilalţi cercetători. Sînt aproape sigur că s-a terminat. N-ai vrea să văd dacă nu te poate primi chiar acum?

– Ar fi grozav, rosti Tory, uitîndu-se la ceas.

Avea programată încă o întîlnire, dar era destul timp să discute repede cu Howard.

În timp ce Roger se întoarse la birou şi îl sună pe Howard, Tory îşi revizui gîndurile. Ar trebui să

fie încîntată că Dan avea atîta încredere în ea. Nu avea nici o scuză să se lase dominată de sentimente personale. Avea ceva de făcut pentru compania Stewart. Cu cît se concentra mai mult asupra muncii sale, cu atît îi va veni mai uşor să-l uite pe splendidul ei preşedinte.

–Tory, Howard spune că este gata să contramandeze tot ca să te vadă, o anunţă Roger, punînd receptorul în furcă. Este la un etaj mai jos. Te conduc pînă acolo.

– Minunat! exclamă Tory, zîmbindu-i şi mai radios. Ştii, Roger, n-am mai lucrat cu asemenea oameni dornici să coopereze. Tu şi Howard îmi uşuraţi munca.

Însă preşedintele vostru este... o adevărată *barracuda!*

Peste cîteva minute, Tory se afla în biroul lui Howard. O salută ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse demult şi, cînd îi explică ideile ei, entuziasmul lui avu un efect tonifiant. Mai hotărîtă ca oricînd să-şi concentreze atenţia strict asupra proiectului, avu grijă să nu pomenească de Dan cînd se referi la domnul Stewart, o făcu doar din punct de vedere profesional. Nu voia decît să se ţină cît mai departe.

Din nefericire, nu reuşi să pună stavilă sincerităţii şi vorbăriei lui Howard sau entuziasmului său apropo de ea şi de Dan.

– Dan n-a vrut niciodată să rănească pe cineva, trăncăni Howard, spre uimirea lui Tory. Dar n-are încotro. Ştii cum sînt unele femei, se îndrăgostesc de tipi care nu le bagă-n seamă. Iar Dan reprezenta o adevărată provocare pentru ele. N-a stat niciodată cu cineva prea mult timp. Dar cu tine.... nu ştiu. Am impresia că este cu totul altfel. Te place cu adevărat, Tory. Şi sper că n-o să fii tu cea care să-l răneşti. Ştii, ai putea s-o faci. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar te bucuri de mare trecere pe lîngă el.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, Howard, spuse Tory senină, străduindu-se să ignore vîrtejul emoţional stîrnit de Howard în inima ei. Dan şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt. Şi acum, să revenim la proiectul tău. Chiar intenţionezi să-i faci pe Stan şi Bran să vorbească aidoma personajelor pe care le întruchipează? îl întrebă Tory, revenind la lucruri serioase.

Spre uşurarea ei, nu-i mai spuse nimic despre Dan.

În timp ce vorbea cu Howard despre programarea roboţilor pentru comenzile prin voce, Tory spuse o frază, imitînd tonul lui Stan şi Bran, care-l făcu să-şi dea capul pe spate şi să rîdă.

– Ei, dar ştii că ai talent? exclamă el. Cred că mi-ai putea fi de ajutor pentru programarea vocilor acestor roboţi.

Fata îl contrazise:

– Aş fi bucuroasă să fac ce pot, Howard, dar nu sînt atît de pricepută. Imit cîteva voci pentru marionetele mele.

– Marionete?

– Da, din cînd în cînd dau mici reprezentaţii la petrecerile copiilor, îi explică ea.

Howard o privi mirat.

– Serios? Nu glumeşti? Doamne, este prea frumos, ca să fie adevărat. Te-aş putea ruga să-mi faci o mare favoare? Poate ar fi o favoare şi pentru tine, dacă stau să mă gîndesc. Poţi urmări roboţii în funcţiune, luînd legătura cu alţi oameni, mai ales cu copii! Şi hai să recunoaştem: dacă poţi fascina copii la un picnic, în ziua de azi, adulţii ar fi un fleac, nu?

– Exact, dar despre ce favoare este vorba?

Howard îi spuse încruntîndu-se şi scărpinîndu-şi bărbia:

– Mă întreb de ce Liz n-a pomenit nimic despre marionetele tale...

Se opri şi îşi duse mîna la frunte.

– Ah! Am uitat să-i spun că avem nevoie de cineva, în locul scamatorului care şi-a scrîntit mîna. De fapt, cred că am uitat să-i spun despre tot. Sper că n-o să se înfurie...

– Howard, îl întrerupse Tory, clătinînd din cap cu o disperare prefăcută. Mai întîi, Liz nu se înfu-

rie aşa de uşor şi cu atît mai puţin pe tine. Şi, în al doilea rînd... explică-mi despre ce este vorba.

Cînd Tory plecă puţin mai tîrziu din biroul lui Howard, îl asigură încă o dată că de-abia aştepta să facă un spectacol cu marionete pentru picnicul copiilor coordonat de departamentul lui, sîmbătă dimineaţa. Nu era prea departe, fusese planificat să se desfăşoare pe plajă şi în parc. Îi lua doar zece minute cu maşina de la ea de acasă.

– Să ştii, Howard, că sînt o cabotină, îi spuse ea peste umăr, în timp ce înainta pe hol, spre ascensor, grăbindu-se la următoarea ei întîlnire. Îmi place să dau spectacole pentru copii, aşa că nu-mi mai mulţumi. Mă simt flatată că mi-ai cerut s-o fac.

Bărbatul îi zîmbi.

– O.K. Dar îţi mulţumesc, oricum.

Tory rîse şi apăsă pe butonul ascensorului. Omisese să-i spună lui Howard că-i era recunoscătoare să aibă ceva de făcut care să-i abată gîndul de la evenimentele de sîmbăta trecută.

Tory îşi parcă maşina pe o stradă laterală, cît mai aproape de ocean şi merse pe jos pînă în

zona picnicului. Avea un sac galben de plajă în mînă. Îşi lăsase marionetele în maşină, ca să le scoată doar la momentul potrivit.

Cînd îl zări pe Howard jucîndu-se cu un grup de copii pe iarba din parc, deasupra plajei, Tory se îndreptă spre el să-l anunţe că venise.

– Ai sosit devreme, îi spuse el întrerupînd jocul ca s-o sărute.

Îi aruncă o privire.

– Acesta este un costum de baie?

Tory încuviinţă din cap, trăgîndu-şi ochelarii pe frunte. Purta un costum roz-aprins, dintr-o bucată, şi o fustă înflorată, gen sarong, înnodată peste el. Voia să poată înota dacă avea chef, fără să fie nevoie să se schimbe, şi constatase că cei mici erau atraşi de culorile vii.

- N-ai vrea să cobor şi să-i supraveghez pe copiii de acolo? întrebă ea, ştiind că Howard îi studiase ţinuta cu un scop practic.

Altfel, nu avea ochi decît pentru Liz.

– Ţi-aş fi recunoscător, Tory, zise el zîmbind. Liz este ocupată. Iar ceilalţi voluntari ai noştri au întîrziat, se pare.

– Am plecat, spuse ea.

Îşi puse la ochi ochelarii de soare, îşi scoase sandalele, şi le atîrnă de două degete şi se îndreptă spre apă.

Ea şi cu Liz organizaseră destule petreceri

pentru copii ca să aibă experienţa necesară, aşa că puseră totul în ordine şi începură să se distreze, jucînd volei în apă şi alte jocuri pentru cei mici.

Cînd sosiră voluntarii s-o ajute pe Liz, Tory făcu un duş pe plajă ca să-şi spele pielea de apa sărată, se şterse cu un prosop din sacul ei şi îşi răvăşi părul. După ce-şi puse fusta şi sandalele, începu să se plimbe, vorbind cu copiii pe care-i întîlnea.

Înţelesese de la organizatori că majoritatea proveneau din familii divorţate şi din case de copii. Îi plăcea că Howard încerca să dea noii generaţii mai mult decît avusese el parte. Era sigură că s-ar fi implicat şi Dan dacă ar fi fost în oraş, deşi îi venea greu să şi-l imagineze descurcîndu-se cu atîţia copii neastîmpăraţi.

Mai bine să nu se gîndească la el, îşi spuse Tory. Trebuia să şi-l scoată din minte. Era un oaspete nedorit în creierul ei.

– Domnişoară, o strigă un băiat pistruiat de vreo şase ani, trăgînd-o de braţ. Domnişoară, unde este Deejay? Mai vine azi?

Tory se înseninã imediat la faţă. Auzise mai mulţi copii vorbind de Deejay, dar nu ştia nimic despre el. Poate că era un disc jockey care urma să conducă un spectacol muzical.

– Mă tem că nu ştiu, recunoscu ea. Dar cine

este acest Deejay?

Băiatul o privi ca şi cînd ar fi venit de pe Marte.

– Clown-ul, cine altul?

– M-da, presupun că o să vină cît de curînd, îi linişti ea, sperînd că avea dreptate.

Satisfăcut de răspunsul ei, băieţelul se alătură mulţimii din jurul lui Howard. Tory îşi aminti de programul primit şi îşi dădu seama că era timpul să-l vadă pe Howard punîndu-şi roboţii în mişcare. Liz i se alăturase, aşa că Tory se apropie de partenera ei, să privească spectacolul împreună cu un grup de copii de-abia ieşiţi din apă. În timp ce Howard îşi desfăşura spectacolul, Tory se inspiră pentru lansarea produselor lui Dan.

Nu încetase să se gîndească la el, îşi zise ea cu un oftat, cînd se duse să-şi aducă marionetele.

Şi, în timp ce se întorcea de la maşină, fu încîntată să vadă un clown înconjurat de un grup de copii entuziasmaţi. Sosise faimosul Deejay. Era un clown bun, remarcă ea. Costumul lui cu buline se prezenta într-o simfonie de culori, iar peruca Harpe Marx de sub pălăria lui cu cioc de raţă avea o nuanţă verzuie, fosforescentă. Şi nu se încălţase cu adidaşi; avea pantofi lunguieţi şi noi, ca un clown autentic. O să scoată nişte plescăituri delicioase cînd o să meargă.

Tory ar fi dorit să discute cu Deejay, să afle dacă era un clown profesionist sau un voluntar

talentat. Poate că o să-i permită să-l treacă pe lista colaboratorilor pentru Happenings.

Deejay stătea cu spatele la ea şi se aplecase spre copii, aşa că îşi făcu loc printre ei. Voia să vadă dacă machiajul lui era la fel de grozav ca şi costumaţia.

Cînd ajunse, în sfîrşit, într-un loc de unde putea să se uite fără să incomodeze vreun copil, Tory se declară mulţumită. Deejay avea cea mai tristă faţă pe care o văzuse vreodată: o gură ca o potcoavă răsturnată, riduri negre pe fruntea albă, ca de cretă, lacrimi negre, uriaşe pe obrajii albicioşi. Ţinea baloane lunguieţe, în formă de animale şi le dădea copiilor, avînd grijă să nu-i uite pe cei timizi, din spate.

Tory ar fi vrut să se apropie mai mult, ca să audă ce vorbeau şi să se uite mai bine la el. Îi făcea pe copii să rîdă şi să chicotească la glumele lui şi, cînd îi întrebă dacă nu puteau să strige mai tare îi făcură bucuroşi o demonstraţie.

Ah, da, îşi spuse Tory. Trebuia să-l treacă pe Deejay pe lista colaboratorilor săi. Era deosebit. Plin de suflet. Copiii aceştia însemnau ceva pentru el.

După ce dădu cîte un balon fiecărui copil, Deejay se îndreptă de spate şi scrută atent grupul, să verifice dacă nu omisese pe cineva. Tory începu să-şi croiască drum prin mulţime, să

ajungă la el înainte să plece.

Tocmai cînd se apropie, ochii de deasupra nasului mare, roşu îi întîlniră pe ai ei.

Ochii aceia albaştri ca de oţel.

Tory înţepeni pe loc, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept.

– Nu-mi vine să cred, şopti ea.

– De unde ai apărut? o întrebă el.

Semăna cu un contabil deghizat, care dă peste şeful lui la aeroport, în timp ce se pregătea s-o şteargă în Jamaica.

Dînd vag din mînă, Tory îi arătă unde stătuse. Deejay, se gîndi ea, în timp ce privea ochii lui limpezi. Şi faţa aceea tristă, cine altul ar fi putut să fie?

– Ce ironie, spuse ea încet. Voiam să discut cu tine pentru o eventuală colaborare cu Happenings.

Daniel J. Stewart înălţă o sprînceană groasă, trasă cu creionul.

– Pune-mă pe lista ta, domnişoară Chase. Dacă produsele noastre nu se vînd cum am promis bancherilor, s-ar putea să am nevoie de o slujbă.

– Puţin probabil, protestă Tory imediat.

Încă nu-şi revenise din uimire.

– Am văzut noile produse. Va fi un mare succes. Şi, în afară de asta, dacă totul eşuează,

am auzit că cel mai rău lucru care i se poate întîmpla companiei Stewart este să fie preluată de o corporaţie gigant, unde tu vei avea o poziţie importantă.

Dan clătină din cap. Margareta de pe pălăria sa tremură jucăuşă.

– Nu, mulţumesc. Am auzit eu ce-i cu aceste corporaţii gigant. Cineva a cărui părere o respect, mi-a spus că-ţi dirijează viaţa şi te aruncă exact cînd crezi că mai aveai puţin pînă la sfîrşit.

Tory se miră că Dan îşi amintea de ce-i povestise despre tatăl ei. Era încîntată că-i respecta părerea, deşi nu vorbise prea serios. Dar îşi dădu seama că se afla într-un pericol şi mai mare decît îşi imaginase. I se înmuiaseră genunchii şi o învăluise căldura devastatoarei sale dorinţe sexuale. Şi toate acesta se întîmplau numai din cauza acestui... clown! Acest clown care hotărîse că nu avea nevoie de ea. Acest clown care refuzase să vorbească la telefon cu ea, acum cîteva zile.

– Ce cauţi aici, Tory? o întrebă Dan după un timp.

– Exact ce cauţi şi tu, îi răspunse ea, străduindu-se să abordeze o atitudine cît mai nonşalantă. Fac parte din spectacol.

– Probabil că Liz i-a spus lui Howard de marionetele tale.

– De fapt, i-am spus chiar eu. Howard nu-i pomenise lui Liz despre petrecere. Uitase.

Deodată, lui Tory îi trecu un gînd prin minte.

– Iar mie nu mi-a spus nici un cuvînt despre Deejay.

Dan ridică din umeri.

– Probabil că a uitat. Bineînţeles, i-am spus că nu ştiam dacă o să pot ajunge, aşa că şi-l scosese pe Deejay din minte, mai mult ca sigur.

Howard nu pomenise nici de Tory, se gîndi Dan. Altfel, clownul Deejay ar fi paralizat de emoţie. Dan era bucuros că o văzuse pe Tory abia după ce terminase. Visase toată săptămîna s-o întîlnească, dar nu-şi imaginase că va fi aşa.

– Cum s-au comportat roboţii? o întrebă el, încercînd să poarte o conversaţie normală.

– Au fost perfecţi, răspunse Tory. Copiii i-au îndrăgit. Mai ales pe Stan şi Bran.

– Ei sînt întotdeauna vedete. Aş fi vrut să ajung la timp, să văd ultimele îmbunătăţiri realizate de Howard.

Dan se uită la coşul de sub braţul lui Tory.

– Dar spectacolul tău de marionete?

Doamne sfinte, se gîndi Tory. Uitase complet de reprezentaţia ei.

– Trebuie să încep peste cinci minute. Dar cum să-mi adun spectatorii?

Dan se uită în jur.

– Se pare că unul din voluntari lucrează cu copiii chiar acum. Mă duc să-l ajut.

Porni ridicîndu-şi picioarele cu grijă, ca şi cînd ar fi mers pe uscat cu cizme de cauciuc.

Cînd se întoarse, o prinse pe Tory chichotind.

– Te deranjează dacă stau prin preajmă să te urmăresc? o întrebă el, ignorîndu-i veselia.

Fata îşi reveni.

– De ce să mă deranjeze?

– Nu ştiu, răspunse el.

Apoi o privi cîteva clipe, încordat.

– Dacă aş fi ştiut că mă priveai în timp ce umflam baloanele în formă de animale, le-aş fi spart pe toate.

Cînd se întoarse şi se îndepărtă, Tory zîmbi uimită. Oare Dan recunoscuse că prezenţa ei îl făcea nervos?

Îşi scoase iepurele credincios din coş şi-l vîrî pe mînecă.

– Ce crezi, Cecil? şopti ea, ţinînd marioneta aproape de faţă. Încearcă să-mi spună ceva? Mi-a dat cumva de înţeles că ar avea ceva personal pentru mine?

Cecil se gîndi o clipă, apoi clătină din cap viguros.

– Victoria Chase, cînd ai de gînd să te maturizezi? o certă el. Încetează să cauţi mesaje pe

care nu ţi le trimite nimeni. Daniel J. Stewart ar fi putut să telefoneze oricînd săptămîna aceasta, dar n-a făcut-o. Şi n-a vrut să discute cu tine cînd avea ocazia. Ai priceput?

Tory se încruntă.

– Hai, lasă-mă-n pace, Cecil.

Deodată, spunîndu-şi că discuţia ei cu Cecil mersese prea departe, îl scoase de pe mînă şi-l puse alături de un brontozaur albastru-electric, pe care-l confecţionase noaptea trecută.

– Ce-i asta? auzi ea.

Cînd se întoarse, văzu o fetiţă cu codiţe blonde şi ochi căprui, uriaşi, studiind noua marionetă.

– Dă-mi voie să mă prezint, zise Tory, imitîndu-l pe John Wayne.

Exersase această voce în timp ce cosea la maşină ultima ei creaţie.

– Şi acum ascultă! Pelerinul...

Peste cîteva clipe, fu înconjurată de copii. Spectacolul ei începuse şi se afla în elementul ei. Simţea că se relaxează şi se bucură împreună cu copiii.

În cele din urmă, îl scoase şi pe Cecil din coşul unde fusese exilat, ignorînd reproşul din ochii lui albaştri, de plastic, care-i spuneau că nu era întotdeauna uşor pentru un urechiat să fie în acelaşi timp alter ego-ul, confidentul şi analistul

neoficial al lui Tory Chase..

În afară de faptul că ştia de prezenţa lui Deejay printre spectatori, Tory nu se gîndi nici o clipă la Dan Stewart.

11

Dan era captivat. Vrăjit. Nu mai reuşea să-şi înfrîngă sentimentele pe care le nutrea faţă de Tory Chase.

Se gîndise la ea în fiecare clipă săptămîna trecută. Cînd îl sunase Roger, îi venise să se caţere pe telefon ca să ajungă la ea, sau cel puţin să-i audă vocea melodioasă, tonul uşor răguşit, care continua să-l obsedeze. Dar nu fusese necesar, din punct de vedere al afacerilor, să-i asculte ideile. Şi, îşi propusese de atîtea ori să se

ferească de ea, încît îi intrase în sînge.

De atunci însă, regretase că pierduse ocazia.

În timp ce conducea spre Santa Barbara, se entuziasmase la gîndul că o s-o audă pe Tory. Se străduise să-şi tempereze nerăbdarea. Se bazase pe această petrecere a copiilor, crezînd că o să fie prea ocupat ca s-o sune după-amiază şi prea obosit s-o caute după ce termină.

Ar fi trebuit să se resemneze de la început. Pentru că, atunci cînd Tory apăruse în faţa lui, în costumaţia ei exotică, din Mările Sudului, cu buzele întredeschise şi cu sfîrcurile întărite din minutul în care-l văzuse, cedase inevitabilului. Cum să facă ceea ce trebuia, cînd soarta îi aruncase o asemenea tentaţie? Cum să se ferească de o femeie care-l privea cu ochii umezi, plini de dorinţă, cînd el era costumat în clown? Cum să se oţelească împotriva dulcei ei senzualităţi, a voioşiei şi a farmecului ei?

N-avea cum.

Stătea s-o privească împrăştiindu-şi magia asupra copiilor şi asupra lui. Era nostimă şi-i făcea pe copii să-şi descopere talente ascunse. Încurajîndu-i să se joace cu marionetele din coş, reuşi repede să-i atragă pe cei mai timizi, care începură să cînte şi să imite personajele lor favorite din desene animate.

În cele din urmă, încheie spectacolul, punîn-

du-l pe Cecil să anunţe cu un aer important că era timpul să pună marionetele la loc în coş, ca să poată alerga toţi pe plajă, pentru crenvurşti şi îngheţată. Copiii alergară fericiţi, lăsîndu-i pe Dan şi pe Tory singuri, zîmbindu-şi unul altuia.

Acum, cînd nu mai juca teatru, Tory nu mai ştia ce să spună. Nu se aşteptase să-l vadă pe Dan la picnic. Nu se aşteptase să-l vadă deloc, cel puţin, nu pînă în ziua prezentării produselor. Şi era clar că nu se aşteptase să se uite la ea cu ochii aceia ai lui sclipind de pasiune.

În cele din urmă, vorbi cu reţinere:

– Cred... că am terminat.

– Şi eu la fel, zise el încet.

Tory se aplecă să ridice coşul.

– Eşti un clown minunat, domnule Stewart.

– Mulţumesc. Apropo, Howard este singura persoană care ştie că sînt Deejay şi, cu toate că-i place să vorbească, nu m-a trădat niciodată, poate să-i fi spus lui Liz. Am impresia că-i spune totul. Şi acum, m-ai descoperit. Enigma s-a destrămat.

– Nu chiar, zise Tory rîzînd. Dacă Liz ştie, n-o să spună nimănui, iar eu îţi promit că-ţi păstrez secretul.

– Da, ştiu, răspunse Dan încet.

Se uitară unul la altul, timp de cîteva clipe.

Apoi, rupseră din nou tăcerea.

– Planurile pentru lansare merg foarte bine. Cred că o să iasă cum ai sperat.

– Eram convins, Tory. De aceea ţi-am dat mînă liberă.

– Credeam că ai făcut-o fiindcă nu voiai să vorbeşti cu mine, spuse ea, după care amuţi.

Doamne, cum am putut să spun aşa ceva, se gîndi ea disperată. Te rog! Nu se poate!

Dan o studie intens înainte să-i răspundă:

– Am încredere în abilitatea ta de a lua hotărîrea potrivită, aşa că nu era necesar să aud detaliile. Şi nici nu voiam să le aud. Prefer să experimentez impactul prezentării tale, la fel ca toţi clienţii mei, fără să ştiu dinainte despre ce este vorba.

– Ah, rosti Tory pe un ton dojenitor.

Dar înţelesese motivul pentru care Dan nu vorbise cu ea la telefon din biroul lui Roger.

– Ştim amîndoi că aş fi putut folosi telefonul lui Roger drept scuză, ca să discut cu tine, continuă Dan.

Tory se întristă.

Dan îi observă dezamăgirea de pe faţă şi se bucură că-i păsa, dar nu voia să lase lucrurile nelămurite... Totuşi, ezită. Nu ştia cum să-i explice sentimentele neobişnuite care-l cuprinseseră ori de cîte ori se apropiase de un telefon.

– O.K., deci acum ştim cum stăm, spuse Tory

ridicînd bărbia, după cîteva clipe încordate.

Considera că merita vorbele lui Dan, după comentariul ei nepotrivit. Dar oare fusese nevoie să fie atît de cinstit? Făcu încă o încercare să-şi salveze mîndria.

– Apreciez votul tău de încredere, îi zise ea cu un zîmbet forţat şi n-o să te dezamăgesc.

Se răsuci pe un călcîi şi o porni pe pajişte, încercînd să meargă normal, deşi îi venea s-o ia la fugă, ca şi cînd ar fi auzit o împuşcătură pe aproape.

– Dar ai făcut-o deja, îi spuse Dan.

Tory se opri, dar nu se întoarse.

– Ce anume?

– M-ai dezamăgit. Nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus. La fel ca la prima întîlnire. Te grăbeşti să tragi concluzii şi îmi întorci spatele fără motiv.

Fata se întoarse încet spre el.

– Doar nu vrei s-o luăm de la început?

În schimb, Dan se îndreptă spre ea, lipăind cu pantofii lui enormi.

– Te conduc pînă la maşină, murmură el.

Holbîndu-se la picioarele lui, Tory se abţinu să nu pufnească în rîs.

Dan îi auzi chicotitul şi o privi supărat.

– Mă aştepţi puţin, să-mi pun o pereche de pantofi normali?

– De ce vrei să mai rămîn? îl întrebă Tory. Ai nevoie de ajutor?

– Am avut nevoie de ajutor din prima zi cînd ai intrat în biroul meu, îi ripostă el.

Lui Tory i se opri rîsul în gît.

– Ce vrei să spui?

Dan îşi ridică o sprînceană neagră ce părea trasată cu creionul.

– Dacă nu ştii ce vreau să-ţi spun, domnişoară Chase, înseamnă că eşti mai naivă decît mi-am imaginat.

– Şi mai naivă? Ei bine, domnule Stewart, poate nu-mi pasă de ce voiai să-mi spui, pufni Tory.

Dan oftă nerăbdător.

– Tory, n-am de gînd să stau aici şi să mă cert cu tine. Mă dor îngrozitor picioarele.

Fata rîse. Nu se putea abţine. Fir-ar să fie, se gîndi ea, bărbatul acesta reuşea întotdeauna s-o dezarmeze.

Îşi scoase pantofii de clown şi îşi băgă mîna în buzunarele voluminoase ale costumului său, să pescuiască o pereche de espadrile din pînză.

– Să nu-mi spui că sînt la fel de fără fund ca şi portbagajul maşinii tale, remarcă Tory privindu-l. Ai de gînd să mai scoţi şi alte lucruri din buzunare, ca de pildă, o sfoară de eşarfe din mătase ale unui magician?

–Nu, doar espadrilele, îi replică Dan, dezlipindu-şi nasul roşu din plastic şi punîndu-l în buzunar.

Tory se gîndi că arăta şi mai caraghios fără nas şi cu pantofi obişnuiţi, dar nu voia să izbucnească din nou în rîs. Ar fi trebuit să fie supărată pe el, nu să se amuze.

– Şi, cînd te gîndeşti... reuşi ea să spună calmă, mi-ai spus că aş rămîne surprinsă dacă aş vedea ce lucruri ai în portbagaj. Te refereai cumva la acest costum?

– Nu-l las la vedere. Îl ascund sub crosele de golf, sub rachetele de tenis şi sub alte lucruri masculine.

– Şi de ce ascunzi un costum de clown în maşina ta, domnule Stewart?

Dan ridică din umeri.

– Ca să-l am la îndemînă.

– Sigur, logic, spuse Tory, ca şi cînd răspunsul său ar fi reprezentat o explicaţie mulţumitoare. Un om de afaceri din industria electronică poate fi oricînd pus în situaţia să se îmbrace într-un costum de clown.

Clătină din cap rîzînd şi apoi adăugă serioasă.

– Se ştia că vii la petrecerea asta, Deejay. Copiii te aşteptau.

– Înseamnă că a fost bine că am reuşit să mă întorc. Nu eram sigur. Traficul este foarte

aglomerat pe autostradă.

– Şi unde mai dai spectacole?

– Dar tu? se interesă Dan.

– Eu te-am întrebat prima.

– O.K., O.K. În spitale, la adunări de binefacere pentru strîngerea fondurilor, la petrecerile de Crăciun... doar n-ai nevoie de o listă. Sînt sigur că apar ca Deejay în aceleaşi locuri frecventate de Cecil şi de celelalte marionete.

Tory clătină din cap uimită.

– Daniel J. Stewart, tu eşti Clark Kent din setul Clarabell. Un clown de dulap. Ce faci, îţi schimbi hainele în cabinele telefonice?

– Nu, de obicei, caut cea mai apropiată fabrică de apă gazoasă.

Cînd ieşiră la şosea, Dan o luă de cot, ignorînd privirile curioase ale trecătorilor.

Dîndu-şi seama ce ciudat arătau amîndoi în timp ce se grăbeau să traverseze strada, Tory izbucni în rîs. În acelaşi timp, clipi repede din ochi, să-şi oprească lacrimile. Dan era mult mai profund decît îşi imaginase, la fel ca şi sentimentele ei pentru el.

Dan observă ciudata tulburare emoţională a lui Tory.

– Tremuri, zise el, încruntîndu-se.

Tory nu-i răspunse. Bineînţeles că tremura. Se stăpînea ca un copil să nu rîdă de el, fiindcă arăta

atît de caraghios. Şi încerca să-şi oprească lacrimile inexplicabile, pentru că descoperise ce persoană sensibilă era. Lupta împotriva celei mai primitive, mai intense şi mai nebuneşti dorinţe trezite de atingerea lui. Tremura? Păi era de mirare că nu declanşase un mic cutremur din momentul în care degetele lui Dan se lipiseră de coful ei.

Dan nu insistă asupra subiectului. Rămaseră tăcuţi amîndoi, pînă ajunseră la maşină. Tory puse coşul pe capotă, îl luă pe Cecil, trase fermoarul de pe spatele iepurelui şi îşi luă cheile.

– Ce ingenios! remarcă el.

– Cecil are grijă de mine în multe feluri, spuse Tory emoţionată, aşezînd iepurele la loc, în coş.

Ezită înainte să descuie portiera. Nu ştia dacă o să reuşească.

– De cînd îl ai pe Cecil? o întrebă Dan.

– Doar de trei ani. De fapt, este Cecil al Patrulea. Cînd am împlinit cinci ani, l-am primit cadou pe stră-stră-bunicul lui. Am început să-i spun toate necazurile mele lui Cecil Întîiul şi a devenit un iepure nefericit.

– Dar plin de talent, remarcă Dan.

Se întreba de ce Tory nu-şi descuiase încă maşina. Spera că zăbovea şi nu se îndura să-l lase, la fel cum nici el nu se îndura să-i spună la revedere.

– Chiar trebuie să pleci? o întrebă el. N-ai vrea să servim un crenvurşt? Am auzit că sînt...

Încerca să spună ceva deosebit.

– Din carne de vacă, zise el, în cele din urmă.

Bravo, se gîndi Dan dezgustat. Grozav. Acum discuta despre specialităţi vieneze. Cum să reziste o femeie unor asemenea vorbe seducătoare?

Tory se uită la el cîteva secunde, apoi se sprijini de maşină, îngropîndu-şi faţa-n mîini, în timp ce scotea sunete înfundate şi-i tremurau umerii.

– Tory, ce faci, rîzi sau plîngi? o întrebă Dan, brusc alarmat.

Nu ştia ce făcuse ca să declanşeze o asemenea reacţie.

– Nu ştiu, răspunse ea cu un glas înfundat. Ştii, eşti atît de...

Clătină din cap, fără să-şi ridice faţa.

– N-am ştiut niciodată la ce să mă aştept de la tine!

Dan lăsă pantofii de clown şi-o prinse de încheieturile mîinilor.

– Ciudat, dar şi eu credeam acelaşi lucru despre tine, zise el încet, trăgîndu-i mîinile de pe faţă. Şi văd că plîngi.

Aplecîndu-se instinctiv să-i şteargă lacrimile cu buzele lui, dădu de gura ei. Şi, în clipa următoare,

îi îmbrăţişă trupul suplu, strîngîn cu putere.

Mîinile lui Tory căutară ceva de care să se agaţe şi dădură de umerii lui Dan. Îşi îngropă unghiile în carnea lui. Cînd îşi deschise buzele, să se supună atacului alor lui, simţi gustul ciudat de vopsea şi de unsoare, dar nu-i păsa. Limba ei o întîlni pe-a lui, mîngîind-o şi dansînd în voie. Gura lui era dulce, fierbinte şi ademenitoare.

– Tory, murmură Dan cînd opri să-şi tragă sufletul, atingîndu-i buzele pline de timp ce mîinile lui se mişcau în cercuri, pline neastîmpăr, pe spatele ei gol, aproape pînă la şold.

– De ce plîngeai, Tory? Din cauza vorbelor pe care ţi le-am spus săptămîna trecută? Pentru că am fost destul de prost să te cred vin că nu sînt genul de bărbat pe care-l meriţi?

– Nu plîngeam, se smiorcăi cu ochii închişi, în timp ce Dan îi acoperea faţa cu sărutări fierbinţi. Şi nu-mi pasă dacă mai eşti genul de bărbat pe care-l merit, indiferent ce vrei să spui. Rîdeam... şi poate că plîngeam puţin, pentru că eşti atît de nostim, atît de bun, de... de...

– Dulce, îi sugeră Dan, cu un glas scăzut, intim. Şi drag. Să nu uităm cît de dulce şi cît de drag sînt.

Tory rîse din nou, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

– Nu, să nu uităm, bineînţeles, zise ea, pe un

ton blînd.

Dan îi acoperi din nou gura cu a lui. Îşi băgă degetele mari sub marginile costumului ei de baie şi înaintă spre sîni. Fata gemu de plăcere şi îi înlănţui gîtul cu braţele, arcuindu-se, ca să-l lase să-i cuprindă sfîrcurile nerăbdătoare, mîngîindu-le pînă cînd o înnebuni de dorinţă. Se aplecă să-i dezmierde gîtul, apoi îi acoperi decolteul cu sărutări.

– Ah, Dan, te doresc atît de mult! şopti Tory. Am încercat să mă abţin, te rog să mă crezi. Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

– Şi eu la fel, îi mărturisi el. Am încercat mai mult decît îţi poţi imagina.

Inspiră adînc, apoi se îndreptă şi îşi strînse braţele în jurul lui Tory, sprijinindu-şi obrazul de creştetul capului ei.

– Cred că lucrurile ne scapă de sub control, şopti el. S-ar putea să ne aresteze dacă continuăm aşa într-un loc public.

Tory oftă şi îşi frecă faţa de gîtul lui. Stăteau aşa, îmbrăţişaţi, încercînd să se calmeze, pînă cînd Dan îşi puse degetele pe braţele ei şi o îndepărtă puţin. Nu-i venea uşor. Lupta împotriva unor forţe foarte puternice.

O privi şi deschise gura să vorbească.

Dar nu scoase nici un sunet. O expresie îngrozită se întinse pe chipul lui.

– Ce s-a întîmplat? se interesă Tory, întrebîndu-se dacă nu cumva auzise o sirenă de poliţie şi urmau să fie arestaţi într-adevăr pentru comportare indecentă.

– Uite ce ţi-am făcut, exclamă el.

Vorbea şi mai îngrozit decît arăta.

Tory începu să se îngrijoreze.

– Ce?

– Faţa ... costumul de baie... părul! La ce dracu' mă gîndeam? Cum am putut să fac aşa ceva fără să-mi dau seama?

Încruntîndu-se, Tory se privi şi văzu urme de vopsea pe costumul de baie, pe gît şi chiar şi pe sîni. Se aplecă să se uite în oglinda maşinii. Era mînjită pe toată faţa. Avea urme şi pe păr. Dan avea dreptate; arăta groaznic. Începu să chicotească şi apoi izbucni în rîs.

– Ei, Dan, îi spuse ea printre sughiţuri de rîs, ce este negru cu alb şi roşu din cap pînă-n picioare? Eu!

– Văd că nu te-ai supărat, zise el, uimit de reacţia lui Tory.

Nu cunoştea nici o femeie care să rîdă după ce se trezise plină de vopsea unsuroasă. Zîmbi.

– Chiar că nu te-ai supărat.

– Bineînţeles că nu, prostuţule, spuse Tory îndreptîndu-se de spate. Şi, dacă crezi că arăt rău, ar trebui să vezi ce-ai făcut cu...

Se opri, devenind brusc serioasă.

– Dan, zîmbeşti!

Îi pipăi gura cu degetele şi murmură:

– Zîmbeşti, deşi eşti mai încruntat decît am văzut vreodată pe cineva.

– Iar tu credeai că n-o să mă vezi niciodată surîzînd, spuse el liniştit.

Tory încuviinţă din cap, cu ochii plini de lacrimi, din nou.

Dan îi luă cheile din mînă.

– Hai să plecăm de aici. N-am maşina aici, aşa că o s-o conduc pe-a ta, iar tu o să încerci să închizi robinetele ochilor.

– Bună idee, spuse Tory, smiorcăindu-se puţin. Şi unde mergem?

– La mine, O.K.? Este aproape şi am un borcan cu cremă, ca să îndepărtăm vopseaua. Am şi o pungă cu pui în congelator, care vor fi mai gustoşi decît crenvurştii de vacă.

Dan puse mîna pe spatele lui Tory şi o conduse la locul ei, lîngă şofer, luînd cu el pantofii uriaşi şi coşul cu marionete.

– Nu prea îţi place să-ţi afişezi emoţiile, remarcă Tory cînd deschise portiera.

– Depinde de emoţii. Cele de acum cîteva minute nu m-au deranjat.

– Nu te mai preface, îi replică Tory cînd se sui în maşină. Doar ştii ce vreau să spun.

Dan se aplecă s-o sărute pe vîrful nasului, în timp ce descuia portiera din spate.

– Dacă vrei să spui că nu suport să te văd plîngînd, aşa este.

Tory deschise gura, după care o închise din nou. Nu avea ce să mai spună. Rămase liniştită, în timp ce Dan punea coşul cu marionete şi pantofii de clown pe bancheta din spate, pregătindu-se apoi să-şi ocupe locul la volan.

Se întreba din nou dacă era într-adevăr cu Dan sau visa. Oricum, nu voia să scoată nici un sunet, de fricã să nu se trezească.

– Drăguţă casă, remarcă Tory, cînd trase pe alee.

Erau primele cuvinte pe care le rostise în cele cîteva minute cît durase să ajungă la bungalow-ul modest, acoperit la exterior cu lemn gălbui, cu acoperiş de teracotă şi cu o curte bine întreţinută.

– Mi se potriveşte, spuse Dan, oprind motorul şi privind casa.

Deodată, văzînd-o cu ochii lui Tory, adăugă aproape ca o scuză.

– Dar obişnuită. Nu are nimic deosebit.

Tory zîmbi.

– Este foarte deosebită. Ostentaţia nu este stilul tău. Iar mie îmi place acest stil.

O studie un timp. Vorbea serios, constată el surprins. Nu era doar politicoasă.

– Şi eu sînt impresionat de stilul tău, zise el cînd se întoarse să coboare.

Înconjură maşina, cînd îi trecu prin minte un gînd uimitor: Tory era prima femeie pe care o adusese acasă. Şi o făcuse fără să reflecteze, ca şi cînd ar fi fost perfect normal. Ce avea oare de-l obliga să se comporte altfel?

Dan o privi distrat, în timp ce-i ţinea portiera deschisă şi apoi o conduse în casă. Nu prea ştia ce-o să urmeze cînd vor ajunge înăuntru. Sigur, vor face dragoste şi, de data aceasta n-o să dea înapoi. Dar mai era şi cina şi vopseaua de care trebuiau să se ocupe. Nu era sigur cum ar trebui să procedeze. Cum să sugereze o atmosferă romantică în timp ce se demachia şi punea o cratiţă în cuptor?

Se hotărî rapid şi o duse direct în baia pentru oaspeţi.

– Borcanul cu cremă este în dormitor. Îl aduc imediat.

Ajuns în cameră, îşi scoase pernele pe care le purtase sub costumul de clown. Cînd îşi trase peruca verde, auzi hohotul de rîs al lui Tory de pe

hol. Probabil că se uitase în oglindă. Îi înflori alt surîs în colţul gurii. Casa lui părea deodată mai luminoasă. Mai cochetă. Mai plină de viaţă ca oricînd. Se relaxă puţin. Totul va fi bine. Găsi crema şi i-o duse lui Tory. Stătea în faţa lavoarului din gresie spaniolă şi îşi freca obrazul cu un şerveţel uscat.

– Nu este bine aşa, o certă el, deşurubînd capacul borcanului. Întoarce-te cu faţa spre mine.

Tory se supuse zîmbind. Ochii ei aruncau flăcări arămii în timp ce-l studia. Privirile ei alunecau încet peste trupul lui.

Dan surîse şi el. Îi plăcea expresia ei, inocentă şi lascivă în acelaşi timp. Îi plăcea cum îşi ridicase faţa spre el, liniştită, încrezătoare, îngemănîndu-şi privirile cu ale lui, în timp ce aşeza borcanul pe lavoar. Luă puţină cremă şi începu s-o întindă pe obrajii şi pe fruntea ei. Îi plăcea totul la Tory Chase, cel puţin tot ce descoperise pînă acum. Şi spera să descopere mult mai mult, cît de curînd.

– Îmi place crema asta, zise Tory. Miroase a migdale.

– Mă bucur, îi răspunse Dan.

Îi studie buzele.

– Zîmbeşti minunat, Dan Stewart, murmură ea. De-abia aştept să văd cum o să surîzi cînd n-o să mai fii atît de încruntat.

– Poate că n-o să vezi niciodată, o necăji el,

luînd cîteva şerveţele să-i şteargă vopseaua înmuiată cu cremă. Poate că sînt încruntat natural, iar zîmbetul este iluzia machiajului.

Fata rîse.

– Hai să ne lămurim.

De îndată ce Dan îi curăţă faţa şi aruncă serveţele în coş, îşi înmuie degetele în borcan şi întinse crema uşor pe gura de clown roşie şi tristă a lui Dan.

– Arată bine, remarcă ea, îndepărtînd cu şerveţelul cutele de supărare.

Dan îşi puse mîinile pe talia lui Tory şi-i dădu voie să şteargă tot ce mai rămăsese din Deejay. Nu ştia ce-i plăcea mai mult: s-o cureţe pe Tory, sau să se lase curăţat de ea.

– Este exact cum credeam, zise ea în cele din urmă.

Îşi curăţă degetele cu un şerveţel, îl aruncă la coş şi apoi pipăi buzele lui Dan.

Dan nu-şi dăduse seama că mai zîmbea încă. Dar nici nu era surprins. Se simţea ridicol de fericit.

– Ştii, spuse Tory cu o sclipire jucăuşă în ochi, te cureţi destul de frumos.

– Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre tine, o tachină el.

Tory se bosumflă.

– Bestie ce eşti!

Dan rîse liniştit, înmuindu-şi două degete în borcanul cu cremă.

– Am omis cîteva locuri. Părul, de exemplu. Nu prea ştiu ce să fac cu petele de acolo, doar că...

Vocea lui Dan suna ca o dezmierdare intimă.

– Poate... mai tîrziu... la duş.

Cînd vorbi, întinse crema pe gîtul lui Tory şi apoi mai jos, sub stern.

– Dar aici... Aceasta este o zonă unde pot lucra.

Văzu cum ochii de ambră ai fetei se întunecară. Respiraţia ei deveni scurtă şi întretăiată. Cînd îşi mişcă degetele în cercuri mici, deasupra sînilor, îi simţi pulsul accelerat. După ce şterse crema, îşi agăţă degetele mari de bretelele costumului ei de baie şi trase uşor.

– Ar fi trebuit să fac asta mai devreme, spuse el. Am avut noroc că n-am pătat materialul.

Tory se gîndi că ar fi trebuit s-o facă mult mai devreme. Cam cu o săptămînă în urmă. Dar nu spuse nimic. Inspiră adînc şi rămase tăcută, să-l privească. Voia să-şi întipărească în minte fiecare detaliu.

Încet, foarte încet, Dan îi trase bretelele pe braţe, centimetru cu centimetru, îndepărtînd materialul care-i ascundea sînii.

– Ce frumoşi sînt ! exclamă el, inspirînd şuierător. Eşti atît de minunată, Tory.

Se aplecă şi-şi atinse obrazul de fiecare sfîrc rozaliu, pe rînd, apoi buzele. Atingerea lui era uşoară ca un fulg. Apoi se îndreptă şi-i zîmbi din nou.

– Eşti tot ce mi-am imaginat, Tory. Totul şi ceva în plus.

Tremurînd excitată, voi să-l îmbrăţişeze, dar constată că bretelele trase pînă la talie îi ţintuiseră mîinile. Atunci, îşi ridică braţele instinctiv şi le scoase din costum.

Dan gemu încet în timp ce privea mişcările provocatoare ale lui Tory şi, cînd începu să-şi scoată tricoul, se întrebă dacă va reuşi să facă dragoste cu ea aşa cum dorea.

– Ai grijă, o preveni el, prinzînd-o de mîini.

Îi vorbea pe un ton agitat.

– Mi-e greu să mă stăpînesc, Tory.

– O.K., zise ea blînd, zîmbindu-i. De-abia aştept să nu te mai stăpîneşti.

– Dar nu chiar acum, spuse Dan. Mai întîi, trebuie să ne dăruim atîta plăcere...

O privi un timp şi apoi îşi scoase tricoul. Îşi puse palmele deasupra taliei ei, în părţi, cu degetele întinse spre spate, iar cele mari îndreptate spre sîni.

– Uimitor! exclamă Tory, explorînd trupul suplu al lui Dan cu ambele mîini.

– Ce este uimitor? o întrebă el, cu un glas

răguşit, în timp ce palmele ei îi încercuiau uşor sîrcurile întărite.

– Arăţi exact cum mi te-am imaginat din prima zi...

Dîndu-şi seama prea tîrziu ce spusese, se opri brusc şi simţi cum i se ridică sîngele în obraji.

– Şi tu? spuse Dan zîmbind.

Tory îl privi uimită.

– Vrei să spui că... nu te gîndeai...

Rîse.

– ....doar la afaceri?

O trase mai aproape de el.

– Te-am dorit din clipa cînd ai intrat în biroul meu, Tory.

– Habar n-am avut, murmură ea, încolăcindu-i gîtul cu braţele.

Îşi dădu seama că Dan nu-şi pierduse deloc stăpînirea de sine. N-o strîngea la piept. O ţinea în aşa fel, încît sînii ei să-i atingă uşor pieptul. Legănîndu-se uşor, dintr-o parte într-alta, Tory închise ochii şi se concentră asupra senzaţiei trezite de apropierea pielii ei de-a lui. O făcea să se înfioare din tot corpul. Simţi gura lui Dan peste a ei, limba lui, despărţindu-i buzele, degetele înfipte în carnea ei, trăgînd-o spre el.

– Doamne, Tory, eşti atît de catifelată, murmură el, în timp ce-i dezmierda gura, făcînd-o să-l dorească şi mai mult.

Începu s-o mîngîie pe spate, modelîndu-i rotunjimile.

– Atît de catifelată şi de lascivă.

Tory tremura de plăcere cînd Dan îşi lipi buzele de gîtul ei. Limba lui se adînci în scobitura decolteului şi-i găsi pulsul agitat. O umezi, iar apoi alunecă pînă la ureche şi-i şopti:

– Cînd te gust, am impresia că rup una din acele petale mici, mov ale trifoiului şi descopăr nectarul ascuns între ele. Chiar dacă nu ştii că se află acolo, este o dulce surpriză cînd îl găseşti.

Răsuflarea lui caldă gîdilă urechea lui Tory, făcînd-o să se înfioare de plăcere.

– Şi intenţionez să savurez fiecare strop, adăugă el, aplecîndu-se s-o dezmierde cu buzele pe gît şi pe sîni.

După ceea ce lui Tory i se păru o eternitate, luă în gură unul din sfîrcurile ei umflate. Îi înconjură areola cu limba şi-l gîdilă excitant. Apoi îi spuse delicat, ca şi cînd ar fi extras nectarul din fiecare petală micuţă.

Tory scoase un geamăt neajutorat cînd Dan acordă aceeaşi atenţie drăgăstoasă şi celuilalt sîn. Îi tremurau picioarele, gata să cedeze. Se apucă de umerii lui, cu capul dat pe spate, arcuindu-şi trupul.

Îşi duse mîna la fustă şi, peste cîteva secunde, pînza alunecă pe podea. Dan îi acoperi pieptul cu

sărutări, în timp ce-i trăgea costumul tot mai jos, explorînd-o cu buzele lui. Cînd căzu pe podea Tory ieşi din el şi din pantofi şi rămase goală. Dan o luă în braţe ca pe-un fulg, o aşezã pe marginea lavoarului şi se aşezã între coapsele ei. Apoi, îi luă faţa-n mîini şi-i astupă posesiv gura cu a lui.

Tory îşi ridicã palmele de pe umerii săi, pînă cînd degetele ei dădurã de părul lui întunecat, mătăsos. Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi se lipi de el. Simţea gresia rece a lavoarului pe piele şi pantalonii aspri de doc ai lui Dan pe coapse.

– Minunat, murmurã el.

O îmbrăţişă şi-i cuprinse fundul cu ambele mîini.

– Perfect. Mă simt ca şi cînd m-aş fi înfăşurat în mătase pură. Şi acum, ţine-te de mine. Te vreau în patul meu, Tory. Nu aici.

Apoi adăugă, zîmbind maliţios:

– Cel puţin, de data aceasta.

Cuvintele lui o făcurã să se înfioare. Zîmbind, cu ochii sclipind de dorinţă, strînse picioarele în jurul lui şi îşi atîrnă braţele de gîtul bărbatului. Îi simţi muşchii pe coapsele ei, în timp ce-o ducea în dormitor, abdomenul lui suplu, lipit chiar de centrul feminităţii ei. Îşi dădea seama vag pe unde trecea, cînd Dan se opri deodată, o sărută pe buze şi o aşezã pe pat.

Tory nu se îndura să-i dea drumul, dar, în cele din urmă, se relaxă, întinzîndu-se pe perne să-l privească, în timp ce se dezbrăca.

– În sfîrşit, zise ea zîmbind. Dar merita să aştept.

– Ştii, Tory, îi spuse el, întinzîndu-se lîngă ea. Cînd te uiţi la mine...

Dar ultimele lui cuvinte se pierdură în aer cînd îl trase spre ea, să-i acapareze gura cu a ei.

Începură să se studieze unul pe celălalt. Dan îşi trecu mîna peste trupul lui Tory şi învăţă toate curbele ei sinuoase, zîmbind cînd atingerea lui o făcea să respire sacadat. Tory îl dezmierdă, plimbîndu-şi şi ea degetele în jos, pe piept şi pe abdomen, de-a lungul şoldurilor, în scobitura coapsei, pipăind duritatea mătăsoasă şi fierbinte a sexului său.

– Tory! exclamă el gemînd. Nu mai rezist. Aşteaptă... aşteaptă încă puţin... dă-mi voie să te pregătesc.

– Ah, Dan, sînt gata acum, spuse ea grăbită. Nu vreau să mai aştept. Te rog, Dan. Am nevoie de tine.

– Şi eu am nevoie de tine, Tory, murmură el. Dar vreau ca totul să fie perfect, să am grijă de tine...

– Da, ai, şopti ea, plimbîndu-şi buzele peste faţa, peste gîtul şi peste pieptul lui. Atingerea ei

ardea ca focul.

Dan cedă şi o acoperi cu trupul său. În timp ce-şi desfăcea coapsele pentru el, îşi strecură o mînă între corpurile lor şi-i atinse punctul cel mai sensibil. Da, era gata pentru el. Dar va fi şi mai excitată peste cîteva clipe.

Cînd pătrunse în ea, Tory izbucni imediat în mici spasme de plăcere şi-l învălui într-o căldură umedă. Simţi că întreaga ei viaţă aşteptase această clipă perfectă, la care nici nu visase vreodată.

Dan îşi strecură braţele sub şoldurile ei, să-i cuprindă fesele şi s-o ridice spre el. Şi, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, îi spuse blînd:

– Hai, Tory, hai să ne lăsăm în voia sentimentelor, indiferent ce se întîmplă. Să nu se împotrivim. Şi să vedem unde ne duc.

Privirile lor se îngemănară în timp ce-o pătrundea cu putere.

Se miră să constate că putea fi penetrată atît de adînc şi că era atît de minunat.

– Da, şopti ea cînd se pregăti să întîmpine plăcuta invazie.

Ar fi vrut să nu se mai termine, să rămînă înlănţuiţi pentru vecie.

– Ah, da, încă o dată. Da, te rog, încă o dată.

Dan îşi strînse braţele în jurul ei cînd îl privi. Cu inimile bătîndu-le să le sară din piept, se

îmbrăţişară, purtaţi de valurile înspumate ale extazului erotic, pînă la marginea unei cascade. Rămaseră suspendaţi acolo, o clipă infinită, iar apoi se aruncară în prăpastie, spre apele liniştite din abis.

Plutind în braţele lui Dan, Tory ştia că n-o să regrete niciodată aceste momente. Chiar dacă vorbele lui de săptămîna trecută intenţionaseră s-o pregătească pentru o viitoare dezamăgire sentimentală, acest episod petrecut împreună, va face orice durere mult mai uşor de suportat.

12

–Părul tău arată groaznic, remarcă Dan, strîngînd-o la piept după ce făcuseră dragoste. Vopseaua lipicioasă l-a făcut să se ridice ca nişte ţepi. Parcă ai fi vrut să te faci punkistă şi ai fi abandonat la jumătatea drumului, înainte să te implici din tot sufletul.

Să mă implic din tot sufletul, se gîndi Tory, alarmată. Dan folosea cuvintele în glumă, dar o speriau oricum. Bănuia că se implicase deja. Cel puţin, cu trupul. Cu un bărbat pe care-l recu-

noscuse de la început drept pierzania ei.

Preferînd să nu se gîndească ce derutată şi impresionată fusese de impactul profund al iubirii lor carnale, îşi dădu capul pe spate şi strîmbă din nas.

– Mulţumesc, domnule Stewart. Şi părul tău este la fel de încîntător. Nu chiar atît de izbitor ca peruca verzuie, dar aproape divin în felul său.

Dan se dădu jos din pat şi o luă în braţe dintr-o mişcare.

– Este timpul să facem duş.

Prinzîndu-şi braţele de gîtul lui, Tory rîse şi dădu din picioare, prefăcîndu-se că protestează.

Dar el n-o băgă în seamă. O duse în braţe în baie şi-o aşeză lîngă duş, ţinînd-o lîngă el, în timp ce deschidea robinetele şi potrivea apa.

– Prea fierbinte, spuse el şi răsuci robinetul de apă rece.

Tory întinse mîna sub jet.

– Acum este prea rece.

– O.K., bucle aurii, spune-mi cînd îţi place.

Fata zîmbi. După ce potrivi apa cum îi plăcea, încuviinţă din cap.

– Perfect.

Dan îşi băgă capul sub jet, apoi şi-l trase şi-i zîmbi, cu ochii închişi.

– Da. Absolut perfect.

– Eşti un prost, zise Tory rîzînd.

Dan îşi şterse apa de pe faţă şi-i dădu părul la o parte.

– O.K., hai, treci la spălat, îi porunci el vesel, plesnind-o uşor peste fund.

Tory îl ascultă şi Dan intră în cadă cu ea.

– N-am mai şamponat pe nimeni pînă acum, spuse el, luînd sticla de plastic de pe raftul de faianţă de deasupra duşului.

– Pot să-mi spăl şi singură părul, îi sugeră Tory.

Dan zîmbi şi clătină din cap.

– Nu. Mi-ar plăcea s-o fac eu în locul tău. Oricum, azi pare să fie ziua tuturor începuturilor.

– Care începuturi? întrebă ea, privindu-l cum îşi turna şampon în palmă.

– Strînge bine din ochi, zise el.

– Care începuturi? insistă Tory fără să închidă ochii.

– De exemplu, este prima oară cînd am făcut dragoste. Prima oară cînd a fost descoperită identitatea mea secretă de altcineva decît Howard. Şi este prima oară cînd am trăit nişte sentimente care ar putea zgudui întreaga mea existenţă, adăugă el în gînd. Prima oară cînd am

făcut dragoste cu o femeie şi am dorit să mai stea lîngă mine, în loc să mă retrag cît mai decent posibil. Prima oară cînd mi-am dat seama că sînt capabil de emoţii.

– Tare aş vrea să ştiu la ce te gîndeşti, spuse Tory privindu-l atentă.

Dan înţepeni şi se uită la ea, ca şi cînd ar fi auzit ce-şi spusese în gînd. Dar oare ar fi atît de cumplit să-i destăinuie ce simţea?

Da, ar fi, se hotărî el pe moment, revenind la plăcuta lui îndeletnicire. Călca pe un teren nesigur. Trebuia să se mişte cu prudenţă. Dacă se rănea singur, nu era mare lucru, dar dacă risca să vorbească prea devreme şi s-o rănească pe Tory, era cu totul altceva.

– Eşti tare curioasă, aprecie el, în cele din urmă, reuşind să nu se arate atît de stresat pe cît părea. Probabil că doreşti să auzi tot ce gîndesc oamenii în sinea lor. Şi ţi-am spus doar să închizi ochii.

– Cîteodată vorbeşti pe ocolite, ştii asta? remarcă Tory. Dar îmi place ce faci şi nu-i nevoie să închid ochii. Am încredere în tine. Eşti foarte blînd.

– Prea blînd?

Fata chicoti.

– Nu, aşa cum trebuie. De fapt, eşti atît de priceput, încît te-aş putea recomanda coafezei mele ca şamponeză.

– Vezi? zise el zîmbind. Două oferte de serviciu în aceeaşi zi. Dacă îmi pierd compania, am ce alege. Şamponează sau clownu lui Tory. Dar tu? Dacă totul s-ar duce de rîpă în plan profesional, ce-ai face? Ai da spectacole cu marionete în stradă?

– Presupun că da, deşi aş prefera...

Chicoti, apoi spuse sfidător:

– Aş prefera să fiu dansatoare exotică.

Dan înălţă din sprîncene.

– Adică stripteuză?

– Nu, dansatoare exotică, insistă Tory. De tip vechi.

– Visul oricărui bărbat, zise Dan, dîndu-şi ochii peste cap. O stripteuză dulce şi demodată. Şi cu ce ai atrage atenţia publicului? Cu evantaie?

Luă spumă în mînă şi i-o puse pe sîn.

– Cu baloane de săpun?

– Ştiam că o să-ţi vină idei, zise Tory rîzînd.

– Da, bineînţeles că-mi vin idei, îi replică Dan, strîngînd-o în braţe.

– Ceea ce-mi place la tine, murmură ea, este locul în care-ţi vin cele mai bune idei.

Lui Dan îi luă mult timp să-şi şamponeze părul.

Cînd ieşiră în sfîrşit de sub duş, Tory spuse zguduită:

– Nu cred că o să te recomand coafezei mele. Se pare că ai tendinţa să te laşi distras de alte lucruri.

Dan o înfăşură într-un prosop uriaş şi-i legă părul într-unul mai mic.

– Nu-i nimic. Prefer să fiu clownul tău.

– Atunci, va trebui să zîmbeşti. Îmi plac clownii zîmbitori.

– Foarte bine. Cred că am uitat cum să mă încrunt.

Dan începu să-şi şteargă viguros părul cu alt prosop.

– Este cel mai drăguţ lucru pe care ai fi putut să mi-l spui, zise Tory cu un glas blînd.

El se opri, îşi dădu prosopul deoparte şi-o privi. Chiar vorbise serios, se gîndi el uimit. Altei femei i-ar fi plăcut să i se spună că era frumoasă, sexy, deosebită. Lui Tory însă îi sclipeau ochii pentru că-i mărturisise că-l făcea să uite cum să se încrunte.

Puse prosopul deoparte, îşi trecu degetele prin păr, să-l netezească şi apoi o luă în braţe.

Deodată, fu cuprins de o dorinţă primitivă,

care mergea dincolo de confortul libertăţii fizice. Voia ca Tory să fie a lui. A lui în întregime. Trebuia s-o facă să ştie că-i aparţinea. Trebuia să i se întipărească în suflet.

Tory simţise că se produsese o schimbare în timp ce-l privea. Braţele lui se oţeliseră în jurul ei. Cînd îşi înclină capul să-i acopere gura, sărutul lui îi ceru supunere totală.

Cînd îşi înălţă fruntea şi o privi din nou, cu ochii lui întunecaţi de hotărîre şi de pasiune, o cuprinse un tremur de plăcere şi de uimire. Dan întinse mîinile şi-i desfăcu prosopul care-i strîngea părul. Acest simplu gest o făcu să se înfioare. Tory se simţea preţuită şi derutată în acelaşi timp de amestecul de sentimente din inima ei. Deşi rîdea şi-l tachina cînd demonstra o remarcabilă îndemînare în mînuirea uscătorului de păr, era copleşită de senzualitatea care se insinua în fiecare gest al lui.

Îi trase prosopul în care o înfăşurase şi rămase tăcut mult timp, studiind-o posesiv. Apoi o luă-n braţe şi o aşeză pe pat. Îi dădu părul la o parte de pe frunte şi o sărută tandru.

Pe urmă, făcu dragoste cu ea, sărutînd-o şi gustînd-o, savurînd-o şi explorînd-o, descoperindu-i toate secretele. Cînd murmură un timid

protest, îi spuse blînd:

– N-o să-ţi fac nici un rău, Tory. Nici acum, nici altă dată. Nu trebuie să ai reţineri. Nu este nevoie. Am trecut demult peste această etapă.

Spre uimirea ei, Tory îl crezu. N-o s-o rănească. Cuvintele lui de săptămîna trecută, cînd o prevenise, nu mai contau. Seminţele îndoielii sădite de Howard în mintea ei, fără să vrea, cînd trăncănise despre aventurile sentimentale ale lui Dan, se risipiră. Aşa că se relaxă şi i se dărui din tot sufletul. Iar cînd limba lui Dan găsi petalele feminităţii ei, făcîndu-le să se deschidă ca un ibiscus înflorit, îşi descătuşă senzualitatea înnăscută.

Era delicioasă ca mierea caldă cînd Dan îi acoperi corpul cu al lui şi o pătrunse. Îi sărută pleoapele. Îi dezmierdă buzele cu limba şi pătrunse în gura ei. O ţinea în braţe şi-i murmura vorbe de alint, îndemnînd-o să-şi dea drumul, să zboare mai sus.

Cînd mişcările din ce în ce mai rapide ale lui Dan îi arătară că ajunsese aproape de orgasm, Tory se simţi deodată atrasă într-un vîrtej erotic. O înspăimînta. Era ca şi cînd s-ar fi trezit în centrul unui uragan. Dar era prea entuziastă să opună rezistenţă şi, în timp ce era prinsă într-o vîltoare nebună, ameţitoare, se supuse necondiţionat. Renunţă la trupul ei şi se contopi cu el.

Peste o clipă, şi Dan deveni o parte din fiinţa ei.

Tory înţelese că nu mai există cale de întoarcere, indiferent ce s-ar întîmpla. Şi gîndul acesta începu s-o obsedeze cînd pasiunea oarbă cedă inevitabil locul vechilor temeri. Făcuse un pas irevocabil.

Tory Chase nu-şi lăsase nici o portiţă de scăpare.

Îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, Dan stătea în bucătărie, la masă, turnînd ulei de măsline şi oţet din vin roşu într-o salată care să se asorteze la friptura de pui care începuse să se rumenească în cuptorul cu microunde. Tory, îmbrăcată într-una din cămăşile lui, punea masa în sufragerie. O privea agitîndu-se în jurul mesei de mahon, cu poalele cămăşii fluturîndu-i provocator. Pielea ei înroşită încă de pasiune îi sporea încrederea, cel puţin în privinţa propriilor sale sentimente.

Ştia că Tory nu se compara cu celelalte femei pe care le avusese. Era pentru prima oară cînd

nu voia să se retragă. Cînd nu căuta să pună capăt în mod delicat unei relaţii care ar fi preferat să nu fi început.

Dar reacţia lui Tory, reacţia ei cea mai adîncă, reprezenta un mare semn de întrebare. Dan ştia că era la fel de profund afectată de ce se întîmplase, ca şi el. N-o să uite niciodată cum scîncise, cum se agăţase de el şi-i repetase numele în şoaptă, ca pe-o rugăciune. În cele din urmă, devenise atît de tăcută şi de gînditoare.

Ar fi vrut s-o ţină în pat tot timpul. Acolo putea fi sigur de ea.

Nu, se corectă el. Nu dorea aşa ceva. O iubea pe Tory pentru ceea ce era, nu numai pentru pasiunea ei.

Furculiţa pentru salată rămase suspendată în aer, deasupra vasului de lemn, cînd un gînd trecător îl lovi pe Dan ca o ghiulea. Oare o iubea pe Tory? Cum era posibil? Nu era el acelaşi Dan Stewart care considerase întotdeauna că este incapabil de iubire? Oare n-ar putea şti ce înseamnă? Doar era un bun californian. Citea în fiecare an suficiente cărţi psihologice. Considera că în adolescenţă nu experimentase suficientă afecţiune ca să-şi creeze o bază sentimentală. Dragostea reprezenta o emoţie învăţată, iar el n-o învăţase.

Chiar aşa?

Da. Nu învăţase nimic despre dragoste. Se încurase lîngă el şi-l lovise drept în inimă. Dacă nu l ar fi luat pe nepregătite, s-ar fi ferit. Ar fi izgonit-o din existenţa lui. Ar fi găsit o cale să-i amulgă puterea, pentru că-l înspăimînta. Îl înspăimîntase întotdeauna. Probabil că aşa va fi mereu. Dar putea să trăiască fără să iubească o femeie?

– Friptura miroase bine, zise Tory, întorcîndu-se în bucătărie.

Dan o privi fix.

– N-am de gînd să-ţi mai dau drumul! zise el, fără să vrea.

Tory se uită la el, cu ochii mari de uimire.

Bărbatul se dezmetici brusc.

– Vreau să spun astă–seară, adăugă el în grabă, apoi se încruntă şi încercă din nou: Şi nici mîine seară. Sau... în nici o altă seară, fir-ar să fie!

Se concentră asupra salatei, amestecînd-o furios. Avea toate şansele s-o împrăştie pe jos, pe masă şi chiar pe tavan. Apoi, continuă să-i explice, ca şi cînd ar fi crezut sincer că Tory va continua această nebunie.

– Ştiu că... pare puţin prematur, dar...

Îşi drese glasul.

– Ce-ar fi să stai aici, cu mine?

– Să stau cu tine? repetă Tory cu un glas scăzut. Ce vrei să spui?

Dan se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Ce vreau să spun? Nu ştiu. Cred că-ţi cer să... dormi în patul şi-n braţele mele, zise el luînd-o de mîini şi trăgînd-o spre el.

– Mi-ar plăcea să te văd lîngă mine în fiecare dimineaţă cînd deschid ochii. Vreau să-mi luminezi dulapurile, agăţîndu-ţi hainele lîngă ale mele... şi să-mi luminezi zilele împărţindu-le cu mine.

Lui Tory i se puse un nod în gît. Şi ea dorea să doarmă în fiecare noapte în braţele lui Dan, să deschidă ochii în fiecare dimineaţă şi să-l vadă lîngă ea. Dar totul se întîmplase atît de repede. Prea repede. Nu era pregătită pentru acest gen de dăruire sugerat de Dan. Nu era sigură la ce gen de dăruire se referea.

– Şi cît timp să stau cu tine? îl întrebă ea, după cîteva clipe tensionate.

Pentru totdeauna, ar fi vrut Dan să răspundă. Dar întrebarea lui Tory şi figura ei răvăşită îl opri.

– Crezi că precipit puţin lucrurile? o întrebă el cu un zîmbet stînjenit.

Tory era dezamăgită de retragerea lui rapidă, dar îşi reveni imediat. La ce să se aştepte după o singură după-amiază înfierbîntată, mai ales cu un om ca Dan, care avea atîta experienţă? La o cerere în căsătorie? Şi chiar dacă i-ar fi propus aşa ceva, ar fi fost o proastă să-l ia în serios. Din

ile ştia, obişnuia să se entuziasmeze la început, pentru ca mai apoi, cînd se domolea, să-şi regrete vorbele pripite. Trebuia să-i dea o şansă să se gîndească. De fapt, şi ea avea nevoie să cugete adînc.

Reuşi să zîmbească.

– Da, aş spune că precipiţi puţin lucrurile, zise ea blînd. Nu ne cunoaştem încă, Dan.

Dar el nu era de acord. Ştia tot ce era important despre Tory. Şi considera că şi ea aflase tot ce era important despre el. Trebuia să recunoască însă că lipseau cîteva detalii, aşa că-i înţelegea ezitarea. Îi cerea să i se încredinţeze, deşi el n-o făcuse încă să se simtă în siguranţă. Fiindcă trecuse atît de brusc de la nepăsare la dragoste, se aştepta ca Tory să ţină pasul. Din cîte auzise, nu se întîmpla aşa cînd iubeai. Şi, poate că trebuia să-şi deschidă puţin sufletul faţă de Tory, ca semn al iubirii sale. Spera doar că n-o să facă ceva s-o piardă înainte de-a o fi cîştigat.

– Ai răbdare cu mine, spuse el zîmbind. Nu sînt obişnuit cu astfel de lucruri.

– Nici eu, recunoscu Tory.

Dan îi sărută mîinile înainte să-i dea drumul. Apoi luă castronul cu salată şi i-l dădu să-l ducă în sufragerie.

– N-ai avut nici o legătură serioasă pînă acum?

– Semiserioasă. Oricum, nu una care să-mi

ameninţe viaţa.

Dan îngheţă. Se pregătea să ia o cîrpă cu care să scoată cratiţa din cuptor.

– Să-ţi ameninţe viaţa?

– Care să-mi ameninţe modul de viaţă, zise Tory, rîzînd timid. Presupun că la asta mă referream.

Dan luă cîrpa.

– Este exact ce-am înţeles şi eu. Toţi anii aceia în care ai fost nevoită să te muţi dintr-un oraş într-altul şi-au lăsat amprenta asupra ta. Nimeni nu are voie să-ţi dirijeze viaţa, în afară de tine, nu-i aşa?

Tory nu era sigură, dar nu voia să recunoască faţă de el că nu mai ştia ce să răspundă. Nu încă. Cel puţin, nu pînă se obişnuia cu schimbarea din viaţa ei. Aşa că ridică din umeri, zîmbind enigmatic ca Mona Lisa şi se feri să facă vreun comentariu.

– Sînt de acord cu tine, zise Dan după o clipă, ca şi cînd i-ar fi răspuns. Este mai bine să nu abordăm acum asemenea subiecte dificile. Fac rău la digestie.

Tory rîse din nou şi se întoarse să ducă salata în sufragerie, în timp ce Dan scoase cratiţa din cuptor. Doamne sfinte, se gîndi ea. Chiar spusese cuvintele acelea „să-mi ameninţe viaţa"? Oare era atît de înverşunată împotriva unei relaţii

serioase?

Mai mult decît înverşunată, trebui ea să recunoască. Era îngrozită. Şi pe bună dreptate. Tînjea să accepte invitaţia lui Dan de a sta cu el cît dorea, deşi nu ştia cît o să-l ţină această dorinţă, totuşi, ceea ce spusese era adevărat. De-abia îl cunoştea. Şi ajunsese să nu se mai cunoască nici pe ea. Unde era acea Tory Chase, atît de convinsă că-şi putea dirija propriul destin? Dumnezeule, dacă Dan i-ar cere să se mute cu el la Polul Sud, ar fi în stare să alerge să-şi cumpere un costum gros şi o carte de Dale Carnegie, despre cum să te împrieteneşti cu pinguinii. Dar oamenii maturi şi întregi la minte nu fac asemenea lucruri dintr-un impuls de moment. Şi doar era o persoană matură şi întreagă la minte, nu?

Dan avea dreptate într-o singură privinţă, hotărî ea. Acest subiect nu făcea bine la digestie. Nici nu mîncase încă şi o durea stomacul.

Deşi i se făcuse greaţă, Tory gustă din mîncarea pregătită de Dan. Era atît de mîndru încît nu putea să-l dezamăgească.

La prima înghiţitură, fu plăcut surprinsă. Nu era rău, se gîndi ea, apoi luă încă una şi încă una.

– Grozav! exclamă fata după ce termină tot ce avea în farfurie. La fel ca şi celelalte talente ale tale, domnule Stewart, poţi conta pe meseria de

bucătar. Sînt impresionată.

– Aş vrea să mă împăunez, dar nu pot. În afară de salată, îi mărturisi Dan, congelatorul meu este plin cu semipreparate şi produse de reclamă TV de care nu mă atingeam. De îndată ce-am învăţat să folosesc cuptorul cu microunde, m-am perfecţionat în pregătirea acestui meniu.

– A trebuit să înveţi să foloseşti un cuptor cu microunde? exclamă Tory, prefăcîndu-se revoltată. Daniel J. Stewart, vrăjitorul industriei electronice a trebuit să înveţe cum să apese un buton al unui aparat casnic?

– Ascultă, nu-mi pasă cine eşti sau ce companie conduci, dar prospectele acelea cu instrucţiuni sînt îngrozitoare.

După ce rîse şi clătină din cap, arătîndu-se, în glumă, disperată, Tory îl întrebă:

– Deci, cine a pregătit semipreparatele?

Tory regretă imediat ce rostise aceste cuvinte. Chiar, cine? Multe femei credeau că inima unui bărbat se putea cuceri ca-n trecut, dacă te arătai o gospodină excelentă.

Se gîndi cum să schimbe subiectul, aşa încît să nu fie nevoit să răspundă întrebării ei stupide, dar Dan deschise gura înainte să-i vină vreo idee.

– Acest meniu, la fel ca şi celelalte bunătăţi din congelator au fost o parte din proviziile mele luate de la doamna Stewart, zise el vesel.

Lui Tory îi alunecă furculiţa dintre degete şi căzu zgomotos pe farfurie.

– Ah, zise ea uimită. Doamna Stewart?

Nu-i spusese nimeni despre o doamnă Stewart. Dan nu era căsătorit. Ar fi ştiu dacă ar fi fost. Bineînţeles, locuia într-o casă cochetă, cu mobilier antic şi cu tablouri frumoase. Culorile pastelate şi tonalităţile maronii sugerau mîna unei femei. Chiar şi vesela era curată şi drăguţă, complet diferită de porţelanurile alese de un bărbat. Casa lui fusese aranjată de o femeie, nu de un decorator întîmplător. Poate că Dan fusese căsătorit şi divorţase. Sau trăiau separaţi. Dar...

– Iar începi, Tory? zise Dan, întrerupîndu-i vîrtejul gîndurilor.

Fata îşi înălţă capul şi-l privi.

– Ce să încep?

– Să mă judeci. Tragi concluzii greşite, bazîndu-te pe dovezi neconcludente. Îmi pare rău că ai gîndit ce nu trebuie despre mine, dar...

– Vrei să spui că doamna Stewart nu este rudă cu tine? zise ea, înveselindu-se brusc.

– Nu, nu asta voiam să spun.

– Este fosta ta soţie de care ai divorţat civilizat, nu-i aşa?

Dan se încruntă şi o privi neîncrezător.

– Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

– Toate semipreparatele acelea, îi răspunse

Tory, începînd să se simtă prost.

Doar ar fi aflat dacă Dan ar fi fost căsătorit vreodată. De ce trăgea întotdeauna asemenea concluzii pripite în ceea ce-l privea?

Dan clătină din cap şi oftă adînc.

– Uite, ştiu că nu trebuia să pomenesc de doamna Stewart fără să-ţi explic cine este, dar nu mi-am imaginat că o să-mi inventezi o soţie sau chiar o fostă soţie. Doar ştii foarte bine, Tory.

Reuşi să zîmbească timid.

– Presupun că ştiu. Dar, dacă n-ai fost căsătorit niciodată, atunci cine este doamna Stewart? Doar n-o fi mama ta?

– De ce nu?

– Pentru că tu n-ai mamă.

– Fiecare are o mamă, recunoscu Dan, înţelept.

– Păi sigur că fiecare are o mamă, dar a ta te-a lăsat la trei ani pe treptele unei biserici, nu-i aşa?

– Dar a rămas mama mea; am pierdut legătura cîţiva ani, atîta tot.

Tory îl privi cu atenţie, să vadă dacă glumea.

– Vrei să spui că... sînteţi apropiaţi? Atît de apropiaţi încît îţi umple congelatorul cu mîncare?

– Spune că aşa vrea să recupereze toţi acei ani în care nu mi-a gătit, zise Dan zîmbindu-i.

Tory se uită în farfurie.

– Şi tot ea te-a ajutat să-ţi aranjezi casa?

– Da, pînă în cele mai mici amănunte, răspunse Dan.

I se lăţise zîmbetul cînd îşi dădu seama ce-i trecuse prin minte lui Tory. Vorbele ei însemnau că era geloasă. Şi, dacă era geloasă nu trebuia să se îngrijoreze. În cele din urmă, va accepta inevitabilul.

– N-am ştiut, zise Tory după cîteva clipe. Pur şi simplu n-am avut idee că mama ta există. Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

– Ştiu şi este vina mea, recunoscu Dan. M-am simţit vinovat de cînd am fost împreună la Ventura. Am fost atît de preocupat să fac pe ironicul, încît ţi-am lăsat o impresie greşită despre mama şi despre celelalte circumstanţe.

– Care circumstanţe? Mama ta s-a întors să te găsească? Te-a luat de la familia adoptivă unde erai? îl întrebă Tory.

Imaginaţia ei crease imediat un moment crucial pentru băieţelul care fusese Dan.

– De fapt, eu am pornit s-o caut, îi explică el. Şi eram sigur, de data aceasta. Lăsasem în urmă toate căminele adoptive.

– Deci, ţi-ai căutat mama după ce te-ai maturizat.

Dan zîmbi.

– Adevărul este că n-am început să mă

maturizez decît după întîlnirea noastră, sau, mai degrabă, confruntarea noastră. Practic vorbind, eram adult. Aveam optsprezece ani. Sigur, nu este vîrsta înţelepciunii pentru majoritatea oamenilor. Şi nu era nici pentru mine. Fierbeam de mînie şi femeia care mă aruncase, cel puţin aşa vedeam eu lucrurile atunci, părea ţinta logică a răzbunării mele.

Tory simţi un ghimpe în suflet, ca şi cînd ar fi fost în pielea adolescentului de optsprezece ani.

– Îmi pare rău, Dan. Îmi pare rău pentru toate lucrurile prin care ai trecut şi-mi pare rău...

Se opri rîzînd.

– Pentru că nici eu nu m-am maturizat suficient, deşi am fost crescută de doi părinţi iubitori şi deci n-am nici o scuză să fiu aşa de fraieră.

– Ba nu, o contrazise Dan, ridicîndu-se să vină lîngă ea.

Apoi, o luă de mînă şi o strînse la piept.

– Eşti o femeie care ai crescut considerînd normal să discute cu marionete.

Începînd să recunoască tachinarea drăgăstoasă a lui Dan, Tory nu se prefăcu ofensată. Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi îşi aşeză capul pe pieptul său.

– Şi te-ai repezit la mama ta cînd ai avut şansa? îl întrebă ea.

- N-am avut şansa. Dintr-un anumit motiv, am lăsat-o să-şi spună povestea şi pe urmă, s-a terminat cu furia mea.

– De ce oare nu mă surprinde asta? murmură Tory.

Dan îi cuprinse obrajii în palme şi îi zîmbi.

– Nu te surprinde?

– Nu, zise ea răguşită, cu ochii sclipind de emoţie, nu mă surprinde deloc. Eşti prea înţelegător şi prea iubitor ca să păstrezi supărarea dacă ţi se oferă cea mai mică ocazie să n-o faci. De data aceasta, ştiu ce înseamnă „J"-ul din numele tău.

– Înseamnă prostănac, ai uitat?

– Ba nu, înseamnă *„Just wonderful"*, Daniel cel minunat.

Clătină din cap chicotind.

– Îmi place asta, dar adevărul este că J. nu vine de la nimic.

– Cum adică nu vine de la nimic?

– Vrea să spun că am adăugat iniţiala cînd am intrat în afaceri. M-am gîndit că sună mai bine pentru un cetăţean serios decît Dan Stewart.

– Bănuiesc că nu-i nimic rău, doar şi Harry S. Truman a făcut acelaşi lucru, zise Tory. Dar Harry n-a punct după S. Ai trişat. Tu ai pus punct după J.

– N-am pus de la început. Au pus alţii, dar eu

am încetat să-i mai corectez.

– Chiar n-ai al doilea nume?

Dan zîmbi.

– Mama era prea săracă. Nu-şi permitea nimic în plus.

Tory scoase un suspin fără să vrea şi i se umplură ochii de lacrimi.

– Ei, nu se poate, se întristă Dan. Am ştiut eu de ce nu ţi-am destăinuit motivul plecării mele la San Francisco, săptămîna trecută. Eram sigur că ai fi plîns pentru mine. Eşti atît de emotivă. Tot ce gîndeşti şi ce simţi ţi se citeşte în ochii aceştia mari ai tăi.

– Presupun că aş putea încerca să fiu mai puţin temperamentală, se apără ea.

Deveni brusc nerăbdătoare să facă orice ca să-i fie pe plac.

– Să nu îndrăzneşti, îi spuse el. Te plac aşa cum eşti, deşi nu suport să te văd plîngînd şi aş face orice să-ţi evit lacrimile. Îmi dau seama că printre rarele defecte ale lui Dan J. Stewart este şi acela că-mi ascund prea mult sentimentele. Mă bazez pe tine să-mi dai lecţii.

Tory chicoti.

– Păi, vei învăţa urmărindu-mi exemplul, dacă o să-ţi petreci mai mult timp cu mine.

Dan îşi strînse braţele în jurul ei.

– Intenţionez să stau mult timp cu tine, Tory. Dacă nu mă vrei, o să stau sub fereastra ta şi o să-ţi cînt serenade ca un trubadur.

Dan o îmbrăţişă şi apoi o conduse spre bucătărie.

– Hai să bem nişte cafea şi o să-ţi spun totul despre mama, inclusiv despre afacerea care i-a adus un succes fabulos, într-un moment al vieţii în care majoritatea oamenilor aşteaptă cu nerăbdare pensionarea.

– Semipreparatele doamnei Stewart? zise Tory.

Dan scoase două căni din dulap şi începu să toarne cafeaua pregătită înainte de cină.

– Ea le numeşte parteneri de singurătate. Ne place să considerăm produsele ei drept o mîncare dedicată celor singuratici. Unul din motivele pentru care era să întîrzii ieri la picnicul copiilor, a fost acela că trebuia să pun în frigider bunătăţile aduse de la San Francisco.

– Mama ta mi se pare minunată, spuse Tory.

Apoi ridică din sprîncene, înţelegînd în sfîrşit.

– San Francisco? Deci, ai fost la San Francisco s-o vezi? Asta nu voiai să-mi spui?

Dan îi dădu cafeaua şi o duse-n dormitor.

– Mama a fost nevoită să meargă la spital pentru o serie de analize care o speriau şi am considerat că nu trebuie să fie singură. Dar totul a ieşit bine, aşa că am putut să mă întorc aici la timp, să-l interpretez pe Deejay.

– Doamne sfinte! murmură Tory.

– Ce este? o întrebă Dan, aruncîndu-i o privire nerăbdătoare.

Se aşează pe canapea, prefăcîndu-se că studiază culorile pastelate ale tapiseriei de bun-gust, care reprezenta un model abstract.

– Nu-i nimic, îl linişti ea cu blîndeţe. Doar că te transformi într-un sfînt în faţa ochilor mei. Cred că mă simţeam mai bine cu tine cînd credeam că eşti... un derbedeu.

– Un derbedeu? repetă Dan, aşezîndu-se în fotoliul de piele, de culoare roz-închis din faţa ei, cu picioarele pe pernă. Cred că n-am mai fost derbedeu de cîţiva ani buni, Tory, dar îţi promit că nu sînt un sfînt. Dacă vrei, pot aduce mărturii în acest sens.

– Nu va fi necesar, zise ea în grabă. Poate că ai putea trînti cîteva poveşti impresionante despre tinereţea ta pierdută cînd o să-mi depeni istoria vieţii, ceea ce sper să faci chiar acum.

– Draga mea, ţi s-ar face părul măciucă, dacă

Îi-aş spune tot, zise el chibotind.

– Bine. Dă-i drumul.

Spre surprinderea ei, o ascultă, luînd-o într-un adevărat vîrtej ameţitor.

În ciuda naraţiunii lui vesele, la obiect, simţi suspinele înăbuşite ale băieţelului care nu putea înţelege unde plecase mama lui şi de ce îl părăsise.

Trecu prin coşmarurile copilului care fusese luat de la o familie adoptivă, unde începuse să se simtă în siguranţă şi dus în alt cămin, unde disciplina era administrată cu băţul şi apoi în altă familie, după ce autorităţile descoperiseră prea multe vînătăi.

Se trezi scrîşnind din dinţi cînd băieţelul de zece ani fusese părăsit mult prea repede de părinţi adoptivi buni şi afectuoşi din cauza îmbolnăvirii neaşteptate a tatălui. Văzu carapacea formîndu-se în jurul băiatului şi voi să-l îmbrăţişeze pe micul Howard, fiindcă fusese prietenul lui Dan.

Şi fu cît pe ce să strige de bucurie cînd adolescentul de cincisprezece ani îşi dădu seama că era destul de mare să lupte şi i se strînse inima cînd „împrumuta" maşini să se plimbe şi se alăturase unei găşti paramilitare, care se încăiera

cu alte bande, pe stradă.

Apoi, veni ziua mult aşteptată de Tory, cînd Dan se confruntase cu mama lui şi o întrebă de ce-l părăsise şi-l condamnase la o asemenea existenţă lipsită de dragoste.

– De îndată ce a început să vorbească, mi-am dat seama că nu avusese de ales, îi spuse el lui Tory pe un ton calm. Mama fusese chelneriţă şi se lăsase sedusă de un bărbat bun-de-gură, aflat în trecere prin oraş, plin de promisiuni goale şi cu un nume fals. Este o poveste veche. Apropo, Stewart este numele ei de fată. Connie Stewart. Şi-a spus „doamnă" ca să salveze aparenţele. Încercînd să-şi crească singură copilul şi să-i asigure ce trebuie, a cedat fizic şi psihic. A sfîrşit în clinica de caritate a unui spital, după ce m-a lăsat la preot, singura persoană în care avea încredere. Şi a făcut tot ce-a putut. Era un om bun.

– Dar ce îngrozitor a fost pentru ea, şopti Tory. Pentru amîndoi, de fapt.

Dan se ridică de pe scaun şi se duse să se aşeze lîngă Tory, îmbrăţişînd-o. Îi spunea amănunte pe care nu le mai destăinuise nici unei femei, nici măcar Howard nu ştia tot. Îi făcea bine să vorbească cu ea. I se părea normal.

– Mama a intenţionat întotdeauna să mă găsească după ce s-a pus pe picioare, continuă el, sprijinind capul lui Tory de umărul lui. Dar n-a reuşit. Anii au trecut şi ea n-a putut să-mi asigure un cămin corespunzător, aşa cum credea că aveam la părinţii adoptivi. De aceea nu s-a amestecat în viaţa mea. S-a tot mutat dintr-un oraş într-altul, căutînd ceva mai bun. Îşi imagina că-mi era bine fără ea.

Tory îşi ridică privirile.

– Ah, Dan...

– Să nu cumva să îndrăzneşti, o ameninţă el în glumă.

Apoi se aplecă să-i sărute colţurile umede ale ochilor.

– Nu uita că totul s-a terminat cu bine. Am pus ordine în viaţa mea şi o am pe mama alături de mine. S-a dovedit că este o femeie grozavă.

– Iar tu ai ajutat-o să se lanseze în afaceri în San Francisco, zise Tory.

Bărbatul ridică din umeri.

– Poate că i-am dat un mic sprijin după ce a început să-mi meargă destul de bine şi am încurajat-o să se stabilească în San Francisco. Îşi dorise întotdeauna să locuiască acolo. Măcar atîta să fac pentru ea după viaţa grea pe care o

dusese.

– Un sfînt, ce mai, murmură Tory, clătinînd din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gîndurile. M-am îndrăgostit de un bărbat care poartă halou în jurul capului şi căruia îi pot creşte oricînd aripi.

Lui Dan i se opri respiraţia.

– Ce-ai spus?

– Am spus că...

Îşi strînse buzele. Doamne sfinte, se gîndi ea. Îşi trădase cele mai tainice sentimente, fără să-şi dea seama ce face. Dar nu mai era în stare să repete. Trebuia să înceteze şi să se gîndească foarte serios.

Dan ştia exact ce spusese. Nu-i păsa că era pregătită să repete.

– Rămîi cu mine, zise el deodată, întorcîndu-se cu faţa spre Tory. Doar în noaptea asta. O singură noapte. N-o să te implici prea mult.

Tory îl privi fix. Ar fi vrut să stea, dar ştia că ar trebui să plece de fapt. Glumise pe jumătate cînd îi spusese că este un sfînt. Tot ce aflase despre Dan o făcuse să-şi dea seama că era un om care mergea pînă la capăt, indiferent ce făcea. Nu avea limite. Oferea un nesecat izvor de afecţiune, de pasiune, de loialitate şi de iertare.

Iar ea, pe de altă parte, se simţea deodată ca un ţînc răsfăţat, care nu se va ridica niciodată la înălţimea iubirii lui. Se descurcase întotdeauna în viaţă, dar regreta superficialitatea care nu prea îi era pe plac. Intenţionase să-şi aranjeze existenţa în aşa fel, încît dragostea pentru un bărbat să nu o complice prea mult. Se gîndise să-şi amorţească anumite trăiri cînd trebuia.

Dar acum, ştia cum stăteau lucrurile.

Oare era gata să se dăruiască în întregime?

Se cutremură şi închise ochii să se ferească de privirea pătrunzătoare a lui Dan.

Să mai rămînă cu el... încă o noapte?

13

Tory rămase cu Dan încă şase nopţi la rînd.

În fiecare dimineaţă cînd pleca de la el, să se ducă la ea acasă, ca să-şi schimbe hainele şi să se pregătească pentru serviciu, îi sugera ceva pentru seara aceea şi considera că ideea lui era irezistibilă, chiar dacă urmau să vadă o casetă video sau să prepare floricele. În final, făceau oricum dragoste şi Dan îi cerea în mod invariabil să mai petreacă o noapte în patul lui, iar ea îi răspundea în mod invariabil „da".

Începuse să-şi ia periuţa de dinţi şi alte lucruri

ului în geantă, dar nu le lăsa niciodată la Dan.

Sîmbăta dimineaţa însă, se uită în calendar şi îşi dădu seama că trebuia să spună „nu" planurilor lui pentru seara aceea.

– Am promis s-o ajut pe Liz. Organizează o petrecere pentru o firmă, la un ranch din afara oraşului, îl anunţă ea, regretînd sincer.

– Cineva a angajat o firmă specializată pentru asta? se miră Dan, dezamăgit, deşi bănuia că se va întîmpla aşa ceva, dată fiind natura afacerilor lui Tory.

– Nu este o simplă reuniune cu cîţiva directori, îi explică Tory. Este o petrecere simandicoasă pentru reprezentanţii din consiliul de administraţie şi pentru cei mai importanţi clienţi ai lor, împreună cu soţiile, bineînţeles. Va fi un spectacol în toată regula, un mini-rodeo, împuşcături cu gloanţe oarbe, un grătar uriaş, dans în hambar şi aşa mai departe.

Se uită la ceas şi constată că se făcuse deja tîrziu.

– Mi se pare distractiv, remarcă Dan.

Tory sorbi ultima înghiţitură de cafea şi zîmbi, surprinsă de sarcasmul din tonul lui. Poate că se ascundea cîte un Wyatt Earp în sufletul fiecărui american.

– Ar fi distractiv dacă ai participa şi tu, zise ea, strîngînd farfuriile şi ducîndu-le la bucătărie. Aşa însă, am senzaţia că Liz şi cu mine o să ne dorim să nu fi organizat ceva atît de grandios. Vom

avea un program foarte încărcat.

– Munciţi prea mult, zise Dan încruntîndu-se.

Cînd Tory se mulţumi doar să zîmbească şi începu să pună vasele în maşina de spălat, Dan deschise gura s-o întrebe dacă trebuia neapărat să rămînă la ranch pînă la sfîrşitul spectacolului. Se opri la timp şi îşi strînse buzele. Nu-l încînta s-o ştie pe Tory înconjurată de oameni de afaceri puternici, chiar dacă erau cu soţiile, dar nu voia să exagereze. Nu avea nici un drept. Şi ar fi fost cea mai prostească atitudine faţă de o femeie care nu suporta să dea socoteală cuiva.

În afară de asta, îşi amintea foarte clar lecţia pe care o învăţase la o vîrstă fragedă, cînd primise un licurici şi încercase să-l ţină într-un borcan. Îi pierise strălucirea. Distrusese insecta, încercînd s-o acapareze.

Or el iubea strălucirea lui Tory. Şi nu voia să păleascâ.

Dar ar fi dorit mai mult decît orice s-o prindă şi să fie absolut sigur că ştia că-i aparţinea lui şi numai lui. Nu era de părere că persoana iubită trebuia lăsată liberă. Ceea ce voia într-adevăr era ca Tory să accepte că avea pe cineva căruia trebuia să-i dea socoteală, şi anume pe Dan Stewart!

Terminară de făcut ordine prin bucătărie şi Tory îşi înşfăcă poşeta, năpustindu-se spre uşă.

– Ar fi mai bine să mă grăbesc. Am două întîlniri în dimineaţa aceasta, înainte s-o iau pe Liz

şi să plecăm la ranch.

Ezită şi apoi spuse:

– Ai vrea să te sun duminică de îndată ce mă întorc? Nu ştiu exact la ce oră o să fie, dar oricum, în jurul prînzului.

Dan era uimit că-l întrebase. Dacă i-ar plăcea să-l sune?

Dar cum ar fi să-i ceară s-o facă? Linişteşte-te, îşi spuse el.

– Ar fi drăguţ din partea ta, zise Dan, zîmbind prudent.

Tory deschise uşa, gata să plece, dar se întoarse, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz.

– Ştii, o să-mi fie dor de tine! rosti ea pe un ton blînd.

Dan o luă în braţe şi o sărută plin de pasiune. Cînd îşi înălţă capul, după cîteva clipe, îi spuse vesel:

– Vezi să nu te laşi cumva atrasă de bărbaţii aceia importanţi, ai înţeles?

Tory rămase uimită de fervoarea sărutărilor sale şi de tonul lui insinuant, dar rîse şi-l îmbrăţişă în grabă.

– Eşti un scump, ştiai asta?

Dan o lăsă să plece, zîmbind trist. Un scump. Deci acum era scumpul, dulcele, drăguţul şi înţelegătorul Sfînt Minunat.

Tory avea dreptate. Nu-l cunoştea deloc.

Îi făcu cu mîna cînd se urcă în maşină, fără ca ea să ştie că ar fi dorit s-o lege de şaua vieţii lui,

să călătorească împreună spre asfinţit şi să n u scape niciodată din ochii.

Era aproape ora cinci cînd telefonul lui Dan sună, în sfîrşit, duminică după-amiază. Cînd îl auzi, încetă să se mai fîţîie prin cameră şi se pregăti să audă că avusese un accident. Sau că fugise cu cîştigătorul mini-rodeo-ului. Sau că fusese răpită de negustori de sclavi de pe o planetă necunoscută.

O.K., deci acum avea pentru cine să se îngrijoreze, recunoscu el cînd ridică receptorul. Da, se aştepta s-o piardă pe Tory, pentru că-i păsa atît de mult de ea. Această grijă exagerată era o cicatrice a trecutului, de care se pare că n-o să scape niciodată.

Simţea că înnebunise de cînd se îndrăgostise de această femeie. Poate aşa se întîmpla cu toţi oamenii. Şi nu încăpea nici o îndoială în această privinţă; se îndrăgostise profund. Sau poate că o iubea înainte să apară în viaţa lui.

– Bună, zise el, cu o veselie ridicolă.

– Bună, îi răspunse Tory, tocmai am intrat în apartamentul meu. Îmi pare rău că am întîrziat.

Dan închise ochii uşurat, apoi îşi reveni imediat. Era bine. Şi veselă. Nu părea pregătită să-i spună „La revedere, dragă Dan!"

– Ai întîrziat? zise el cu o nonşalanţă prefăcută. Cît este ceasul?

– Aproape cinci, răspunse Tory.

– Exact cinci fără patru minute şi treisprezece secunde, se gîndi Dan, dar spuse indiferent:

– Serios? Nici nu mi-am dat seama. Mă învîrteam pe aici să-mi termin treburile.

Dacă puteai numi treabă faptul că era cît pe ce să facă o gaură în podea, lîngă telefon, de cît se fiţiise în loc, adăugă el în gînd.

– Presupun că ţi-ai pus un şorţ drăguţ, zise ea rîzînd.

Dan zîmbi. Adora rîsul ei. De-abia aştepta s-o vadă. Dar nu era prea obosită cumva? Intenţiona să se odihnească acasă?

– Cum a fost weekend-ul? o întrebă el.

– O mare reuşită. Şi nu atît de dificil pe cît m-am aşteptat. Liz organizează întotdeauna lucrurile mai bine decît crede. Motivul pentru care am întîrziat azi, este că am fost reţinute de trei oameni importanţi, care ne-au solicitat serviciile, unul de la compania care a organizat petrecerea şi alţi doi oaspeţi de-ai săi. Liz este într-al nouălea cer. De fapt, suntem amîndouă.

– Normal, zise Dan, bucuros că nu-i stricase

entuziasmul, spunîndu-i ce greu îi venise să-şi ţină în frîu imaginaţia.

– Liz este cu tine, acum?

– Nu. S-a dus direct la Howard, să-i povestească tot.

Grozav, se gîndi Dan. O plăcea pe Liz, dar voia să fie singur cu Tory. Spera că şi ea dorea să fie singură cu el.

– Ştii, se aventură el prudent, astă-seară micile brunete cu ochi de ambră şi apetit serios sînt servite gratis cu sufleul doamnei Stewart, o cupă cu vin roşu şi masaje relaxante. Cine ajunge prima, va beneficia de toate onorurile.

– Atunci, ar fi mai bine să mă grăbesc, nu? spuse Tory.

Dan zîmbi. Deci, de-abia aştepta. Dorea într-adevăr să fie cu el. Hotărî să grăbească puţin lucrurile.

– Şi, Tory, rămîi aici cînd ajungi, da?

Fu cît pe ce să se oprească, dar se gîndi că era mai bine să adauge în glumă, ca de obicei:

– Doar în noaptea aceasta, bineînţeles.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Tory să spună:

– Nu m-ai întrebat niciodată înainte. De obicei, o faci cînd mă ţii în braţe şi nu pot să mă gîndesc la altceva decît că şi eu doresc acelaşi lucru.

– Am ajuns la o nouă etapă în relaţiile noastre,

zise Dan ferm. Te întreb dinainte, ca să-ţi aduci ce-ţi trebuie. Aşa vom putea sta mai mult timp unul în braţele celuilalt, mîine dimineaţă. Este acelaşi nivel de dăruire, doar că, de data aceasta, adăugăm elementul de premeditare. Crezi că poţi face faţă?

– Dă-mi voie să premeditez puţin, spuse Tory, apoi rămase tăcută cîteva secunde. Ajung la tine într-o oră, îi zise ea, exagerat de energică, dar, dacă apare altă brunetă înaintea mea, pentru că am întîrziat să-mi împachetez lucrurile, o să-ţi arăt eu ce înseamnă masaj. De fapt, o să te frec pe spate cu cizma. Ai înţeles?

– Da, aprobă Dan, răsuflînd uşurat.

Pînă atunci nici nu-şi dăduse seama ce încordat fusese.

După ce închise, zîmbetul lui se lăţi. Făcea progrese, se gîndi el fericit. Tory o să-şi atîrne lucrurile în dulapul lui pentru cîteva ore. Iar el reuşise să-şi ţină în frîu dorinţa de posesiune. O să se vindece de acest defect fatal înainte ca ea să prindă de veste.

Azi un umeraş cu haine în dulap, mîine o nouă periuţă de dinţi în baia de oaspeţi.

Soarta femeii era pecetluită, ce mai!

Tory se răsuci în scaunul ei cu picioarele pe birou şi capul dat pe spate, să vadă posterul cu panorama oceanului lipit de fereastra din spatele

umărului ei drept, cu cotul pe braţul fotoliului şi cu Cecil cocoţat pe mîna stîngă.

– Se întîmplă ceva cu mine, murmură Tory.

– Vai, ce noutate! exclamă Cecil.

– Am găsit bărbatul ideal, continuă Tory, ignorînd sarcasmul iepuraşului.

Ca alter ego, era datoria lui să fie sarcastic. O ajuta să nu se ia în serios. Sigur, se gîndise că o femeie adultă, care încerca să-şi lămurească nedumeririle apelînd la o marionetă, nu se putea lua prea în serios.

– Dan Stewart este cel mai perfect bărbat din Univers, declară ea.

– Staţi pe recepţie, oameni buni, zise Cecil indiferent. Poate o să auzim ceva inedit.

Tory îi aruncă o privire. Apoi se uită din nou la poster.

– Cînd fac dragoste cu Dan este sublim. Dar...

Se opri şi-l lăsă pe Cecil să vorbească.

– Nu-i prea sublim? îi sugeră el.

– Exact.

Tory oftă adînc şi zîmbi.

– Este uimitor cum ştii întotdeauna ce gîndesc.

Îl studie un timp pe Cecil. Apoi îl scoase de pe mînă şi-l puse pe masă. Voia să-şi limpezească gîndurile de una singură. Fără jocuri copilăreşti cînd era vorba de lucruri serioase. Şi nu pricepea de ce ea şi Dan se prefăceau că vor să rămînă

împreună doar pentru o noapte. În puţinele ocazii cînd lucrase prea tîrziu să se mai întîlnească după aceea, sau cînd el plecase într-o călătorie de afaceri, îi lipsise foarte mult şi de-abia aşteptase să se întoarcă. Aşa că, de ce nu-i sugera să rămînă împreună două-trei nopţi, sau chiar o săptămînă? De ce nu renunţa la toate îndoielile care-i stăteau în cale?

Toată această poveste o luase prin surprindere, asta era problema. Se temea să nu se trezească într-o dimineaţă, spunîndu-i că totul fusese o greşeală şi că voia să se întoarcă la viaţa ei dinainte.

Se temea însă şi mai mult să nu i se întîmple acest lucru lui Dan.

După ce-l privi o clipă pe Cecil, Tory îl luă din nou. Îi venea greu să renunţe la vechile obiceiuri. Mai ales la cele reale.

– Ştii, Cecil, ori de cîte ori mă înalţ în al nouălea cer, în braţele lui Dan, cred că va fi pentru totdeauna. Dar, cînd revin cu picioarele pe pămînt, mă simt ca şi cînd aş fi pierdut încă o bucăţică din mine, undeva acolo, zise ea, uşurată că avea cui să i se destăinuie. Iar Dan pare atît de pasional în pat şi atît de indiferent în rest. Dacă i-ar păsa cu adevărat, mi-ar cere mai multe amănunte despre programul meu. L-ar deranja să mă ştie departe. Poate ar fi puţin mai...

posesiv!

– Oho, auzi ea.

Îşi ridică privirile şi o văzu pe Liz în pragul uşii deschise.

– Iar vorbeşti cu iepurele acela prostănac?

Tory îşi smulse marioneta de pe mînă.

– Practicam o nouă metodă, zise ea simplu. Cea veche s-a perimat.

– N-ai decît să spui asta copiilor care au leşinat de rîs la picnicul de acum trei săptămîni. Ce s-a întîmplat? Dan nu se poartă frumos cu tine?

– Ba da, se poartă foarte frumos, spuse Tory.

Se încruntă deodată cînd o rază de lumină îi orbi privirea. Se uită să vadă de unde venea. Avea impresia că o însoţea pe Liz în micul birou, către scaunul pe care se instalase, vizavi de Tory.

– Doamne sfinte, Liz, ce ai la mînă?

Liz îşi ridică mîna stîngă şi îşi mişcă degetul.

– Credeam că n-o să observi. Este drăguţ, nu?

Tory sări în picioare şi se duse să se uite mai de-aproape.

– Este superb! Şi ce înseamnă?

– Ce înseamnă de obicei, bineînţeles! spuse Liz pe un ton blînd.

Tory întîlni privirea prietenei sale.

– Ah, Doamne. Tu şi Howard... Isuse! N-aş putea spune că sînt surprinsă. Doar că...

Înghiţi în sec.

– Simt că am încremenit în loc.

– Şi eu la fel, recunoscu Liz. Howard este singurul care le face pe toate în grabă.

– Aţi fixat data? o întrebă Tory, ţinînd încă mîna lui Liz într-a ei, ca şi cînd ar fi crezut că putea s-o salveze să nu alunece de pe vîrful unui munte.

Liz încuviinţă din cap.

– Cînd? De Crăciun? Sau primăvara viitoare? Sau în iunie.

– Ce-ai zice de sîmbătă? îi sugeră Liz.

Tory o privi mirată.

– Sigur. Grozav. Este foarte bine sîmbăta. Mmm... cam care anume?

– Sîmbăta aceasta, Tory. Peste patru zile.

– Dar...

Tory clătină din cap neîncrezătoare şi încercă să protesteze, deşi bănuia că era inutil. Cînd Liz se hotăra, nu mai era nimic de făcut.

– Nu putem organiza o nuntă în patru zile, remarcă ea foarte logic. Dacă o clientă ne-ar cere aşa ceva, am trimite-o la balamuc.

Liz zîmbi.

– Vrei să fii domnişoara mea de onoare, Tory? Howard o să-l roage pe Dan să fie cavalerul lui.

– Cred că ceea ce faceţi voi nu este nici măcar legal! exclamă Tory. Vă trebuie analize... acte... şi pregătirea necesară.

– O să avem grijă de tot, zise Liz calmă. Sîmbătă dimineaţa plecăm cu avionul la Las Vegas.

– Te căsătoreşti la Las Vegas, într-o capelă caraghioasă, alături de un tribunal care divorţează în douăzeci şi patru de ore? De ce atîta grabă?

Deodată, lui Tory îi trecu un gînd prin minte.

– Ah, Doamne, doar nu...

– Nu, nu sînt gravidă, zise Liz rîzînd.

– Atunci de ce te grăbeşti aşa? Elizabeth Collins, doar tu nu eşti genul care să-ţi pui repede inelul în deget! Trebuie să ai o nuntă grandioasă, în biserică. O rochie albă, cu trenă de trei metri. Ceva împrumutat, ceva albastru...

– Ah, bine că mi-ai amintit! Poţi să-mi împrumuţi cerceii tăi cei mici cu perle?

– Liz, spuse Tory pe un ton sugrumat, sper că nu m-ai luat în glumă?

– Nu, dar mi-au plăcut întotdeauna cerceii

aceia.

Tory îşi ridică ochii spre cer.

– O.K. O.K., n-ai decît să glumeşti cît vrei. Dar n-ai dori o nuntă tradiţională?

– După toate nunţile tradiţionale pe care le-am pregătit pentru atîtea mirese sfioase, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să trec şi eu prin asemenea circ, îi răspunse Liz. Howie şi cu mine vom da mai tîrziu o petrecere pentru familiile noastre, dar, pentru ceremonia de sîmbătă vrem ceva liniştit şi restrîns. Şi mi s-a părut întotdeauna foarte romantic să mă căsătoresc în Las Vegas. Îţi promit că nu va fi caraghios.

– N-ar fi trebuit să folosesc acest cuvînt. Nimic din ce faci tu nu poate fi caraghios, spuse Tory. Dar te rog, te rog din tot sufletul, explică-mi de ce a trebuit să iei această hotărîre drastică atît de curînd? Cum poţi fi absolut sigură că vrei să-ţi petreci restul vieţii cu Howard?

– N-am cum să-ţi explic, zise Liz. Nu pot să-ţi spun nimic care să rezolve sentimentele tale contradictorii faţă de viitorul tău cu Dan.

Îi făcu cu ochiul lui Tory.

– Şi la fel cum eu nu pot să te ajut, nici Cecil nu poate. Îţi spun doar că acest pas nu mi se pare drastic, ci natural, concluzia logică: Howard

şi cu mine dorim pur şi simplu să oficializăm legătura noastră. Deci, ce zici, vei fi domnişoara mea de onoare?

Tory inspiră adînc, dînd aerul afară încet. Ştia că ea nu şi-ar fi dorit să se căsătorească la Las Vegas. Ar fi vrut s-o facă la o biserică din Santa Barbara, de mînă cu părinţii ei, cîţiva prieteni, mama lui Dan, bineînţeles...

Ah, Doamne, ce era cu ea? Dan nici nu pomenise de căsătorie. Şi nici ea nu ştia dacă se hotărîse pentru aşa ceva. Cel puţin, nu pînă în acest moment.

– Tory, murmură Liz. Te-am şocat chiar aşa de rău?

Tory îşi privi prietena, iar apoi clătină din cap.

– Nu. Deloc. Şi, bineînţeles că pot să-ţi împrumut cerceii. De fapt, poţi să-i păstrezi. Şi acum, ia spune-mi, cu ce ai vrea să mă îmbrac?

În camera alăturată capelei, adăpostită într-un colţ al etajului superior dintr-un strălucitor hotel al Las Vegas-ului, Dan luă un fir minuscul de pe reverul smoking-ului lui Howard.

– Ai tot ce-ţi trebuie? Şi inelul?

– Nu, spuse Howard calm. Inelul este la tine.

– Ah, da.

Dan se scotoci în toate buzunarele pînă găsi verigheta de aur exact acolo unde fusese şi acum cinci minute, cînd mai verificase o dată.

– Şi apartamentul pentru tinerii căsătoriţi este aranjat aşa cum trebuie?

– Presupun că da. Ai spus că o să ai tu grijă.

Dan îl privi pierdut o clipă, după care încuviinţă din cap.

– Şampania este la gheaţă, sînt destule flori proaspete şi-n cameră şi-n capelă, ca la o paradă a trandafirilor, iar în frigider se află un tort, cîteva tăvi cu aperitive, gustări pentru miezul nopţii... Mai doreşti altceva?

– Nu, nu-mi vine nimic în gînd.

– Bine. Deci, n-ai nici un motiv să intri în panică.

Howard îşi ţuguie buzele.

– Voi încerca să rămîn calm.

– Bine. Este foarte important, Howard. Liz va fi probabil foarte emoţionată. Un pachet de nervi. Iar tu va trebui să fii puternic şi protector. Ca Stînca Gibraltarului. Căsătoria este un lucru foarte important pentru o femeie.

– Într-adevăr. Dar este destul de important şi pentru un bărbat, remarcă Howard, uitîndu-se la

ceas. Aşa că ar fi o idee bună să apar la timp în faţa altarului.

– Exact. Este bine să apari la timp. Aşa că, ce mai aştepţi? Hai să mergem..

Se îndreptară spre uşă, dar Dan se opri şi se întoarse, punînd mîinile pe umerii lui Howard.

– Uite ce este, trebuie să-ţi spun ceva. Sînt cel mai apropiat om pentru tine, aşa că este de datoria mea să fac onorurile casei.

Howard nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Ştiu cîte ceva despre păsări şi albine, Dan. Ai fi surprins să constaţi.

– Bine. Dar ce ştii despre femei? Vreau să spun, chiar le cunoşti?

– Dar tu? îl întrebă Howard.

Dan clătină din cap şi oftă adînc.

– Nu, absolut deloc. Dar, te rog să mă asculţi. Regula numărul unu: Fii bun. Grijuliu. Blînd.

– Bun. Grijuliu. Blînd. Howard repeta, ca şi cînd ar fi memorat nişte instrucţiuni.

– Regula numărul doi: nu fi prea sigur de ea. După ce va fi soţia ta, nu te lipi de computer şi de proiectele tale, uitînd că are nevoie de atenţie.

Howard încuviinţă din cap.

– O.K. N-o să mă lipesc de computerul şi de proiectele mele. Şi care ar fi regula numărul trei?

– De unde ştii că este o regulă numărul trei?

– Tu ai întotdeauna o regulă numărul trei, Dan.

Dan se încruntă, gîndindu-se o clipă la această remarcă. Apoi, îi zîmbi crispat lui Howard.

– Cred că ai dreptate. Deci, asta este: fii alături de Liz, dar n-o sufoca. Preţuieşte-ţi soţia, dar nu te purta niciodată ca şi cînd ar fi proprietatea ta, pentru că nu este. Vrea să-şi împartă viaţa cu tine, nu să facă din tine, viaţa ei. Poate o să-ţi vină greu să nu fii prea posesiv. Poate că o s-o urmăreşti sau o să încerci s-o domini, sau ... mai ştiu eu ce... În orice caz, nu te lăsa dominat de orgolii masculine, ai înţeles? Femeile nu trebuie şi nici nu vor să se supună bădăranilor. Şi...

– Se pare că regula numărul trei are o mulţime de subpuncte, îl întrerupse Howard, deschizînd uşa capelei. Dar am priceput.

Se opri, apoi adăugă:

– Şi, deoarece ştiam amîndoi că mesajul acesta este valabil la fel de bine şi pentru tine, anunţă-mă cînd o să-l percepi aşa cum trebuie. Totuşi, aş avea o sugestie. Nu nesocoti prea mult orgoliul masculin. Femeile nu sînt prea îngrijorate în această privinţă.

Îi făcu cu ochiul cînd porni spre altar.

– Şi dă-mi de ştire cînd este rîndul meu să fiu cavalerul de onoare cel nervos.

Dan încremeni. Howard se întoarse, îi zîmbi şi-i făcu semn cu capul.

Dan remarcă că mireasa era înveşmîntată în satin spumos şi dantelă. Iar el avea ochi doar pentru domnişoara de onoare. Arăta splendid în mătasea roz-pal, care-i punea în evidenţă ochii căprui şi şuviţele aurii din părul ei ondulat.

La un moment dat, simţi cotul lui Howard în coaste şi îşi dădu seama că era timpul să scoată la iveală inelul. După ce se scotoci puţin, îl găsi şi se uită la Tory. Ochii ei umezi de emoţie, cum ştia sigur că vor fi, sclipiră amuzaţi de neîndemînarea lui. Se prefăcu că se încruntă la ea, dar o făcu să strîmbe din nas şi să-i zîmbească poznaş.

Îşi luă revanşa cîteva clipe mai tîrziu. Tory purta inelul lui Howard pe degetul ei mare şi nu reuşi să-l scoată fără să se căznească. Cînd cedă în sfîrşit, zbură în aer, iar Liz, cu nişte reflexe demne de un jucător de baseball, întinse mîna şi-l prinse. Ceremonia continuă apoi, fără incidente.

Tory îl privi pe Dan surîzînd timid.

El se ridică la înălţimea imaginii lui de sfînt,

privind în sus, ca şi cînd ar fi vrut să se asigure că haloul se afla la locul lui.

Cînd Howard şi Liz deveniră soţ şi soţie, Dan şi Tory îşi recăpătară brusc seriozitatea. Li se întunecară privirile şi, cînd preotul îi sugeră mirelui să-şi sărute mireasa, Dan ar fi îmbrăţişat-o pe Tory, dacă proaspeţii căsătoriţi nu s-ar fi aflat între ei.

Petrecerea din apartament fu animată, dar scurtă. Howard şi Liz plănuiseră să stea o singură noapte în Las Vegas, urmînd să se întoarcă duminică dimineaţă la Ventura, ca să-şi petreacă cîteva zile la bordul lui *Moonstruck.* Dan şi Tory trebuiau să se întoarcă la Santa Barbara sîmbătă după-amiază.

– Nu-i aşa că a fost o ceremonie încîntătoare? spuse Tory cînd ieşiră din apartamentul lui Liz şi al lui Howard, după-amiază, tîrziu. Îmi retrag toate criticile la adresa nunţilor din Las Vegas. Nu mi s-a părut deloc o căsătorie caraghioasă.

Chicoti.

– Pe de altă parte, apartamentul...

– Mi-a plăcut Cupidonul de aur care împo-

dobea cada dublă, zise Dan cînd apăsă pe butonul ascensorului.

Tory zîmbi.

– Şi patul rotund, cu aşternuturi de satin.

Ascensorul sosi şi se deschiseră uşile. Cînd intrară înăuntru, Dan spuse:

– Alt hotel are un apartament aranjat aidoma cortului unui sultan. Aşa mai zic şi eu atmosferă exotică.

Tory îl privi mirată.

– De unde ştii...

Îşi întoarse capul şi începu să cerceteze şirul de butoane.

Dan o studie o clipă, încruntîndu-se, înainte să-şi dea seama ce-i trecuse prin minte.

– Fir-ar să fie, Tory, încetează!

– Cu ce să încetez? întrebă ea inocentă, deşi ştia prea bine la ce se referise.

– Cunosc cîteva apartamente nupţiale din acest oraş trăznit, pentru că l-am ajutat pe Howard săptămîna aceasta să aleagă unul potrivit pentru el şi pentru Liz. Şi nu pentru că m-am tăvălit cu dansatoarea de cabaret în băi în formă de inimă şi paturi cu apă caldă, în timpul verilor, cînd lucram la cazinouri.

Tory se strîmbă, dar se răzgîndi şi îşi ridică

bărbia sfidător.

– Ei, domnule, am tot dreptul să cred că ai avut un trecut galant. Nu înseamnă că trag concluzii greşite despre prezent. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, O.K.?

Dan înălţă din sprîncene.

– Foarte bine, murmură el.

Deodată, o tentaţie delicioasă se strecură în mintea lui Tory. Se întoarse spre Dan şi îşi încolăci braţele pe după gîtul lui.

– Căzi în formă de inimă? Paturi cu apă caldă? Corturi de sultani?

Bărbatul se uită la ea, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept.

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu?

Tory încuviinţă din cap, zîmbind provocator.

Cînd ajunseră la parter, Dan se duse direct la telefon şi sună în două locuri, la aeroport să schimbe rezervările de bilete pentru a doua zi după-amiază şi la hotelul unde văzuse apartamentul cu oglinzi, pe care l-ar fi ales dacă ar fi fost în locul lui Howard.

14

Tory făcu cîteva descoperiri importante în noaptea aceea, în Las Vegas.

Învăţă că iubirea carnală cu Dan nu trebuia să implice neapărat o experienţă zguduitoare. Putea fi nostimă. Plină de veselie şi de bucurie frivolă.

Învăţă că nu trebuia să se simtă ca şi cînd ar fi fost preluată de o forţă puternică; putea foarte bine să se desfete într-un joc erotic.

Şi învăţă că îi plăceau oglinzile.

Cînd Dan îi acoperi corpul cu al lui şi o penetră

cum numai el ştia, privi muşchii de pe spate, cutele suple, încordate, şoldurile lui peste coapsele ei. Era fascinată de îmbinarea perfectă dintre formele ei catifelate şi contururile lui dure. Frumuseţea contopirii dintre bărbat şi femeie o impresionă pur şi simplu. Nu era dizgraţioasă, poetică, emoţionantă. Era iubirea în mişcare.

Dan şi Tory ajunseră la aeroportul din Las Vegas la timp, ca să prindă avionul de după-amiază, care-i ducea la Santa Barbara.

Howard şi Liz apărură şi ei în fugă.

Tory, care stătea în faţa lui Dan, văzu celălalt cuplu şi se albi la faţă. Apoi, se făcu roşie ca focul.

Liz îi zîmbi maliţios, dar Howard era indiferent, ca de obicei.

– Ah, bună, zise el, uşor mirat. V-aţi schimbat şi voi planurile, nu? Ne-am simţit atît de bine, încît n-am reuşit să plecăm de aici.

Cînd Tory tuşi stînjenită, Dan o bătu pe spate şi reuşi să-şi păstreze seriozitatea.

– Voi doi ce locuri aveţi? îi întrebă el calm.

– Aproape de coada avionului, răspunse

Howard. Şi voi?

– La mijloc.

Dan îi zîmbi absent stewardesei cînd îi dădu biletele, apoi se uită din nou la Howard, peste umăr.

– Tot mai intenţionaţi să vă plimbaţi cu barca voastră?

– Bineînţeles, răspunse Howard.

Se întoarse spre Tory.

– Şi nu te îngrijora. O să mă întorc la timp săptămîna viitoare, pentru spectacolul de sunet şi lumină de la Stewart Electronics, iar subalternii mei lucrează la indicaţiile pe care le-am dat la sugestia ta.

Tory zîmbi şi mormăi ceva, încredinţîndu-l că-l considera un om de nădejde. Apoi amuţi, în timp ce discutau despre vremea tocmai potrivită pentru croaziere, despre posibilitatea întoarcerii lor pe neaşteptate la Santa Barbara şi alte lucruri banale, pînă ajunseră la avion.

– Sînt atît de stînjenită, murmură Tory, de îndată ce ea şi Dan se aşezară la locurile lor.

– De ce? spuse Dan zîmbindu-i, în timp ce-i lua mîna într-a lui. Nu cred că am făcut altceva decît au făcut şi ei.

– Dar ei sînt căsătoriţi! protestă Tory.

I se dilatară pupilele şi se făcu şi mai roşie la faţă decît era, cînd îşi dădu seama ce spusese.

Iată, se gîndi Dan. Momentul adevărului. Era pregătit? Dar Tory? Probabil că nu. Se auzi sugerîndu-i:

– Poate am putea face cîteva aranjamente retroactive, ca să te simţi mai bine.

Tory se încruntă.

– Poftim?

Dan inspiră adînc şi numără încet pînă la trei. Apoi vorbi calm şi hotărît:

– Haide, Tory. Spune „da".

Fata îl privi uimită. Nu prea ştia la ce se referea. Se gîndea că nu putea fi decît un singur lucru, dar încă nu era sigură.

Stewardesa rupse vraja cînd apăru lîngă ei. Îi zîmbi cald lui Dan şi mai puţin cald lui Tory, oferindu-le o tavă cu bomboane. Tory luă un drops cu lămîie, învelit în celofan. Îi tremurau mîinile cînd îl despături. Apoi, îl băgă în gură şi-l zdrobi.

– Doamne, era cît pe ce să-mi rup un dinte! exclamă ea.

Dan zîmbi. Nu era tocmai răspunsul pe care-l sperase, dar trebuia să admită că propunerea lui fusese cam ambiguă.

Iar Tory nu spusese „nu".

Şi cum principiul său de viaţă susţinea că absenţa unui „nu" putea fi începutul unui „da", savură călătoria, lăsîndu-şi speranţele să se

înalţe mai sus decît altitudinea maximă de zbor a avionului.

Dan se strecură în sala de conferinţe a hotelului cu vedere spre portul Santa Barbara, unde se desfăşura principala demonstraţie a lansării de produse Stewart Electronics.

Era încordat. Voia să-i placă tot ce aranjase Happenings. Voia ca această prezentare să fie cel mai mare succes din istoria companiei, din două motive: fiindcă totul fusese planificat de Tory şi fiindcă era un eveniment crucial pentru viitorul firmei.

Vorbise cu fiecare membru al personalului de la recepţie, întrebîndu-se de ce i se păreau mai mulţi decît de obicei.

Apoi, chiar la intrarea către şirurile de vitrine unde era expus fiecare articol nou, se opri în loc. Benjamin Franklin îi făcea semn de pe un mare ecran mişcător.

Dan se uită în jur, observînd că unii recepţioneri aveau aparate de emisie-recepţie, la fel ca şi unul din tinerii ingineri ai lui Howard, care stătea în spatele ecranului. De fapt, întreaga încăpere

părea înţesată de oamenii firmei, înarmaţi cu dispozitive de comunicare şi telecomenzi portabile.

– Exact cu tine vorbesc, zise Ben Franklin împingîndu-şi ochelarii rotunzi pe nas şi aplecîndu-se înainte, ca şi cînd ar fi vrut să se uite mai bine la Dan. Intră, prietene. Vino să vezi ce-am realizat în ziua cînd soţia mi-a spus să înalţ zmeie. Aici sînt adevărate minuni. Vei întîlni cea mai avansată tehnologie americană.

Zîmbi şi întinse mîna spre exponate, cu un gest exagerat.

Dan rîse încîntat. Înaintă puţin şi se dădu la o parte, să vadă cum unul dintre cei mai importanţi distribuitori ai săi era salutat de un mesaj de-al lui Benjamin Franklin. Şi era diferit de cel care-i fusese adresat lui, remarcă Dan. Varietatea va da o notă dinamică atmosferei.

În continuare, totul se desfăşură pe acelaşi ton distractiv, fără să fie totuşi prea copilăresc. Sigur, nu semăna cu stilul Jetsons. Se prezentau informaţii serioase pe un fundal vesel.

Cînd trebuiră să indice cîteva direcţii de dezvoltare ale companiei Stewart Electronics, arătînd ce puteau face roboţii casnici aflaţi în diverse etape de dezvoltare, Tory dădu tuturor insigne cu nume şi-i puse să se mişte prin expoziţie, în loc să stea în vitrine. Aşa că roboţii conducea invitaţii, ţineau miniseminare, serveau răcoritoare într-o

parte a camerei organizată ca bufet, cu mese şi cu un bar şi puneau totul în ordine.

Toate produsele fură prezentate cu acelaşi fler, umor fin şi bună dispoziţie.

În timp ce formularele de comenzi pentru produsele disponibile începeau să se completeze cu o viteză record, iar intermediarii cereau informaţii suplimentare despre exponatele în curs de dezvoltare, Dan ar fi vrut s-o găsească pe Tory şi să-i spună ce mîndru era de felul cum condusese totul.

Se întreba, la fel cum i se întîmpla adesea în ultimele zile, de ce nu găsise încă curajul să-şi înfrîngă ezitarea înnebunitoare şi s-o ceară în căsătorie pe Tory, aşa cum trebuie, în loc să facă aluzie la această posibilitate, sperînd că o să-şi asume ea iniţiativa. Bineînţeles, ştia ce era cu el. Se temea să nu fie respins, aşa cum păţise în copilărie. Dacă-l refuza? De ce ar risca să strice puţinul pe care-l realizaseră deja?

Îl zări pe Howard manevrînd telecomanda pentru Stan şi Bran, care serveau băuturi în vecinătatea barului. Dan îi făcu semn şi Howard încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului.

Rîzînd în sinea lui, Dan se duse s-o caute pe Tory. O zări în cele din urmă, în mijlocul mulţimii. Ieşea în evidenţă în rochia ei roşie. De fiecare dată cînd pornea spre ea, dispărea în altă parte, agitată, să se asigure că totul mergea ca un ceas.

Cînd dădu în sfîrşit de ea şi o trase într-un colţ liniştit, îl privi fericită.

– Cred că merge bine, Dan, murmură ea, ca şi cînd i-ar destăinui un secret.

– Şi eu cred la fel, şopti el la rîndul lui, plin de afecţiune. Stewart Electronics se va bucura de un fundament solid pentru o bună perioadă, datorită ţie.

– Nu pot să mă împăunez cu aceste laude, zise Tory rîzînd şi clătinînd din cap. Este uşor să prezinţi produse grozave. N-a fost o problemă.

Îşi roti privirea prin sală, supraveghind fericitele rezultate ale strădaniei ei. Dar, deodată, îi pieri zîmbetul şi exclamă:

– Vai de mine. S-ar putea să avem o neplăcere.

Dan îi urmări privirea şi văzu ce se întîmplă. Noua doamnă Beecher tocmai intrase în cameră. Howard zîmbea cu gura pînă la urechi, în timp ce-i făcea semn lui Liz cu telecomanda şi, în următoarea secundă, unul din roboţi se deplasă brusc de la locul său şi înaintă spre vitrine. Era Stan. Oricum nu mai conta, se gîndi Dan, privind îngrozit cum robotul se îndrepta spre un client foarte important, cu o tavă plină cu băuturi exotice.

Dan nu prea ştia ce să facă. Să încerce să-i atragă atenţia lui Howard, sau să se arunce în calea robotului?

Cîţiva oameni remarcaseră această situaţie neobişnuită, dar priveau zîmbind curioşi. Credeau că scena făcea parte din spectacol.

Dan îşi spunea că trebuia să acţioneze imediat. Poate va reuşi să-l stăpînească pe Stan şi să-l întoarcă din drum înainte să dărîme vreo cinci-şase clienţi-cheie.

Cînd se avîntă înainte, în speranţa că o să înlăture dezastrul, auzi o voce familiară:

– Stan, opreşte-te în secunda aceasta.

Şi, spre uimirea lui Dan, robotul se opri şi rămase exact cum era, ca un recrut proaspăt, aşteptînd ordinul sergentului.

Spectatorii scoaseră exclamaţii de uimire, apoi izbucniră în rîs şi aplaudară frenetic.

Dan clipi din ochi, întorcîndu-se înmărmurit spre Tory.

Fata îi zîmbi şi ridică din umeri, modestă.

– Ce spuneţi despre versatilitatea acestor roboţi? se adresă ea mulţimii entuziasmate. Tocmai am demonstrat cum o telecomandă poate fi înlocuită imediat de comanda prin voce, permiţînd corectarea cu uşurinţă a unui ordin.

Aplaudară din nou cu toţii, apoi vizionară expoziţia.

Howard, observînd în sfîrşit ce făcuse, rîse şi-i transmise un pupic lui Tory.

Tory îi zîmbi iarăşi lui Dan, întrebîndu-se de ce

o privea atît de ciudat. De aceea, se pregăti să-i explice:

– Howard şi cu mine ne-am tot jucat cu activarea prin voce. Voiam să-l facem pe Stan să se supună comenzilor lui Bran, aşa că Stan este programat să asculte de vocea mea, cel puţin, vocea mea care o imită pe cea a lui Bran. Sigur, nu ştiam dacă o să aibă efect. Am încercat pur şi simplu, sperînd să iasă bine.

Dan se uita la ea, fără să spună nici un cuvînt. A încercat pur şi simplu, sperînd să iasă bine, repetă el în gînd. Formula secretă a supravieţuirii. Formula secretă a iubirii.

– Dan? Eşti puţin şocat? N-ai de ce. N-a fost nimic, spuse Tory încruntîndu-se.

Nu-i plăcea să-l vadă aşa, căzut în transă.

– Stan este programat să se oprească imediat cum vine în contact cu ceva sau cu cineva.

Ce nebunesc fusese incidentul acesta care-l zguduise, se gîndi Dan. Ce motiv ciudat ca să se hotărască, în sfîrşit, să rişte s-o ceară în căsătorie. Ce greu îi venise să înveţe că iubirea pentru Tory era la fel de naturală ca respiraţia, că nu trebuia să se îngrijoreze şi să pretindă prea mult de la sentimentele lui. O iubea. O iubea cu adevărat. Dacă-l iubea şi ea, aşa cum spera, totul va fi bine.

– Acum am înţeles tot, zise el, luînd-o de mînă pe Tory şi trăgînd-o spre el. La nunta noastră de

aur, cînd oamenii o să mă întrebe dacă a existat un moment anume cînd am ştiut că trebuie să te cer în căsătorie, o să le spun că a fost după ce ai rostit cea mai nostimă reproducere a vocii lui Bran.

Tory începu să rîdă, dar se opri brusc cînd pricepu sensul cuvintelor lui Dan.

– Ce-ai spus? şopti ea.

– Te iubesc, Tory. Am crezut că nu ştiu cum să iubesc, că nu mă pricepeam. Dar cu tine n-am cum să nu iubesc.

Tory nu-şi amintea să fi comandat artificii pentru această prezentare, dar ar fi putut jura că explodau peste tot, în jurul ei.

– Ce moment ţi-ai găsit să vorbeşti din nou pe ocolite, cum ţi-e obiceiul, zise Tory cu blîndeţe. Dar este O.K. Te înţeleg. Dragostea ştie să dezlege limbile. Şi eu te iubesc, Dan Stewart. Te iubesc pentru tot ceea ce eşti, ai fost şi vei fi.

Dan se simţea în al nouălea cer. Tory îl iubea. Îi plăceau filmele lui Frank Capra. Happy-end-uri, sentimentalism şi aşa mai departe. Tory îl iubea.

– Eşti sigură în legătură cu ultima parte? o tachină el zîmbind. Tot ce sînt, am fost şi voi fi s-ar putea dovedi puţin diferit de ceea ce crezi.

Tory îl privi furioasă.

– Te rog, nu încerca iarăşi să mă previi!

– Nu vrei să asculţi ce insuportabil sînt?

– Nici o problemă. Ştiu deja.

– Sau ce posesiv sînt? Deejay nu este singura identitate secretă a mea. Ascund tot felul de personaje.

Fata se lumină la faţă.

– Îmi promiţi?

O trase mai aproape de el.

– Un singur lucru pot să-ţi promit cu siguranţă. Că nu sînt un sfînt, nici pe departe.

– Îmi pare atît de bine, Dan. Ştii, sfinţii şi cu mine... nu prea...

– Nu prea vă potriviţi, nu-i aşa? îi sugeră el.

Tory chicoti.

– Am fost chiar aşa de nesuferită în prima zi?

– Nu, eu am fost nesuferit. Ne-am derutat unul pe celălalt. Ceea ce înseamnă că ne potrivim totuşi.

Cu sufletul la gură, Tory îşi ţinu respiraţia şi-l privi pe Dan, căruia îi pierise zîmbetul şi îşi luase o expresie serioasă.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Tory? o întrebă el calm.

I se puse un nod în gît. Nu mai putea să vorbească şi i se prelingeau lacrimi pe obraji.

– Să înţeleg că asta înseamnă „da"?

Tory încuviinţă din cap. Încercă să-i răspundă în cuvinte, dar nu reuşi.

Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, Dan zîmbi. I se umeziră şi lui ochii.

– Pot să-ţi mai promit încă ceva, viitoare

doamnă Stewart. De azi înainte o să studiez toată viaţa arta de a iubi.

Tory îşi regăsi glasul în cele din urmă.

– Dragule, dulcele, frumosul şi prostuţul meu, n-ai înţeles încă adevărul? Eşti unul dintre cei mai mari maeştri în această artă. Întreabă-l pe Howard. Întreab-o pe mama ta. Întreabă-i pe toţi copiii aceia care sînt atît de înnebuniţi după Deejay. Şi... întreabă-mă pe mine. Eşti cea mai iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Rîse răguşit şi apoi adăugă:

– Şi, dacă n-ai încredere în toate aceste surse, încearcă să întrebi o autoritate de necontestat. O să te lămurească, vei vedea.

Plecîndu-şi capul să-i atingă buzele, Dan murmură:

– Ah, bine că mi-ai amintit. Crezi că Cecil o să ne dea binecuvîntarea?

Tory oftă şi se contopi cu clientul său favorit şi cu iubirea ei pînă la moarte.

– O să ne-o dea, dacă am şi eu un cuvînt de spus în toate astea.

Sfîrşit

CARTEA PRIN POŞTĂ

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineaţa de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu şi doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorţate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mişcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteţei sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei
38. Şi apoi căsătoria - Bonnie Pega - 1200 lei
39. Ţărmul întunecat - Susan Howatch - 1500 lei
40. Tentaţia - Ruth Rendell - 2200 lei
41. Toţi pentru Quinn - Kay Hooper - 1600 lei
42. Tu eşti tatăl copilului meu - Sandra Brown - 2100 lei
43. Tortul cu frişcă - Theresa Gladden - 1200 lei
44. Uşuraticul Shade - Jan Hudson - 1600 lei